

Souvenir

ஸ்ரீ ரமகிருஷ்ண சரதா சேவாஸிரமா ஆண்டு மலர் 2001

தீபாவளி மலராக வெளியிடப்படுகிறது

2001

Sri Ramakrishna Sarada Sevashrama

Point Pedro
Sri Lanka

Purity, patience, and perseverance are the
three essentials to success, and above all, love.

- Swami Vivekananda

SUPERB PHOTO GRAPHERS

KUGAN STUDIO

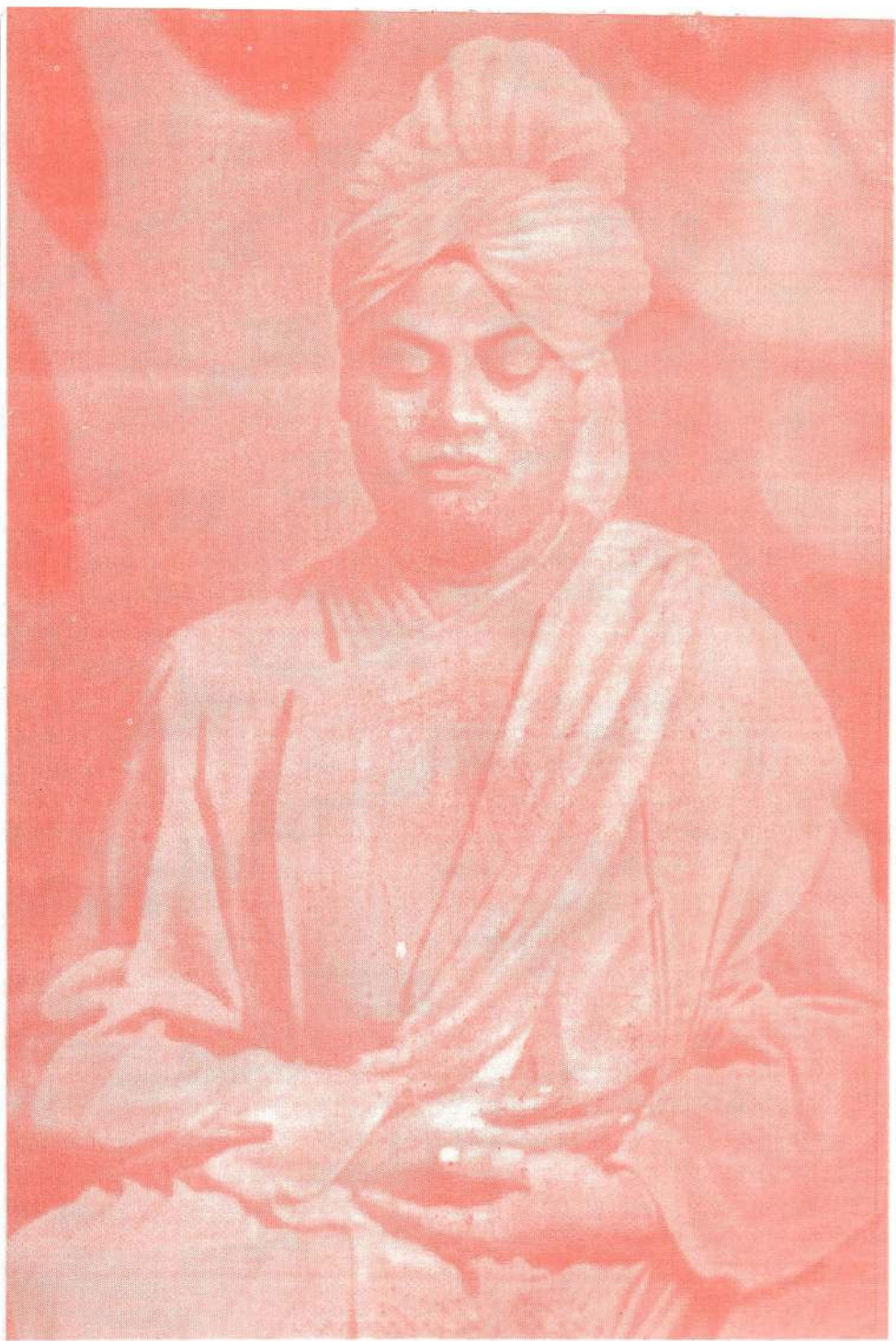
Point Pedro.

T. P. 3218

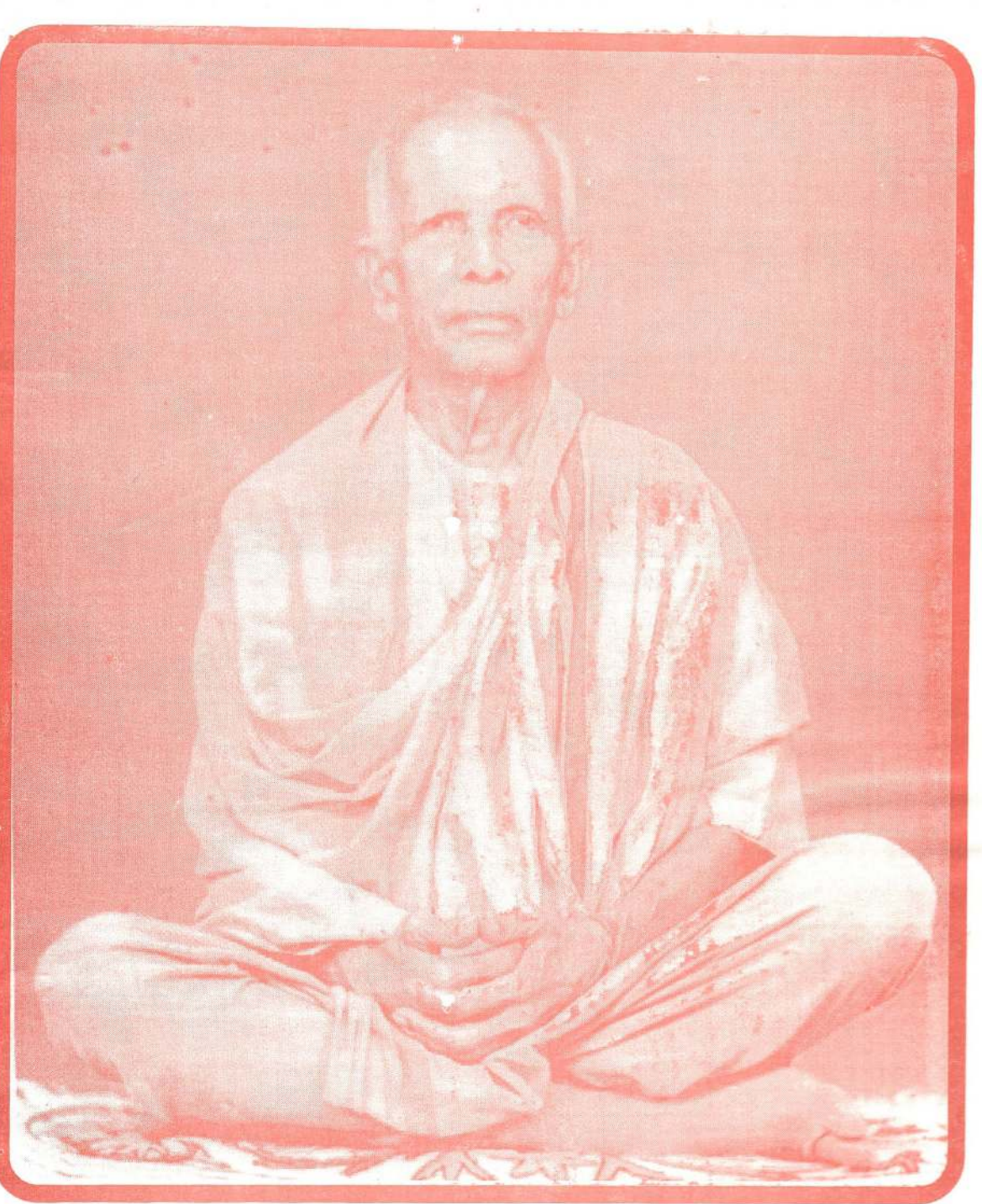

BHAGAWAN SRI RAMAKRISHNA

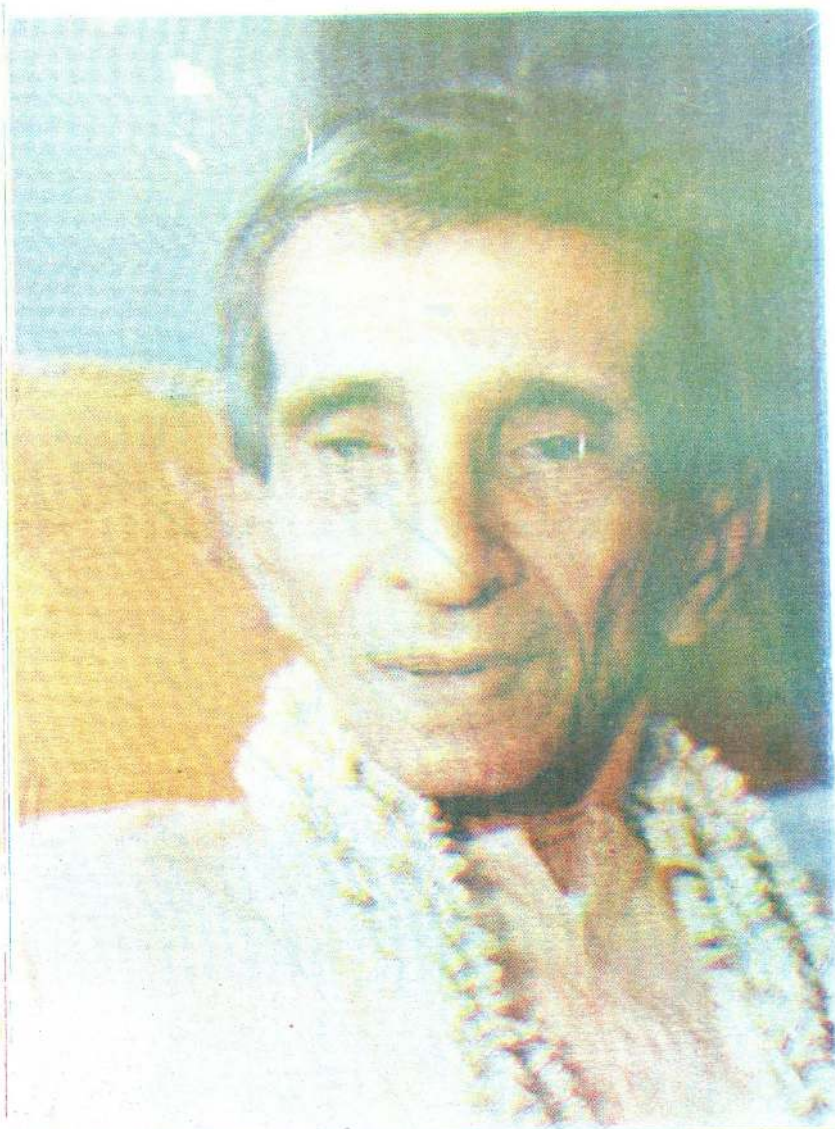

Swami Vivekananda

His Holiness.

*Srimat Swami Ranganathanandaji Maharig
President, Ramakrishna Math &
Mission*

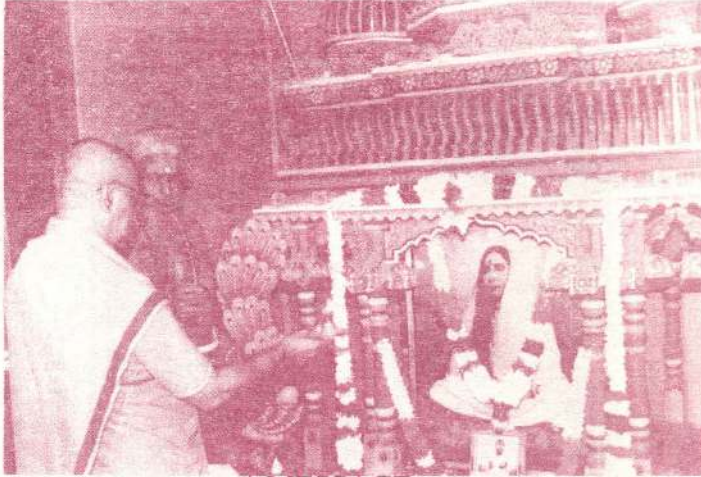
THIS SOUVENIR
IS
DEDICATED AT HIS HOLY FEET
HIS HOLINESS

Srimat Swami Vireswaranandaji Maharaj

10th president

Ramakrishna Math
and
Mission

Our New Shrine

A MESSAGE

Phone : { Ashrama : (04114)26217
School : (04114)26536

RAMAKRISHNA MISSION

HANUMANTHAPUTHERI, CHENGALPATTU - 603 002.
TAMIL NADU, INDIA

11.09.2001

From: Secretary

Dear Swamiji,

Received your letters etc. Many thanks for the same. Please accept my love and best wishes and prayers to the Lord to bless all the undertakings that you initiate there for His work. Divine Mother is with you and she will help you in everything you do. We are all keeping well by the grace of the Holy Trio. Trust the same with you also.

Thanking you, and with my love and best wishes,

Yours affectionately,
(Signature)
(Swami Virupakshananda)

To:
Swami Chidrupananda
Sri Ramakrishna Sarada Sevashrama
Point Pedro

Rev Swami Virupakshanandaji
maharaj was the
chief support when he was attached to
the Ramakrishna mission
colombo.

Q: Please tell a few reminiscences of your life

Revered Maharaj:... I always used to engage myself with Sri Ramakrishna's work. Many of our sadhus would come to this holy place or loved taking leave. But I never took leave. When I was in Madras, though there were many places of interest to be seen, I never went anywhere ... not even to Kanjeevaram. It was the same case when I was at Mayavati. Manasarovar, Kedarnath. Badrinath, Gangotri and Yamunotri were the holy places of interest and our sadhus used to go there. But I visited none of these places. Nowadays even in the relief work you want four meals a day at fixed hours. And the quality of food is much higher than that of the food given to the afflicted! In olden days, we used to have 'chira' and a little 'gur' - that's all. In flood relief, the sadhus had to cross water - deep water to distribute relief - materials. After the whole day's work when they had their simple meal at odd hours. And the result was also different, so will be your return. Then there was tremendous joy out of these works. There was a sense of satisfaction that we have done something. But now there is no such joy as you are more concerned about yourselves.

Did Sri Ramakrishna Fight?

EDITORIAL

THE USUAL PICTURES OF AVATARS

How should an avatar look like? The traditional pictures of avatars like Rama and Krishna show them as wearing costly robes, crowns, and ornaments. While Rama carries bow and arrows, Krishna has a discus or flute in his hand. Moreover, the *Bhagavadgita* has declared that God condescends as man in order to destroy the wicked and protect the virtuous. It is the avatar's duty, then, to kill demons and protect good people - to reduce the weight of the Earth. Rama and Krishna were both warriors, and killed thousands of demons. Krishna was instrumental in the pandava victory in war too.

Coming to Sri Ramakrishna, the most rational of men, Swami Vivekananda, tested him thoroughly and finally called him an avatar. But we see none of the above-mentioned glory in him at all. There's no crown, no jewellery, no kingship and no costly clothes let alone killing a single demon all his life. If at all he had held a weapon in his hand, it was only once - to kill himself! This new avatar makes a few ordinary people like us - accustomed as we

are to traditional pictures - some what uneasy. How to reconcile the traditional notion of the avatar with the present one?

WHEN DOES AN AVATAR COME?

Before we proceed further, let's know one thing: When does God incarnate? God is said to descend when unrighteousness (*adharma*) rules the world and righteousness (*dharma*) goes back-stage. What is righteousness and what is unrighteousness? Righteousness is God-centredness. The purpose for which human beings have been created is that we should know God. But we human beings forget this often and become engrossed in the world and its goods, in the body and comforts. To be engrossed in these only means inviting all vices to rule us. This is unrighteousness. So when righteousness disappears and unrighteousness takes its place, the Lord Himself has to come down to show the right path to human beings. The avatar's glorious life, dazzling character, momentous actions, and vital teachings make such a powerful impact on the world, and influence humanity in such a mighty way, that after a short

period of turmoil, an altogether new world takes shape, and the world of unrighteousness is destroyed. For several centuries then-
ceforth, the effect of the avatar's advent rules the world.

Thus the avatar comes to remind us that we are Divine in human form. Generally, the avatar comes towards the end of a Yuga. When the old dies and the new is knocked into shape, the new Yuga begins. What is a Yuga?

THE FOUR YUGAS

'Yuga' means 'epoch' or 'eon'. There are four Yugas according to the Hindu pantheon. They are: Kṛta, Treta, Dvāpara, and Kali. In the Bhagavata (3.11.18), it is said: The Kṛta Yuga is of 4,800 years' duration. The Treta Yuga is of 3,600 years' duration. The Dvāpara Yuga is of 2,400 years' duration. And the Kali Yuga is of 1,200 years' duration. The years mentioned here are all divine years, not human. Between the divine and the human years there is a lot of difference, say the scriptures. It is difficult for us to understand divine years, but we can easily understand human years. For example, between the time of Prophet Mohammed's passing (632 AD) and Sri Rāmakrishna's birth (1836 AD)

the difference is roughly 1,200 years! This calculation is not of much consequence to us now, as we are discussing the four Yugas.

THE FORMATIVE PERIOD

The first Yuga—Kṛta Yuga or Satya Yuga—could be considered to extend from the 'age of formation' to the 'age of perfection'. In this age, God incarnated as the Fish, the Tortoise, the Boar, the Man-lion, the Dwarf, and as parashurama. Many scholars have pointed out that this genealogical list of avatars is nothing but a symbolic description of the evolution of life. Life evolved from the aquatic stage to the stage of the illumined human being during the first, long Yuga (of 4,800 divine years). This age also produced innumerable spiritual men and women subsequently, who attained the highest spiritual goal, and left numerous records of their spiritual discoveries. The great avatar, parashurama, killed almost all the Kshatriyas—the warrior race during this age. Then came the Treta Yuga.

THE AGE OF 'WOMAN'

The best history of the Treta Yuga is got from the Ramayana. The term Treta connotes the number three, and there were three different types of evolved beings

in that age. These three types of evolved beings were: the human beings representing good, the demons representing bad, and the sub-human species called monkeys. Though we find a Vibhishana in the demon camp, a Kaikeyi or a Manthara in the human camp, and a Hanuman in the sub-human camp, the distinctions between the types were clear then

We have subtitled the Treta Yuga as the 'age of woman' because woman was the predominant source of conflict of this age. Dasharatha's promising two boons to Kaikeyi at a weak moment, and subsequently Ravana's abducting Sita, led to the Ramayana story. Rama crossed the ocean with the help of the sub-human army (which too had a conflict around 'woman' involved) killed Ravana, and released Sita from captivity.

When we read the Ramayana we often doubt the merit of Rama's conduct in rejecting Sita twice over; once soon after releasing her from Ravana's captivity, and later, when a citizen comments something bad. But at a time when 'woman' was the supreme attraction, Rama as the incarnation had to set an example by saying that he did not cross the ocean and kill Ravana for the

ake of 'woman' but to do his duty. So Rama rejected Sita, and said (of. 'Yuddha - kanda', ch. 79): The object for which I have rescued you has been fulfilled., now I have no need of you. Earlier, Rama had easily given up the throne and had gone to live in the forest. That was the ideal of renunciation Rama displayed in his life.

The avatar comes for the good of every one: for the rich and the poor, for the saint and the sinner. Rama had to take birth in a king's family because the common masses of those days were not powerful, and it was given to a king to kill a demon-king. But Rama also lived in the forest for 14 long years, suffering greatly, so as to be an ideal to the poor.

Apart from this there is also a geographical significance in the Rama episode. The idea of exploring newer regions of the earth must've come to human beings since then.

THE AGE OF 'GOLD'

'Gold' implies wealth and power. The Dvapara Yuga was dominated by man's urge for acquiring wealth and Power. In this age the chief cause of enmity was not 'woman' but 'wealth.'

Again 'dvapara' connotes the number two. In this age, there were only two types of dominant, evolved beings: the good human beings, and the bad demons. Duryodhana and his 99 brothers including a host of his henchmen could be classed under the demon group. Krishna caused their destruction and protected the virtuous pandavas.

Throughout his life, Krishna demonstrated the ideal of his avatar-hood. As he came for the whole of humanity, he initially lived the ideals of poverty and suffering by taking birth in a prison, shifting over to a cowherd settlement, and growing up tending cows. Even after he killed Kamsa, he, seated Ugrasena on the throne and never claimed anything for himself. He spared the wicked Jarasandha's life 17 times in spite of terrible provocation, and on the 18th, himself ran away to Dwaraka from Mathura. The Mahabharata the history of this age, describes how Krishna went as an ambassador to Duryodhana's court on behalf of the rightful owners of the kingdom, the Pandavas, and sought at least five villages for them. Duryodhana bluntly rejected the plea, and tried to humiliate Krishna. Later ensued the great

Mahabharata war. Krishna didn't actively participate in the war but, upon request, humbled himself into becoming a mere charioteer of his friend Arjuna. After the war, the mother of the slain Kauravas, Gandhari, cursed Krishna that his race of Vrishnis should perish in 36 years. Krishna accepted the curse too for no fault of his. Such was his sacrifice!

Coming to the geographical part of Krishna's contribution, we see that there is mention of Kalayavana (cf. Bhagavata, 10.50.45) the first ever Yavana or foreign ruler with his mlechha-koti, fighting against Krishna in Mathura: the world was expanding! During the great Mahabharata war there were hundreds of kings from different parts of the world assembled on the battlefield. The war was over, the end came, and Kali Yuga began.

THE AGE OF 'WOMAN AND GOLD'

We next enter the Kali Yuga. The Bhagavata (12.2,3) prophecies the evils of Kali Yuga in many ways, but we quote only a few ideas (using Swami Tapasyanandaji's translation):

...all excellences like truth, cleanliness, forbearance, kindness, longevity, memory and strength

will decay. In the Kali Yuga wealth takes the place of high birth. Mutual attraction will become the sole consideration in marital relationship. Business will become tantamount to the practice of fraud. ... Men will live to eat and not eat to live. A man who maintains his family by hook or crook will be considered resourceful and respectable. Dharma will be observed solely for reputation Greedy and cruel rulers will lay their hands on the women folk and wealth of their subjects. stricken by hunger, thirst and disease, and distressed with worrying thoughts, men in Kali will be shortlived. (Greedy kings will cross the seas for conquering other continents. on account of their keen proprietary craving for land, internecine quarrels over ownership of possession arise between father and son, brother and brother ...

Has any prophesy about kali Yuga become untrue? In this Yuga, 'woman and gold' were the sole attractions. And no distinctions! we saw that the noble soul and the demon were in one and the same person. And such persons could be seen every where.

The motherland of spirituality, India, whose responsibility it was

to teach spirituality to the world, lost its moorings and the very roots of its ancient culture were shaken owing to the influence of alien cultures. Ancient traditions and values were forgotten; God was given up. people became concerned with bodily comfort only. Numerous gadgets. were created to satisfy the body's needs. The so-called 'western' culture, ie, all that is related to the welfare of the evanescent body, overpowered the 'eastern', ie, all that is related to the welfare of the Spirit. The world's religions became mockeries, fighting with one another for superiority. Even amongst those who were seemingly religious. the influence of western culture was dominant. Naturally enough, the world became dark as hell. The two powerful attractions, 'woman and gold' gripped the imagination of human beings. They brought all other vices in their train. Thus the live of the masses was one of acute misery. It was into such a world that Ramakrishna came.

The Bhagavata (12.216-8) beautifully foresees the kalki avatar:

.....thus, with the advancement of kali when men have begun to be animal - like, the Lord will incarnate in a form of Sattva for

the protection of dharma. The incarnation of Vishnu, the supreme Lord and the guru of all beings is meant for the protection of the Dharma of holy men and to liberate them from the bondage of karma. He will incarnate as kalki in the house of a well-known Brahmin chief of the village of Shambala, who will be called Vishnuyashas.

Ramakrishna's father Kshudiram (a name of Vishnu) was revered by everyone in that Bengal village, Kamarpukur. Ramakrishna—revered as jagadguru or guru-maharaj—was named Shambhuchandra according to the zodiac in which he was born. But being devotees of Vishnu, they called him Gadadhar. About Ramakrishna's body being made of pure Sattva, is there any doubt?

Coming to Ramakrishna's deeds, he never killed demons because he had incarnated in a form of Sattva; and we also see that his situation was altogether different. Ramakrishna's world was extremely complex then ever before. Whom would Ramakrishna fight? The whole world had been conquered by worldliness, by darkness! As he himself commented in a helpless tone, people crawled like worms! The

only way to conquer darkness was to bring light. Ramakrishna did precisely that. He became the light unto the world. In this super-technology age, arms like the sword and dagger, bow and arrow are useless. Sophistication is needed. You should be able to do everything sitting in a small room.

Seated in the small room of the kali temple, Ramakrishna lighted the world with his spirituality. After discovering several universal truths after superhuman sadhana, he changed the course of the world's thinking. From darkness to light—that was the change. As the Bhagavata (12.2.34) itself says:

When the kali Yuga comes to a close, men's minds will develop the power to grasp the truth of the Atman. Then kṛta Yuga will begin again.

Through his extraordinary spiritual struggle, Ramakrishna awakened the spiritual consciousness of human beings, and thereby destroyed our worldly consciousness. In order to accomplish this onerous task, he had two vital arms: renunciation and faith in God. He renounced both 'woman and gold' absolutely. He drove away the enemies to holin-

NUTRITION PROGRAMME

MILK DISTRIBUTION

ess-like faithlessness, over-indulgence, discord, etc—through the power of his renunciation, universality, and faith in God. And thus the Satya Yuga, the Golden Age, was born. The Bhagavata says:

Seated on a powerful steed called Devadatta, kalki will course through, the earth at high speed destroying the countless plunderers parading as kings. From the time of this incarnation, the Lord of Dharma, krta Yuga begins and a race of men with Sattva Guna dominating will be generated.

Ramakrishna is called the Estabisher of Dharma. His message came straight from the horse's mouth through his vehicle, Narendranath Datta: he used this bowerful 'steed' to spread his message at a lightening speed and conquer the plunderers parading as kings' with his spirituality. Narendranath' means the Lord of men—none else then Deva Thus, Ramakrishna's taking birth in a poor Brahmin's family, his living in a tiny room in Calcutta, his poor attire his glorious sadhana—all are significant, and with the march of time we shall understand this better.

Geographically the idea of a global village has grown with Ramakrishna's advent not because

he was born in a village but because, without his stirring out of his room, his message crossed all borders, an indication of the way things are to be in the future. Moreover at the junction of the two Yugas, the great wars and killing of millions etc, which we saw during the last century might be called the transition period.

According to the Bhagavata (12.2.24) when the moon, sun and Jupiter come in a single house with the constellation Pusya then krta Yuga begins. We read in Sri Ramakrishna the Great Master (1.5.3)

The auspicious second lunar day of the bright fortnight and the 25th of the lunar constellations had combined to bring about ... Siddhiyoga. The Sun, moon and Mercury had come together in the sign of the zodiac under which the boy was born ... Finally, Jupiter which was then beginning to rise also exerted a strong and auspicious influence ...

The Golden Age, krta Yuga or Satya Yuga has come! We needn't have to struggle hard for worldly ends anymore: machines will take care of all our physical needs. We are allowed much time to think of the Truth. ❧

Vivekananda As The Education For The Whole World

SWAMI RANGANATHANANDA
President, Ramakrishna Math & Mission

More than ever today, we need a philosophy that can deal with all aspects of human life in an integrated way ensuring all-round happiness harmony, unity, mutual love and respect and welfare. The spark of divinity in each one of us has to be divined.

Most religions convey dogmas or creeds that cannot and should not be questioned. They have to be accepted, they have to be believed, they have to be followed blindly. Their validity is not allowed to be tested or experimented with. India also has a religious philosophy, developed scientifically and systematically, that provides for investigation, that welcomes and allows detailed inquiry into the 'Truth'

India's scientific approach to religion stressed spiritual experience and spiritual growth in place of mere belief in creed or dogma or conformity. Much of religion today bereft of this stress on spiritual growth, has become, in the words of Vivekananda, 'lifeless mockery, what we want is character 'Ramakrishna came to stimulate that message throughout the world.

Vivekananda saw in the West that faith in religion was always accompanied by intolerance, fanaticism, violence, and war. This is the opposite of what has become the characteristic feature of Indian culture for thousands of years, due to her scientific approach to the subject of religion. Religion in India, accordingly, tolerated not only other religions but even the atheists and agnostics as well. The people of India have been deeply religious, and out of the depth of their religious faith (till christianity and Islam came to India as conquerors with their semetic exclusive - mindedness and intolerance) the people of India respected all religions, lived in greater harmony. This harmony inspired also various political states, big or small, that history threw up from time to time. These states often patronised more than one religion and received with respect and understanding all religions that came to India from outside during the last two thousand years.

The only way to worship an infinite God is not to take a copy-right on Him after your expe-

rience of Him through your religion, but to accept and respect the spiritual experiences of other religions also, in the knowledge that the infinite is inexhaustible. That attitude alone can make you not only tolerate other religions but also to accept them with reverence. This is mature Indian wisdom which alone can help to transform religions from mutually weakening, colliding units into working for betterment and peace.

Vedanta has no dogma to convey, only the 'Truth' realized by rational investigation or deep enquiry. You are allowed to test and experiment with it until you are convinced of its validity, until you are ready to accept it on conviction so that you can 'realize' the 'Truth' ultimately. Such a unique approach is not to be found elsewhere except in Vedanta—the Hindu philosophy of life. The Vedantic Truths enable you to realize that here is nothing alien, nothing, foreign,..... there exists only Humanity, the Oneness of everything the 'Truth'..... 'one for all, all for one.'

The Vedantic philosophy not merely deals with human uniqueness, they deal with something

more... man's own true nature and how he can discover it for himself. it urges him to go deeper within himself, come in touch with his inner self and, thereby, unfold for himself the purer, vaster and more powerfully profound creative energy resources that lie dormant within. Its main message is 'Manifest the divine dimension that is within you.'

Vedanta issues a clarion call to all children of the earth thus 'O Ye children of immortal bliss— all over the world! I have realized the Truth..... the infinite man behind the finite man. Search and realise this Truth yourself and you would have gained the summum bonum of human existence.'

The world is bound to change for the better if we put into practice the Vedantic concepts of strength, harmony, unity and human dignity enunciated by our seers hundreds and hundreds of years ago, which are more relevant today than ever.

A big change is coming over in the world of religion, which in spite of occasional set-backs, is moving in the direction of inter-religious harmony, as preached by the sages of India, ancient

and modern. Religion which is so profound an experience of man, should not become poisoned at its very source through exclusiveness and intolerance. Then only will it be in a position to rescue modern man from the current evils of materialism, mad consumerism and 'slavery of the lower part of himself'. Here Vivekananda stresses a character-excellence as an important constituent of total human excellence.

What must be the high level of character-excellence of the man in whom you have the all-enveloping universal attitude, sympathy and understanding! Sri Ramakrishna himself was one such embodiment of this universality. To him went not only believing men and women of all sects, but also persons with agnostic and scientific attitudes. Sri Ramakrishna welcomed all of them with love and respect. In his life one may see one of the highest type of human excellence.

The second aspect of human excellence is the combination of strength and fearlessness, one side, and gentleness and peace, on the other. This is a very rare combination in one character. It is the fruit of very high spiritual development. The highest

development in this line constitutes another manifestation of human excellence taught and exemplified by Vivekananda. Mahatma Gandhi belonged to this category.

These are wonderful ideas coming out of that 'personification of the harmony of all human energy' which Vivekananda was. The subject is fascinating from several points of view. The eight volumes of The Complete Works of Swami Vivekananda are available to everyone who wishes to read further. It is a literature of strength and fearlessness, love and compassion. There are also the six volumes on Vivekananda in the West - New Discoveries.

Vivekananda's work stresses the need to educate modern man to combine productive efficiency in his outer life with spiritual efficiency in his inner life. It is education that lifts man from one-sidedness to all-sidedness in character: it is the combination of 'learning to be' with 'learning to do,' as urged by the UNESCO Education Commission Report which itself has dealt with 'learning to be' only superficially.

Here is Vivekananda bringing to the modern West this Vedantic message of a profound and

deep humanism based upon the divine spark in every human being, and presenting man's education and his life and work as the field to unfold that divine possibility. That is Vivekananda's message of human excellence for all children everywhere. It will take time for humanity to be influenced by these ideas, but they are bound to produce their effect, for they are rational and human. Today thinkers like Romain Rolland have begun to recognize Vivekananda as the education for the whole world. This century may be considered, so far as this message is concerned, as seed-time, while the next century can be expected to be the harvest time.

It will be interesting to you to know about the impact of Vivekananda on India. He powerfully influenced India's Independence struggle and many progressive social reform movements, like the one for removal of untouchability, and others for the uplift of women and the weaker sections. His influence is deepening decade after decade. And something very

significant has happened in a very humble way recently. The Government of India has presented Vivekananda before the youth of India, by its recent circular D. O. No F. 6/1/84, dated 17th October, 1984: 'that the birthday of Swami Vivekananda is to be observed as National Youth Day every year from 1985 onwards as it was felt that the philosophy of Swamiji, and the ideals for which he lived and worked, could be a great source of inspiration for the Indian Youth.' It was a significant step towards educating youth in human excellence.

Swamiji sends out to everyone this inspiring message of the achieving total human excellence.

“Teach yourselves, teach everyone, his real nature; call upon the sleeping soul and see how it awakes, Power will come, glory will come, goodness will come, purity will come, and everything that is excellent will come, when this sleeping soul is roused to self-conscious activity”

ஸ்ரீ சாரதாமணி தேவியார்

— திரு. கி. வா. ஜகந்நாதன்

நம்முடைய நாட்டில் கோவில் களில் பலவகையான விழாக்கள் நடைபெறுகின்றன. அவற்றுள் திருத் தேர் விழா மிகச் சிறப்பானது. அதைப் பிரமோற்சவம் என்று சொல்வார்கள். ஒவ்வொரு விழாவிலும் தனித்தனி மூர்த்திகள் எழுந்தருளுவது வழக்கம். இடபாருடர் நடராசர், சந்திரசேகரர் முதலிய மூர்த்திகளை எழுந்தருளச் செய்வார்கள். ஆனால் திருத்தேர் விழாவில் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியை எழுந்தருளச் செய்வது வழக்கம். உமையுடனும் முருகனுடனும் இருக்கும் திருக்கோலம் அது. மூன்று மூர்த்திகள் இருந்தாலும் அதைச் சிவபெருமானுடைய இருபத்தைந்து மூர்த்திகளில் ஒன்றாகவே கருதுவது வழக்கம். மூவர் என்று சொல்வதில்லை. அந்தச் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தத்தை நினைக்கும்போது எனக்கு வேறு ஒரு சோமாஸ்கந்த மூர்த்தம் நினைவுக்கு வருகிறது. இராமகிருஷ்ணராகிய சிவபெருமானும், சாரதாமணியாகிய தேவியும், விவேகானந்தராகிய முருகனும் ஒருவகையான சோமாஸ்கந்த மூர்த்தம் என்றே சொல்ல வேண்டும். இந்த மூவரையும் தனித்தனியாகப் பார்ப்பதைவிட ஒருவராகவே பார்ப்பது நலம் தரும். இந்த மூவருடைய சிறந்த உபகாரத்தினால் இன்று உலகம் மிக்க பயனைப் பெறுகிறது. உலகத்தில் பல நாடுகளில் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண மடம் சிறப்பாக நிலவி

வருகிறது. இந்தப் பெரிய இயக்கத்திற்கு மூல காரணமாக இருந்த மூர்த்திகள் மேலே சொன்ன மூன்று பேரும்.

சாரதாமணி தேவியாருக்கும், பரமஹம்சருக்கும் உண்டான உறவு இறைவனுடைய அருளால் அமைந்தது. ஒரு முறை சாரதாதேவி சிறு குழந்தையாக இருந்தபோது அவருடைய அன்னை அவரைப் பக்கத்து ஊரிலுள்ள திருவிழாவுக்கு அழைத்துச் சென்றிருந்தார். அப்போது அன்னையின் வயது மூன்று, அதே சமயத்தில் கமாட்புகர் என்ற ஊரைச் சேர்ந்த இராமகிருஷ்ணர் அங்கே வந்திருந்தார். அப்போது அவருக்குக் கதாதரர் என்று பெயர், அவர் வயது இருபத்தொன்று. நம்முடைய நாட்டில் சிறு குழந்தைகளிடம் கூட உனக்கு இவன் கணவன், இவள் மனைவி என்று பேசுவார்கள். அந்தத் திருவிழாவில் சாரதா தேவியைப் பார்த்து அவருடைய அன்னையார் 'இங்கே நின்றிருக்கும் பிள்ளைகளும் யாரைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்வாய்?' என்று கேட்டார். அப்போது சாரதா தேவியார் அங்கே இருந்த கதாதரைச் சுட்டிக்காட்டினார். ஞானசம் பந்தப் பெருமான் தம்முடைய விரலாலே சிவபெருமானைச் சுட்டிக்காட்டியதாக வரலாறு இருக்கிறது. 'உள்ளங் கவர் கள்வன் இவன்'

என்று அவர் சொன்னாராம். அப்போது அவர் ஞானசம்பந்த நாயகியாக இருந்தார். அவருடைய வயது மூன்று. மூன்று வயதில் தம் ஆன்ம நாயகனைத் தெரிந்து கொண்டு சுட்டிக் காட்டினார், ஞானசம்பந்த நாயகியார். அது போல் சாரதாதேவியும் கதாதரரை ஆன்மநாயகராக மூன்று வயதிலே சுட்டிக்காட்டினார்.

அன்னையாருக்கு ஆறாவது பிராயம் நடந்து கொண்டிருந்த போது திருமணம் ஆயிற்று. கதாதரர் அப்போது தட்சிணேசுவரத்தில் காளிகோயிலில் பூசை பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். அன்னையின் பக்தியில் ஈடுபட்டுச் சில சமயங்களில் பித்தரைப் போல நிற்பார். அதைக் கண்டு மக்கள் அவருக்கு பைத்தியம் பிடித்து விட்டது என்று சொன்னார்கள். ஊரில் எல்லாம் அப்படியே சொன்னார்கள். கமார்புகாரிலிருந்த அவரது அன்னையாருக்குத் தம் பிள்ளைக்குப் பித்துப் பிடித்திருக்கின்றது என்ற செய்தி மிக்கவருத்தத்தை அளித்தது. கல்யாணம் செய்தால் பைத்தியம் நீங்கி விடும் என்று எண்ணினார். அவரை தம் ஊருக்கு வரச்செய்தார். அவருக்காக எங்கெங்கோ பெண்கேட்டார். பித்துப் பிடித்தவருக்கு யார் பெண்ணைக் கொடுப்பார்கள்? அப்போது கதாதரர், 'ஐயாராம்பட்டியில் இன்னார் வீட்டில் போய்க் கேளுங்கள், அங்கே ஒரு பெண் இருக்கிறாள். அவர்கள் சம்மதிப்பார்கள் என்றாடி. அப்படியே கேட்டபோது அவர்கள் சம்மதித்தார்கள். அதன்

பின்னே சாரதாதேவிக்கும் கதாதரருக்கும் திருமணம் நடந்தது. இரண்டு பேருக்கும் இடையில் பதினெட்டு ஆண்டுகள் வித்தியாசம்.

தம்முடைய ஊரில் இருந்து வந்த சாரதாதேவியாருக்குத் தம்முடைய கணவர் பித்துப் பிடித்தவர் என்ற செய்தியைக் கேட்கும் போது மனம் வருந்தியது. அவருக்குப் பதினான்கு ஆண்டு நடந்த போது இராமகிருஷ்ணர் கமார்புகார் வந்திருந்தார். அப்போது அன்னையாரைச் சந்தித்தார் அவர் தம்முடைய பாரமார்த்திக வாழ்வில் துணையாக இருக்கவேண்டுமென்பதை அன்னையாருக்கு வற்புறுத்தினார். மறுமடியும் தட்சிணேசுவரம் போய்விட்டார். அன்னையாருக்குப் பதினெட்டு ஆண்டு நிரம்பியது. மங்கைப் பருவத்தை முன்பே அடைந்து விட்டார். அப்போது ஊரில் உள்ளவர்கள் எல்லாரும் பரம ஹம்சருக்குப் பித்துப் பிடித்துவிட்டது என்பதை அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவரைப் போய்ப் பார்க்க வேண்டுமென்று அன்னையாரும் அவருடைய தந்தையாரும் எண்ணினர். அவரைப் பார்ப்பதற்கு இரண்டுபேரும் புறப்பட்டார்கள். நடந்தே சென்றார்கள். வழியில் ஓரிடத்தில் அன்னைக்கு வெப்புநோய் வந்துவிட்டது. உணர்விழந்த நிலையில் அவர் படுத்திருந்தார். அப்போது கன்னங்கரிய நிறத்தோடு மிகவும் அழகிய தெய்வப் பெண் ஒருத்தி தம் உடம்பைத் தடவிவிட்டு ஆறுதல் சொன்ன காட்சியை

அன்னை கண்டார். அம்பிகையே தன்னுடைய பிள்ளையாகிய கதாதர ருக்குவாய்த்த மனைவி வருகிறாள் என்று எதிர்கொண்டு அழைக்க வந்தாள் போலும்! தன்னுடைய மரு மகளை வா என்று சொல்லும் மாமி யாரைப் போல அன்புடன் அந்தப் பெருமாட்டி சாரதா தேவியாருக்கு அருளை வழங்கினாள். அப்போது அன்னையாருக்கு இருந்தஜூரம் நீங்கி விட்டது. பிறகு பல்லக்கில் அன்னை யாரை அழைத்துக்கொண்டு அவர் தந்தையார் தட்சிணேசுவரம் போய்ச் சேர்ந்தார்.

இராமகிருஷ்ணருக்குச் சிற்றின் பத்தில் நோக்கம் இல்லை. பேரின் பத்தை பெற வேண்டுமென்பதே அவர் நோக்கம். அதற்கேற்றவகையில் அவருக்கு வாழ்க்கைத் துணைவியாக வாய்த்தவர் சாரதாமணி தேவியார். அவருக்கு வாழ்க்கைத் துணைவியாகும் தகுதி அந்தப் பெருமாட்டிக்குக் வரவேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு அம்பிகை அந்தப் பெருமாட்டிக்கு காட்சி தந்து அவருடைய தகுதியை உணர்த்தினாள். தந்தையும் மகளும் தட்சிணேசுவரம் சென்றார்கள். இர வுக்காலம். சாரதாமணி தேவியார் நேரே பரமஹம்சருடைய இருப்பிடத் திற்குச் சென்று கதவைத் தட்டினார். உள்ளிருந்து வந்த பரமஹம்சர் “வந்தாயா, வா, நீ வருவாய் என்று காத்திருக்கின்றேன்” என்று சொன் னாராம். இதையேதான் நரேந்திரர் வந்தபோது இராமகிருஷ்ணர் சொன் னார். இந்தப் பேரிற்பக் குடும்பம் மெல்ல மெல்ல வளர வேண்டுமல்

லவா? இன்று சொன்னதைப் போல அன்றும் சொன்னார். சோமாஸ்கந்த மூர்த்தம் அமைவதற்கு முதல்படி போட்டாகி விட்டது. அதன் பின்பு அவ்விருவரும் ஒன்றாக வாழ்ந்தார் கள். அருகருகே படுக்கை போட்டுக் கொண்டு படுத்தார்கள். ஆனால் உடல் உறவுகிடையாது. “மங்கையோ இருந்தே யோகு செய்வானை” என்று சிவபெருமானைப் பற்றித் தேவாரத்தில் வருகிறது. பரமஹம் சரும் தம் மனைவியோடு இருந்து உடல் உறவு இல்லாமல் அருள் வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டிருந்தார். அவ ருக்கேற்ற வாழ்க்கைத் துணைவியார் அவருடைய முயற்சிக்குத் துணையாக நின்றார்.

ஒருநாள் இராமகிருஷ்ணர் தம் மைத் தாமே சோதித்துக் கொண் டார். அருகில் இருக்கும் தம்முடைய மனைவியைப் பார்த்தார். தம் மனத் தோடு பேசத்தொடங்கினார். ஏ, மனமே, உனக்கு இந்தப் பெண்ணை உலக முறையில் அனுபவிக்க வேண்டு மென்று ஆசையிருந்தால் அனுபவித் துக்கொள் என்று சொன்னார். மெல்ல அந்தப் பெருமாட்டியின் மேலே கையைப் போட முயன்றார். கை பாதி வழியில் நின்று விட்டது. அவர் சமாதி நிலையை அடைந் தார். இதற்குக் காரணம் என்ன? சாரதாமணி தேவியாரின் உயர்ந்த ஆத்ம சக்திதான் காரணம். இராம கிருஷ்ண பரமஹம்சர் பலகாலம் சாதனை செய்து பெற்ற பேரரு ணைப்பாவதாரினி ஆகிய அம்பிகை சாரதாமணி தேவியார் தட்சிணேசு

Milk Distribution

Refugee Camps

வரம் நோக்கி வரும் வழியில் அருள் செய்து விட்டார்.

ஒரு நாள் பரமஹம்சர் அன்னை யாரைக் கேட்டார். “உனக்கு உலக இன்பம் வேண்டுமானால் என்னிடம் பெற்றுக்கொள். மனத்திற்குள் அந்த ஆசையை வைத்துக் கொண்டு இருக்க வேண்டாம்” என்று சொன்னார். “சுவாமி, நான் தங்களை இந்தப் பிரபஞ்சச் சேற்றுக்கு இழுக்க வரவில்லை. தங்களுடன் துணையாக நின்று நானும் உய்யலாம் என்று வந்தேன்” என்று சொன்னார். இது தானே அவர் வேண்டியது? அவரது வாழ்க்கையின் போக்குத் துணையாக நின்றமையினால் அந்த வாழ்வு உயிரும் உயிரும் ஒட்டிய வாழ்வாயிற்று, அங்கே உடல் உறவுக்கு இடமே இல்லை.

பரமஹம்சர் மறைந்த பிறகு உலக வாழ்விற்கு ஒப்ப அன்னையார் தம்முடைய மாங்கல்ய அணியையும் பிறவற்றையும் கழற்றத் தொடங்கினார். அப்போது இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் தோற்றம் அவருக்கு ஏற்பட்டது. “நான் என்னிடம் தானே இருக்கின்றேன்? ஓர் அறையிலிருந்து மற்றோர் அறைக்குப் போனது போலவே இப்போது இருக்கின்றேன். எங்கே போய்விட்டேன்? ஏன் அவற்றைக் கழற்றுகிறாய்?” என்று சொன்னார்.

அன்னை மாங்கல்ய அணிகளுடன் வாழ்ந்தார், தம்முடைய சொந்த

ஊருக்குப் போயிருந்த சமயத்தில் மற்றவர்கள் பழிப்பதைக் கண்டு அன்னையார் தம்முடைய வளையல்களைக் கழற்றத் தொடங்கினார். அப்போதும் இராமகிருஷ்ணர் காட்சி தந்து கழற்றாதே என்று சொன்னார்.

இங்கே ஒரு பெரிய உண்மையை நாம் உணரவேண்டும். இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சருக்கும், சாரதாமணி தேவியாருக்கும் அமைந்த தாம்பத்தியம் உடம்பைச் சார்ந்தது அன்று. அது உயிரோடு ஒட்டியது. உலகத்தில் உடல் உறவு பெற்றவர்கள் தம்முடைய கணவர் மறைந்த பிறகு அந்த உறவு அற்றுப் போவதனால் அவர்களுடைய மாங்கல்யமும் அற்றுப் போய்விடுகிறது. ஆனால் இராமகிருஷ்ணர் உடல் மறைந்தாலும் சாரதாமணிதேவியார் எதனையும் இழக்கவில்லை. அவரோடு உடல் உறவு கொண்டிருந்தால்தான் இழப்பு ஏற்பட்டிருக்கும். மங்கல வாழ்வும் போயிருக்கும். ஆனால் உயிரோடு ஒட்டிய மங்கலத் தாம்பத்திய வாழ்வு அவர்களுடையது. எனவே அவர் உடல் மறைந்தும் உயிர் மறையாமையால் மங்கலம் மாறவில்லை. அந்தப் பெருமாட்டியார் நித்திய சுமங்கலியாக வாழ்ந்தார்கள்.

அன்னையாருடைய பெருமை பரமஹம்சருடைய சீடர்கள் பலருக்கும் பின்பு நன்றாகத் தெரியவந்தது பரமஹம்சர் இருந்த காலத்திலேயே பல சீடர்களுக்கு அன்னையைக் கொண்டே தீட்சை செய்வித்தார்.

பிற்காலத்திலும் பல மாணவர்களுக்கு அன்னையாரால் தீட்சை கிடைத்தது. பல தலங்களுக்கு யாத் திரை சென்று வந்தார் அன்னையார். புத்தகயை சென்றிருந்தபோது அங்கிருந்த புத்த பிச்சுக்களின் மடத்தைப் பார்த்தார். இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சருடைய சீடர்களுக்கு அப்படி நல்ல இடம் ஒன்று இல்லையே என்று வருந்தினார். அந்தத்தாயின் உள்ளத்தில் தோன்றிய இரக்கமே பிற்காலத்தில் இராமகிருஷ்ண மடமாக உருவாயிற்று. விவேகானந்த சுவாமிகளும் அன்னையாருடைய அருளைப் பெற்றே இராமகிருஷ்ண மடத்தை நிறுவினார்.

அன்னையாரின் பெருங்கருணையை எத்தனையோ வகையான நிகழ்ச்சிகளிலிருந்து தெரிந்து கொள்ளலாம். ஒரு நாள் கிழக்கு வங்காளத்திலிருந்து ஓர் இளைஞர் அன்னையாரைக் கண்டு ஆசி பெற வேண்டுமென்று வந்தார். தட்சிணேசுவரம் போயிருந்த போது அங்கே இல்லை. சொந்த ஊரில் இருக்கிறார் என்று தெரிந்து அங்கே நடந்து சென்றார். நடந்து சென்றமையினால் அவர் காலில் வலி உண்டாயிற்று. அன்னையாரின் ஊருக்குப் போனபோது இரவு பத்துமணி இருக்கும். அன்னையாருக்கு இப்படி ஒரு பிள்ளை வருகிறான் என்பது எப்படியோ தெரிந்து விட்டது. கையில் விளக்கை எடுத்துக் கொண்டு அந்தப் பிள்ளையை வர வேற்கச் சென்றார். அவரைக் கண்ட

உடன் “வா அப்பா” என்று அழைத்துப் போனார். வெந்நீர் வைத்து அவர் காலுக்கு வீட்டார். “நான் சாரதாமணி தேவியாரைப் பார்க்க வேண்டுமென்று வந்திருக்கிறேன்” என்று அந்த இளைஞர் சொன்னார். “நான் தான் அப்ப” என்று அன்னையார் சொன்னபோது அவருக்கு வியப்பாக இருந்தது. ‘நீங்கள் என்காலைப் பிடிக்கக் கூடாது’ என்று அஞ்சினார்.

‘தாய் குழந்தையின் காலைப் பிடிப்பது தவறு அல்ல. நீ நெடுந்தூரம் என்னைக்காண நடந்து வந்திருக்கிறாய்’ என்று வெந்நீர் விட்டு அவனுக்கு இதத்தைச் செய்தார். குழந்தையின் காலைப் பிடிக்கும் தாயாக அவர் மாறிவிட்டார்.

சாரதாமணி தேவியார் இந்திரிய நிக்கிரகம் பண்ணிப் பல காலம் தவம் புரியவில்லை. ஆனாலும் அம்பிகையின் திருவருளாலும், பரமஹம்சரின் அருகில் இருந்தமையினாலும் அவரும் சமாதி இன்பத்தைப் பெற்றார்.

ஒருநாள் பரமஹம்சரிடம் அன்னையார், “என்னை எவ்வாறு நினைக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டார். “நான் வழிபடும் பவதாரினியே நீ என்று நினைக்கிறேன்” என்றாராம். ஹோடசீ பூஜை என்ற பூஜை நடக்கும்போது பரமஹம்சர் ஒரு பீடத்தில் ஸ்ரீசக்கரத்தை வைத்து அதன் மேலே சாரதாமணி தேவியாளை

அமரச் செய்து அப்பிகையை எண்ணிப் பூஜித்தார். சிறிது நேரத்தில் அன்னையார் சமாதாநிலையை அடைந்தார். பரமஹம்சரும் அந்நிலையை அடைந்தார் இரண்டுபேருக்கும் ஒத்தஇன்பம் உண்டாயிற்று இத்தகைய பேரின்பத் தம்பதிகளை வேறு எங்கே பார்க்க முடியும்? சிவபெருமானையும், உமாதேவியாரையும் தெய்வீகத்தம்பதிகள் என்று சொல்வார்கள். மக்கள் கண்கூடாகக் கண்ட

நன்றி: ஸ்ரீ அவிநாசிலிங்கம் மனையியல், மனையியல் பல்கலைக்கழகம் கோவை.

தெய்வீகத் தம்பதிகள் சாரதாமணி தேவியாரும், பரமஹம்சரும்.

பெண் உலகத்திற்கு வழிகாட்டியாகவும், ஞானச்சீடர்களுக்குப் பெருங்கருணைத் தாயாகவும் இராமகிருஷ்ண மடத்தினர் போற்றுகின்ற மும்மூர்த்திகளிலே ஒருவராகவும் விளங்கும் சாரதாமணி தேவியார் உங்களுக்கு எல்லாம் நல்லருளைப் பாலிக்கட்டும்.

ஸ்ரீசாரதா தேவியின் சிந்தனைத் துளிகள்

- ❧ தவம் செய்தால் மட்டும் இறையருள் கிடைத்து விடும் என்ற நியதி இல்லை. பழங் காலத்தில் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் தலைகீழாக நின்றுத் தீயிடை நின்றுத் மகரிஷிகள் தவம் செய்தனர். அப்போதும் கூட ஒரு சிலரே கடவுளின் அருள் பெற்றனர்.
- ❧ அவனருளின்றி ஏதும் அடைய முடியாது. நாங்கள் எவ்வளவோ ஜபம் செய்தோம், ஆத்ம ஒழுக்கத்தைக் கடைப் பிடித்தோம். ஆயினும் பயன் என்ன? மகாமாயை வழி திறவாவிடில் விடுதலை எவ்வாறு கிட்டும்? மனிதனே! கடவுளை சரணடை. அப்போதே மகாமாயை கருணை கொண்டு விடுதலை வழியைத் திறப்பாள்.
- ❧ கடவுளைச் சரணடைந்தவன் தான் காப்பாற்றப்படுவான்.
- ❧ ஒருவருக்கு வேண்டுவது எல்லாம் இறைவனது அருளே. ஒருவர் அதற்காகவே பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டும்.
- ❧ காலை மாலை சந்தியா காலமே கடவுள் வணக்கத்திற்கு ஏற்றது. அப்போது மனம் பரிசுத்தமாக இருக்கும்.

Religion and Life

— Swami Bhuteshananda

The questions and answers being in these columns are not meant to be scholarly expositions of various issues. People from different walks of life used to meet Swami Bhuteshanandaji maharaj daily during his tenure as President of the Ramakrishna Order and discuss with him their problems and doubts; and Revered Maharaj would clear their doubts in a characteristically simple way. These questions and answers were recorded and read out to him before he approved them all for publication.

Maharaj, how can we know the right path?

Pray to God. if you pray sincerely, He will listen. And when the prayer is from the depth of your heart, He will fulfil it. Do not worry about the past; what you have left behind is not worth considering at all. There is the Lord in the future.

What is meant by the state of inwardness?

You turn towards the east to look eastward; it is similar when you turn towards internal things—questioning yourself, searching for the inner Reality, concentrating on God within. God alone is everything. By constantly thinking of Him we can become immortal. The Upanishads say that the Creator has made all our senses out going. Only a

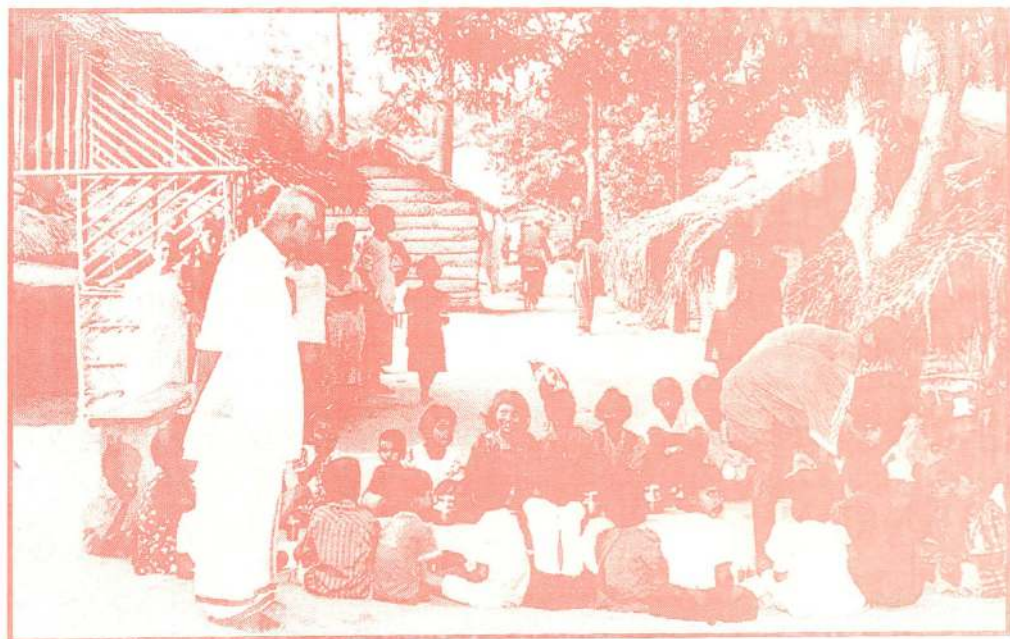
person of knowledge will control them and turn their direction inward and will see Him.

How do we know if we are making spiritual progress?

This is a pertinent question. We are praying to God, practising japa and meditation. But have we made any progress? It is natural for such questions to come to mind. Now, whether or not we are able to gauge our progress, it is sufficient that we are thinking of God. This itself is its reward. We must know that fulfilment in life comes by repeating God's name.

The vital point is, we should be ready to pay the price that is due. If you want to buy something, you must pay the price. If it is some vegetables you may pay less, but if it is a golden

MILK DISTRIBUTION

A REFUGEE CAMP

ornament you must pay more. In order to obtain God, you should be ready to pay the highest price. You cannot obtain Him for any bargain - any reduction in price.

A hungry individual has several difficulties: the pain of hunger, mental agony at not having had anything to eat, physical weakness, etc. When he gets food with each morsel he is being freed from the pain of hunger, he gets rid of his mental agony and also regains physical strength. Just as all the three things occur simultaneously to a hungry person when he eats food, a person surrendering himself to God will attain the following all at a time: his devotion to God increases, he gains clearer understanding of God and the world, and grows apathy towards worldly attractions. As the attraction for God increases, worldly attractions diminish. If worldly attachments do not decrease, know for certain that the so-called devotion is false. The 'devotee' who displays his prayer-prowess in the temple but remains steeped in worldliness has no genuine devotion. Had his attraction to God been true he would not be hankering for

material enjoyments. The vast majority of people remain wholly preoccupied with the world and cannot spare even a few minutes for God. This class is not considered as the devotee class at all. There are some others who have frequent 'visions' of God, 'visitations', etc. Many ask us whether these visions are true. In reply, we can say this: 'Have worldly attractions lessened in you? If that has not happened all your visions are untrue. The closer our mind gets to God, the clearer our conception of Him. Then what is seen in visions will be genuine; otherwise visions are mere fantasies. You hear people say, 'When I sit down for meditation I hear Sri krishna's flute', 'I see Mother kali standing in front of me', 'I see Lord Shiva' etc. Now such people are deluded by hallucinations. If their attachment to the world does not show any reduction, then all these visions are not only imaginations of the fertile brain but also self deception. Sri Ramakrishna says that as you go towards the east the west is left more and more behind. The more we progress Godward, the lesser our household attraction. The main thing is reduction of worldly attractions. We should

always be cautious to see if the world is still too much in us. The journey is long and to progress in the spiritual path will take time; discrimination itself will take much of our time. In her long wait for Sri Rama, Shabari's childhood went by, youth went by, old age crept in; when she was almost at the fag end of her life she was favoured with the vision of Rama. But that was enough; having the vision of the Lord just for once will bring fulfilment in life.

Sage Narada was a devotee. He left home at the tender age of five and started walking towards the north. Having travelled very far, tired and weary, he reached a huge forest. There, in the loneliness of the forest, he sat under a huge banyan tree and began meditating on God. After days of struggle, he finally had the vision of God.

That was the only time Narada had the vision of God. While longing to see God again he heard this divine message: 'Narada, you will not see me again in this birth. But the one vision which you have already had will bring fulfilment to you.

Go on repeating His name in this universe, and thus will you attain perfection.'

By thinking constantly of God, we can become as holy, pure, and virtuous as God. fulfilment comes slowly in the aspirant's life. It is not that it comes in just one lifetime; it may require many births; but our effort should be to achieve perfection in this very life itself.

A jnani is very dear to God because it is very rare indeed to find a person who after sadhana for many lives worships God with the certain realisation that everything in this universe is God. Such a saint is hard to find.

Maharaj how are we to attain His mercy?

You will have to 'unfurl the sail' to obtain His mercy.

What is the meaning of 'unfurling the sail?'

If a boatman unfurls the sail when a favourable wind is flowing he can move faster. You must long for His mercy. To 'unfurl the sail' means to pray to God with intense longing for His mercy.

They say that nothing happens without God's grace.

In that case are our endeavours too dependent upon His grace?

That we intend to make efforts to know God is due to His grace all right. But so long as our sense of doership doesn't go, we shall have to make sincere efforts to realise Him. Thereafter the bestowal of His grace depends on His sweet will.

What is the meaning of giving the mind a higher turn?

Longing and desire for various material things distract the mind. To overcome this, one of the best possible ways is to change the course of the mind. To turn the mind towards God is known as giving it a higher turn.

Is practice needed for self-surrender also?

Yes, you have to practise self-surrender. Practice is needed to reach the state of total surrender. Sustained practice will increase the mind's mood of self-abnegation. Say in your prayers, 'I am surrendering myself at your feet. I shall be happy in whatever way you keep me.' 'That is how we should pray. Sri Ramakrishna has taught us how to pray. There are wonderful prayers in

The Gospel of Sri Ramakrishna. Repeat mentally, 'I surrender, I surrender', while surrendering yourself to Him. Sri Ramakrishna has shown us how to do it. One of his beautiful prayers is this (Gospel, p. 731):

O Mother, I throw myself on The mercy; I take shelter at Thy hallowed feet. I do not want bodily comforts; I do not crave name and fame; I do not seek the eight occult powers. Be gracious and grant that I may have pure love for Thee, a love unsmitten by desire, untainted by any selfish ends—a love craved by the devotee for the sake of love alone. And grant me the favour, O Mother, that I may not be deluded by Thy world-bewitching maya, that I may never be attached to the world, to 'woman and gold', conjured up by Thy inscrutable maya! O Mother, there is no one but Thee whom I may call my own. Mother, I do not know how to worship; I am without austerity; I have neither devotion nor knowledge. Be gracious, Mother, and out of Thy infinite mercy grant me love for Thy lotus feet.

Maharaj, is there any difference between other works and those related to God?

Initially they appear to be different, but once the mind attains a higher state, all differences disappear. 'O Mother of the universe, whatever I do is nothing but your worship. This should be our attitude. There is a Bengali song of Ramprasad to the same tune: 'I consider lying down as offering salutations; sleep is meditation on Mother; while eating, I think I am giving sacrificial offering to Mother.'

Persistent efforts will help; isn't that true, Maharaj?

Quite right. Imagine the complexity of talking even! Our speech requires a complex and coordinated movement of thought as well as so many muscles. Speech too has developed after persistent practice. A little girl used to come here. Her name was Sutapa. She could never utter her name correctly. I tried to teach her. I said, 'Say "Su"' and she did. I asked her to repeat 'ta' and that too she did. Finally I said 'pa' and she did that also. But when pronouncing all the three syllables together, she would commit the same error: she would

say, 'Supata'. However, as she grew older she overcame her deficiency.

Are karma yoga and serving Siva in jiva one and the same?

There is a subtle difference. To 'serve Siva in jiva' means to maintain the attitude that Siva is present in all those whom we serve, whereas selfless work means action done without any selfish desire, without desire for any result. So the two are not quite the same.

How should we serve God?

Repeat His name; that itself is a great service. Further, there is always the scope of serving people and other beings living around. Go ahead and serve them. Try to maintain the right attitude in service.

Maharaj, it is said that good actions bring merit or punya while wrong actions bring sin. To whom is this rule applicable?

It is for those who feel 'I am the doer'. Among the rest, an insane person is not responsible for his actions.

Do materialists too perform selfless work?

Yes, they may. When materialists who do not believe in

God perform action with indifference to results of their actions also can be called selfless actions.

I have heard it said, 'We attain God when we renounce all actions.' What is meant by this?

All actions cease with the attainment of God. This means, when attachment for God grows, the mind will have no more attraction for worldly duties. Sri Ramakrishna says that an insane person is not responsible for his actions. So when one becomes mad for God, duties cease to exist for him.

They say that we can achieve our supreme end through detachment and practice. Will you please explain this?

Detachment means bringing the mind away from the objects of the senses, and practice is repeated effort to fix the detached mind on God. Through detachment and practice, the mind becomes strong in spiritual aspiration and we advance towards God. Apart from this we should practise meditation, japa, prayer etc and also adhere to good conduct.

Maharaj, what is good conduct.

Good conduct means following the five yamans and the five

niyamas stipulated in Yoga. Again, it means not to deceive anyone, to make conscious effort at plain living without overindulgence, and to concentrate on internal purity rather than giving emphasis to external details. More than these, it means holding on to Truth at all costs.

How may we Put the servant attitude into practice?

Try to follow the attitude that you are His servant, that He is present both within you and in everything around you. Since you call yourself a servant, you are obliged to render service.

Why is it said that we should transcend even the sattva quality?

When even the *sattva guna* is transcended, the mind becomes absolutely free from desires and unholy thoughts. He who transcends the *sattva guna* has indeed reached God.

Maharaj, I have read somewhere that when the proper time comes, the guru himself will cut personal bonds with his disciple and bring about an impersonal relationship. What does this mean?

This means that though both the guru and the disciple are human beings, interpersonal relationships are to be transcended

In order that the disciple should reach the goal. Impersonal relationship means that the guru is not just a human being but the embodiment of an ideal. The disciple too has the potential of attaining to this ideal. Sri Ramakrishna has said that in good time the mind itself starts functioning as the guru. This is because the guru helps the disciple to manifest the latent possibilities in him; when those possibilities become manifested, the guru turns impersonal. A real guru will always help the disciple to stand on his own feet. Swami Saradandaaji remarked once that each and every problem should not be referred to the guru. The disciple should himself try to resolve them by thinking deeply. How else can one become self-reliant! Many a time we are left with no choice but to find solutions to our problems on our own.

Maharaj, what is the significance of the Bengali saying 'Ganga jale ganga puja'?

Goddess Ganga is worshipped with the water taken from the river Ganga itself and hence the saying, 'worshipping Ganga with Ganga water. When you worship God, the flowers you offer to Him are His creation; they are His flowers. The eatables offered

to Him are His own. Finally, the devotee who worships Him also is His.

What is the necessity of temples? Why should we go to the temple when we can pray at home itself?

Praying at home as well as going to the temple—both are good. Everything depends on the mind. He who can concentrate his mind sitting at home has no need to go anywhere. However, a devotee always aspires to visit the place of God's sport. India abounds in temples. Numerous temples are there all around but still new ones are coming up. Even without knowing the true significance of these temples, people build beautiful temples, guided by their devotional instincts. Temples, however, are not mere examples of art and architectural beauty. They are favourable places for contemplation on and worship of God. One should bear in mind that temple are the abodes of God. Swamiji said, 'Every day people go there, and the more they go the holier they get, and the holier that place becomes. If any man who has not much Sattva in him goes there the place will influence him and arouse his Sattva quality. Here, therefore, is the significance of all temples and holy places, but you

must remember that their holiness depends on holy people congregating there' [The Complete Works, Vol. 1, p. 252]. Now you may ask: Can the omnipresent, all-pervading God be confined to a small place like the inner sanctum of the temple? No. He cannot be. He is everywhere and needs no room or temple for Him. But temples are necessary for us. By visiting a temple we are reminded of God. We feel inspired to lead holy lives. We remember the saints who have led wonderful lives in order to realise Him. We are purified by the holy atmosphere of the temple. We feel inclined to pray intensely at places where numerous people are praying with devotion. Our faith in God will increase.

Normally people visit various places—cinema houses, theatres, sports stadium for entertainment. But those who have tasted the nectar of religious life will visit temples and pray to God. Though God is omnipresent, just see how many devotees visit places of pilgrimage to pray to Him and chant His name! The favourable atmosphere on account of the glorious traditions of such places help the devotee to easily direct

his mind towards God. The devotee gets inspired by visiting holy places to perform spiritual practices. Moreover, temples are places where the troubled mind finds peace. God is specially present in places where His names and glories are sung and He is worshipped with devotion.

Upon his arrival in Benares, Sri-Ramakrishna perceived that Shiva pervades everything there. Benares was so sacred to him that he could not defecate there; in order to do that, he would go out of Benares.

Some devotees spend heavily on ashramas or temples. This is good but such acts should be free of vanity. Sri Ramakrishna used to say that people always mention that Rani Rasmani built the Bhavatarini temple at Dakshineswar. They never say that the temple was built due to Her will.

Maharaj, are prayers on special days more effective?

We should pray to God every day. When we fail to do that, we select some special days to pray with the right attitude. Special days are important because of the ambience they create owing

to the prayers of thousands of people. So prayers become more ardent

Numerous desires are there in us; shall we not progress then? How can we reduce desires?

If the mind goes towards objects of enjoyment, by consistent practice it can be controlled and purified. The mind is an expression of your nature; you can transform your nature by effort. Swami Turiyananda used to say that when we sit down for meditation, we should put up a sign 'No admittance' on the door of our mind. Without devotion to God it is not possible to bring the mind under control. Remembering God, we should advance with the power of our self-effort. We should be determined to win the battle of sadhana come what may, let death come, but still we should not give up—we must progress with this attitude. We must be alert always, at all times. It we practise in

this manner we shall succeed. There is of course, the grace of God and people have been experiencing this. Sri Ramakrishna has said, 'The breeze of God's mercy is always blowing; unfurl your sails' He also gives this example; 'This world is like fishing net. Men are fish, and God, whose maya has created this world, is the fisherman. When the fish are entangled in the net, some of them try to tear through its meshes in order to get their liberation ... Most of the fish are trapped; but they are not conscious of the net and of their imminent death. No sooner are they entangled than they run headlong, net and all, trying to hide themselves in the mud.'

[The Gospel of Sri Ramakrishna, PP 164-5].

We should bear this very clearly in mind that even householders can realise God. There are ways to come out of the net of the world and you should struggle to do so.

Compiled by Smt. Manju Nandi Mazumdar; due acknowledgements to: Prabuddha Bharata

VISIT TO MOTHER'S ASHRAMA

HIS EXCELLENCY GOPAL KRISHNA GANDHI HIGH COMMISSIONER FOR INDIA.

INAUGURAL FUNCTION-YEAR 1969 SRI RAMAKRISHNA JAYANTHI

சிவபூஜைப் பலன்கள்

— சுவாமி விமூர்த்தானந்தர்

சிவபக்தர்களுள் சிறந்தவர் அவர் சைவத்தின் மூலமாகத் தெய்விகந் தைப் பரப்பியவர். அந்தக் காலத்தி லேயே பர்மா, இலங்கை, மலேசியா சிங்கப்பூர் ஆகிய நாடுகளுக்குச் சென்று சிவபெருமானின் புகழைப் பேசினார். கேட்போர் மனத்தின் இருளறு சொல்லிற்குச் சொந்தக் காரர். நித்திய சிவபூஜை செய்த தால் உலக இன்ப துன்பங்கள் அநித் தியம் என்பதைக் கண்டவர்; ஆதலால் மக்களுக்கு ஆழமான உணர்வுடன் ஆன்மிகத்தை எடுத்தோதினார்.

யார் அந்த சிவப்பழம்?

அவத்தான் சைவத் திரு அ. மு. சரவண முதலியார். சென்ற நூற் றாண்டின் தலை சிறந்த - தமிழ் அறிஞர்களில் முக்கியமானவர்.

அந்த நிகழ்ச்சி ஏதோநேற்று நடந்தது போல் இருக்கிறது. தெய்வ பூஜை செய்பவர்கள் காலத்தை மீறித்தான் காணப்படுகிறார்கள்.

1958 - ஆம் ஆண்டு

சரவண முதலியார் அப்போது ராயப்பேட்டை மருத்துவமனையில் உடல் நலமின்மையால் சேர்க்கப்பட் டிருந்தார்.

அனுதினம் சிவதியானமும் தேவார பாராயணமுமாக இருந்த அவருக்கு மருத்துவமனையிலும்

தெய்வ சிந்தனை கை கூடியிருந்தது. அவருடன் அவரது மகனும் தங்கி சேவை செய்து வந்தார்.

டாக்டர் ரத்தினவேல் சுப்பிர மணியம் அந்தக் காலத்தில் புகழ் பெற்ற மருத்துவர்.

சரவண முதலியார் படுத்திருந்த கட்டிலுக்குப் பக்கத்தில் செட்டியார் ஒருவரும் சிகிச்சை பெற்றுவந்தார்.

அன்று டாக்டர் அவருக்கு வேண் டிய மருந்துகளைக் கொடுத்த பிறகு அவருக்குத் தைரியமூட்டும் வகையில் “செட்டியாரே, நீங்கள் எதற்கும் கவலைப்படாதீர்கள். உங்களைச் சுகப்படுத்தி வீட்டிற்கு அனுப்ப வேண்டியது என் பொறுப்பு” என்று கூறினார்.

‘சிவன் செயலே யாதும்’ என்று தெளிந்த அறிவுடைய சரவண முத லியார் இதைக் கேட்டு சிரித்து விட்டார்.

இதனால் மருத்துவர் கோபிப் பாரோ என்று முதலியாரின் மகன் உள்ளூர பயந்தார்.

மகன் இவ்வாறு கலங்கி இருக்க தந்தையோ இன்னும் பெரிதாகத் தெய்வீகச் சிரிப்பு சிரிக்க, மருத்துவர் மெல்ல சரவண முதலியார் கட்டி லுக்கு வந்தார்.

அவர், “பெரியவரே, எதற்காக இப்போது சிரித்தீர்? சொல்லும்” என்று வினவினார். சரவண முதலியாரின் மகனுக்கும் இதே கேள்வி நெஞ்சில் நிழலாடிக் கொண்டிருந்தது.

சரவணமுதலியார் மெதுவாக, “டாக்டர், உங்களை அவமானப் படுத்த நான் சிரிக்கவில்லை. நீங்கள் கூறியதைக் கேட்டதும் எனக்கு பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் கூறிய ஓர் உபதேசம் நினைவிற்கு வந்தது.

“பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் கூறுகிறார்: இறைவன் இரண்டு முறை சிரிக்கிறார். ஒன்று, இரு சகோதரர்கள் தங்களுக்குள் நிலத்தைப் பிரித்து, குறுக்கே கயிற்றைப் பிடித்து, ‘இந்தப் பக்கம் என்னுடையது. அந்தப் பக்கம் உன்னுடையது’ என்று சொல்லிக் கொள்ளும்போது அவர் சிரிக்கிறார். இந்தப் பிரபஞ்சமே என்னுடையது. அதில் ஒரு துண்டு நிலத்தை வைத்துக்கொண்டு இந்தப் பக்கம் என்னுடையது, அந்தப் பக்கம் உன்னுடையது என்கிறார்களே!” என்று நினைத்து இறைவன் சிரிக்கிறார்.

“கடவுள் மேலும் ஒருமுறை சிரிக்கிறார். குழந்தையின் நோய்தீர்க்க முடியாததாக உள்ளது; தாய் அழுது கொண்டிருக்கிறாள்; வைத்தியர் அவளிடம், ‘அம்மா, பயப்படாதே. நான் குணப்படுத்திவிடுகிறேன்’ என்று சொல்கிறார். அப்போதும் கடவுள் சிரித்துக்கொள்கிறார். இறைவன்தான் எல்லோருடைய விதியையும் நிர்ணயிக்க முடியும்.

நடக்கக் கூடியதைத் தடுக்க யாராலும் முடியாது என்பது வைத்தியருக்குத் தெரியவில்லை.”

இவ்வாறு சரவண முதலியார் கூறிய தத்துவத்தை டாக்டர் ரத்தினவேல் சுப்பிரமணியம் கேட்டு உணர்ந்தார். அவர் அடிப்படையில் ஓர் ஆன்மிகவாதி. ஆதலால் அவர் தமது எண்ணத்தை மேம்படுத்திக் கொண்டார்.

அன்றிலிருந்து அவர் தினமும் சரவண முதலியாரிடம் வந்து அடிக் கடி பேசத்தொடங்கினார். அவர்கள் இருவரும் முக்கியமாக, பெரியபுராணம் பற்றி நேரம் போவது தெரியாமல் பேசுவார்கள்.

மருத்துவரின் பவரோகத்திற்கு சரவண முதலியார் தெய்வ மருத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

இதனால் சரவண முதலியாரின் மகன் ஒருநாள் தம் தந்தையிடம், “அப்பா, டாக்டரின் நேரம் பொன்னானது. அவரது சேவை எல்லோருக்கும் தேவை அதோடு, அதிகமாகப் பேசி நீங்கள் உங்கள் உடல் நலத்தைக் கெடுத்துக் கொள்ள வேண்டாமே” என்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டார்.

இந்த விண்ணப்பம் மருத்துவரின் செவிக்கும் எட்டியது.

அதனால் அவர் சரவண முதலியாரின் சிவபரமான விளக்கங்களைத் தமது பகலுணவு நேரத்தில் வந்து

கேட்பார். சரவண முதலியாரும் சளைக்காது சொல்லிக் கொடுத்தார்.

சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு சரவண முதலியார் மருத்துவ மனையிலிருந்து வீடு திரும்பினார்.

ஓரிரு மாதங்களுக்குள் சரவண முதலியார் மீண்டும் நோய்வாய்ப்பட்டார்.

இம்முறை அவருக்கு மருத்துவம் செய்தவர் டாக்டர் குருசாமி முதலியார்.

டாக்டர் குருசாமி முதலியாரும் நல்ல சிவபக்தர். அவரைப் பற்றி அந்தக் காலத்தில் இப்படியொரு நம்பிக்கை இருந்தது:

அவர் தினமும் காலையில் சிவபூஜை செய்து முடித்துக் கதவைத் திறந்து வெளியில் வருவார். அப்போது முதலில் அவரது கண்ணில் படுபவரின் வியாதி பரிபூரணமாகக் குணமாகும் என்று மக்கள் நம்பினார்கள்.

இது சிவபூஜை அவருக்குக் கொடுத்திருந்த பலன்.

அன்று சரவண முதலியார் மகனும், அவர்களது குடும்ப மருத்துவர் ஏ. தியாகராஜனும் அந்த மருத்துவரைக் காணச் சென்றிருந்தார்கள்.

டாக்டர் குருசாமி முதலியார் பூஜை நேரம் முடிந்து வெளியில் வந்தார்.

டாக்டர் தியாகராஜன் சரவண முதலியாரின் உடல் நலக்குறைவு பற்றிக் கூறி, வந்து பார்க்குமாறு வேண்டினார்.

அதற்கு குருசாமி முதலியார், “மார்ச் 15 - ஆம் தேதி போகிற வரை மார்ச் 1 - ஆம் தேதியே கூட்டி வந்து ஏனய்யா வம்புசெய்கிறீர்கள்?” என்று கூறினார்.

சரவண முதலியாரின் மகனை மருத்துவர் கூறிய அந்தச் செய்தி நிலைகுலையச் செய்தது.

பின்னர் குருசாமி முதலியார் மெதுவாக “அவர் சிவபூஜை செய்பவர். அவரைப் பற்றி ஒன்றும் கவலைப்பட வேண்டாம்” என்று ஆறுதல் கூறி அனுப்பி வைத்தார்.

1959, மார்ச் 13 - ஆம் தேதி வீட்டில் சரவண முதலியாருக்கு நினைவு தவறி ‘கோமா’ நிலை ஏற்பட்டது. 14 - ஆம் தேதியும் நினைவு திரும்பவில்லை. மருத்துவர்கள் கைவிரித்து விட்டார்கள்.

சரவண முதலியாரின் குடும்பம் தத்தளித்தது. அவரது மகன் செய்வதறியாது திகைத்தார். அவர் மனதில் பல பிரச்சனைகள் தோன்றினாலும், நெஞ்சை வாட்டும் ஒரு கேள்வி மிகுந்த சிரமத்தைக் கொடுத்தது. அது தந்தையின் ஆன்மிகத்தைப் பற்றியது.

“வாழ்நாள் முழுவதும் சிவபூஜை செய்த ஒருவர் இப்படித்தான் சாவதா? என் தந்தை பக்தியுடன்

சிவபூஜை செய்யவில்லையா? அல்லது சிவபூஜையின் சிறப்பு இவ்வளவு தானா? இவ்வாறான கேள்விகள் அவரைத் துளைத்தன.

சரியாக மார்ச் 15 - ஆம் தேதியும் வந்தது. ஏற்கனவே டாக்டர் குருசாமி முதலியார் கூறியது நினைவிற்கு வரவே எல்லோரும் பயந்தனர்.

ஆன்மிக சாதகர்கள் வாழ்வது எவ்வளவு முக்கியமோ, அதே அளவிற்குச் சாவதும் முக்கியமானது.

சிவபூஜை செய்த ஒருவர் இப்படித்தானா மற்றவர் போல் மறைவது?

வீட்டில் சரவண முதலியாரின் உறவினர்கள் அறைக்கு வெளியில் கூடிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். மகனின் மனதிலிருந்த கேள்விகள் தான் எல்லோர் மனதிலும் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன.

அந்தக் குழல் பரபரப்பு மிகுந்திருந்தது.

இனி தந்தையின் குரலைக் கேட்கவே முடியாதா? இது மகனின் ஏக்கம்.

இனி அவரின் பூஜைக்கு நான் உதவ முடியாதா? இது முதலியார் மனைவியின் ஏக்கம்.

நினைத்துநினைத்து ஏங்கத்தான் முடியும் என்று மனதைத் திடப்படுத்தும் போதுதான் அந்த ஒலி கேட்டது.

ஆ, அது சரவண முதலியாரின் இருமல் சப்தம் அல்லவா?

எல்லோரும் அவசரமாக உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

சரவண முதலியார் தம் நிலையைப் பற்றி கவலைப்படாமல் தமது மனைவியிடம், 'இன்று விசேஷமான நாள், நீ ஏன் இன்று இன்னும் குளிக் காமல் இருக்கின்றாய்? போய் உடனே குளித்துவிட்டு, பூஜை செய்' என்று பணித்தார். அவரது மகனிடமும், மகனிடமும் அவ்வாறே கூறினார்.

பிறகு தமது மருமகளை அழைத்தார். மருமகளைத் தமது மகளாகக் கண்டவர் அவர். அவரது கைமேல் தமது கைகளை வைத்து முடினார். அவ்வாறு அவர் செய்தது அந்தக் கைகளில் சிவலிங்கம் இருப்பதான மானசிக பாவனையை உணர்த்தியது.

பின்னர், தாம் தினமும் செய்யும் சிவபூஜை மந்திரங்களை ஒவ்வொன்றாகக் கூற ஆரம்பித்தார்.

'ஈசான மூர்த்தாய நம: தத் புருஷ பத்ராய நம:' என்று தொடர்ந்தார்.

பூஜை மந்திரங்களுக்குப் பிறகு தேவாரம், திருவாசகம் ஓத ஆரம்பித்தார்.

உலக பந்தத்திலிருந்து விடுபடும் ஜீவன் பரமாத்மாவைச் சென்றடையும் ஆன்ம யாத்திரைக்கான துதிப் பாடல்கள்தாம் அவை. அவைகளை அவர் அனுபவ ஆதங்கத்தோடு பாடினார்.

எல்லோரும் சரவண முதலியாரையே கவனித்துக் கொண்டிருந்த

னர். திருவாசகப் பாடல்கள் சிலவற்றைப் பாடி முடித்தார். இறுதியாகப் பட்டினத்தாரின் 'கல்லாப் பிழையும், கருதாப் பிழையும்...' என்று தொடங்கும் பாடலைப் பாடினார். அந்தப் பாட்டின் கடைசி வரியான 'எல்லாப் பிழையும் பொறுத்தருள்வாய் இறைவா!' என்று வணங்கவும் அவரது உடல் கட்டிலில் சரியவும் சரியாக இருந்தது.

ஆம், சரவண முதலியார் சிவலோக பதவி அடைந்தார். சிவபூஜையினாலும், சிவ பக்தத் தொண்டாலும், சைவ பிரவசனத்தாலும் அவர் அந்தப் பதவியை அடைந்தார்.

நன்றி: ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விஜயம் - பிப்ரவரி மாசி 2001

இந்த நிகழ்ச்சியை நேரில் பார்த்த அவரது மகன், சிவபூஜையின் பெருமையை முற்றிலும் உணர்ந்தார். 'கடவுள் இல்லை என்று இனி யார் உரைத்தாலும் தமது உறுதிப்பாடு மாறவே மாறாது' என்று இன்றும் உறுதியுடன் வாழ்ந்து வருகிறார் அவர்.

'பெருஞ்சொல் விளக்கனார்' என்று பெயர் பெற்ற அ. மு. சரவண முதலியாரின் திருமகனார் தமிழ்ப் பேராசிரியரும் அறிஞருமான திரு. அ. ச. ஞானசம்பந்தம் ஆவார்.

❧

* நூறுதரம் கேட்டாலும் கூடத் தன் கையிலுள்ளதைக் கொடுக்க மறுக்கும் குழந்தை மற்றொருவருக்குக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே கொடுத்து விடலாம். அது போன்றே ஆண்டவன் அருளும் எவ்விதக் கட்டுப்பாடும் அற்றதாக உள்ளது.

* கடவுள் காட்சியை அவன் அருளால் தான் பெற முடியும். ஆயினும் தியானமும் ஜபமும் ஒருவர் பழக வேண்டும். அது மனத்தில் மாசுகளை அகற்றும். பூஜை முதலான ஆத்மிகக் கட்டுப்பாடுகளும் தேவையே பூவைக் கையில் எடுத்தாலே வாசனையை அறிவது போல, கடவுளைப் பற்றி எப்போதும் நினைப்பதால் ஆத்மிக விழிப்பு ஏற்படும்.

* ஆண்டவனே ஸ்ரீராமகிருஷ்ணராகத் தோன்றினான் - இது உண்மையே. பிறருடைய துக்கத்தையும் துன்பத்தையும் போக்கவே ஆண்டவன் அந்த மனித வடிவைப் பெற்றான். தன் நகரில் மாறுவேடத்துடன் செல்லும் அரசனைப் போல உலவினான் பிறர் அவனை இன்னான் என உணர்ந்ததும் அவன் மறைந்து விட்டான்.

— தூய அன்னை ஸ்ரீசாரதாதேவி

உலக அரங்கில் இந்து மதத்தின் அறைகூவல்

அனைத்து நாடுகளையும், சமயங்களையும் சேர்ந்த சகோதர, சகோதரிகளே!

இந்து சமயத்தின் சார்பாகவும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மிஷன் சார்பாகவும் உங்கள் எல்லோருக்கும் என் பணிவான வணக்கங்கள்.

இந்து சமயத்தின்படி, நாம் எல்லோரும் பிறப்பிலேயே தெய்வீகத் தன்மை வாய்ந்தவர்கள், பாவிகளல்ல எல்லையற்ற கடவுள் நம்மில் மறைந்திருக்கிறார். ஆதலால் நீங்கள், வாழும் ஏகநாதர்கள்! வாழும் புத்தர்கள்! உங்களை நான் வணங்குகிறேன். (பார்வையாளர்கள் பலமாகக் கை தட்டினார்கள்.)

கடவுள் என்பது அறுதியிட்டுக் கூறமுடியாத புதிர் என்றும், அந்தக் கடவுளை உணர்வதற்குப் பல்வேறு மார்க்கங்கள் உள்ளன என்றும் புண்டைய இந்துக்கள் உணர்ந்திருந்தார்கள்.

ஆகையால்தான் 'சத்தியம் ஒன்று; கடவுள் ஒன்று; சான்றோர்கள் அந்த சத்தியத்தைப் பல்வேறு பெயர்களால் அழைக்கிறார்கள்' என்று அவர்கள் முழங்கினார்கள். இந்துக்களாகிய நாங்கள் பல்வேறு சமய பழக்க வழக்கங்களை ஏற்றுக் கொள்கிறோம். நம் எல்லோரிலும்

சுவாமி ஜிதாத்மானந்தர்

இறைவன் உறைந்திருக்கிறான் என்பதையும் நாம் அறிந்துள்ளோம். (கைதட்டல்)

உலக சமாதானத்தைப் பற்றிக் கனவு காணும், இங்கு மேட்டியில் அமர்ந்திருக்கும் திரு. பாவாஜெயின் என்ற இளைஞர் பற்றியும், இங்கு பேசிய மற்ற சொற்பொழிவாளர்களின் கருத்துக்கள் பற்றியும் நேற்றிலிருந்து சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இங்கு சொல்லப்பட்ட சில கருத்துக்கள் என்னை மிகவும் பாதித்தன.

'ஏகநாதர் ஒருவரின் கடவுளின் மைந்தர்' என்று கூறப்பட்ட போது நான் அதிர்ச்சியுற்றேன். ஏகநாதர் கடவுளின் மைந்தர் என்பது உண்மைதான். ஆனால் புத்தர், மகாவீரர், முகமது நபி ஆகியோர் யார்? அவர்கள் கடவுளின் அன்பான மைந்தர்கள் இல்லையா? ஏகநாதர் கடவுளின் மைந்தர் என்று கூறுவது உண்மைதான். ஆனால் 'ஏகநாதர் மட்டுமே கடவுளின் ஒரே மைந்தர்' என்று நான் கூறும் போது கலகத்தை விளைவிக்கின்றேன். அதோடு தீவிரக் கொள்கை வெறிக்கும் வித்திடுகின்றேன்.

சகோதர சகோதரிகளே! இந்தியாவிலுள்ள இந்துக்கள், சர்ச்ச

களுக்கும் மருதிகளுக்கும் சென்று தொழுகிறார்கள். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் சுவாமி விவேகானந்தர் ஆகியவர்களின் ஆன்மிக அறிவுரைகளின்படி வாழும் இந்துக்கள் சர்ச்சகளுக்கும் பள்ளிவாசலுக்கும் சென்று வழிபடுகிறார்கள்.

அதோடு அல்லாமல் இந்துக்கோயில்களில் இந்து முறைப்படி கோலாகலமாகக் கொண்டாடப்படும் பண்டிகைகள் போன்று, கிறிஸ்துமஸையும் கொண்டாடுகிறோம் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? 'ஈத்' என்ற முஸ்லீம் பண்டிகையையும் கொண்டாடி, முஸ்லீம்களையும் அரவணைத்து அவர்களை வாழ்த்துகிறோம்.

அதே போல மகாவீரர், குருநானக, புத்தர் ஆகியோரின் பிறந்த நாட்களையும் நாங்கள் கொண்டாடுகிறோம்.

ஆனால் 'உலகத்தில் உள்ள எந்த ஒரு சர்ச்சிலாவது, கிறிஸ்தவ மதச் சார்பில்லாத மற்ற சமய விழாக்களைக் கொண்டாடுகிறார்களா? என்பது எனக்குத் தெரியாது.

அமைதி என்பது ஒருதலைப்பட்சமானது அல்ல. அது எல்லாத்திசைகளிலிருந்தும் வர வேண்டும். நாங்கள் சகிப்புத்தன்மையுடன் இருக்கிறோம் (கைதட்டல்). ஏனென்றால், சகிப்புத்தன்மை என்பது சகிக்க முடியாதவர்களையும் சகித்துக் கொள்வதாகும்.

இந்துக்களாகிய நாங்கள் உங்கள் மதத்தை ஏற்றுக்கொள்வது மட்டுமல்லாமல், அவற்றை எங்களது இந்துக்கோயில்களிலும் கொண்டாடுகிறோம்.

வன்முறையை ஒழித்து நல்லுறவு ஏற்படுத்த பழைய வழிமுறைகளில் தாம்களைப்படைந்து விட்டதாகவும் நவீன முறைகளில் ஆர்வம் கொண்டுள்ளதாகவும், திரு. பாவா ஜெயின் குறிப்பிட்டார்.

திரு. பாவாஜெயின் அவர்களே! இதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். அமைதிக்கான நவீன முறை என்ன வென்றால் மற்ற சமயங்களைச் சகித்துக் கொள்வதோடு அல்லாமல் அவற்றை ஏற்றுக் கொண்டும், மற்றவர்களின் சமய விழாக்களை உங்கள் கோயில்களில் கொண்டாடுவதுமே ஆகும்.

இதுவே அமைதியை ஏற்படுத்தும் புதிய மார்க்கமாகும். (கைதட்டல்)

இதனைக் கடந்த ஒரு நூற்றாண்டு காலமாக நாங்கள் கடைப்பிடித்து வருகிறோம். உலக மக்கள் இதற்கு இன்று செவிசாய்க்கக் கூடாதா?

இன்னும் ஒரு செய்தி: ஒரு கிறிஸ்தவர் இஸ்லாமியக் கொள்கைகளையோ அல்லது ஓர் இஸ்லாமியர் கிறிஸ்தவக் கொள்கைகளையோ ஏற்றுக்கொள்ளாமல் இருக்கலாம். ஆனால், நியூட்டனின் புவிஈர்ப்புக்

கொள்கையும், ஐன்ஸ்டைனின் சார் பியல் கோட்பாடு போன்றவற்றையும் (Theory of Relativity) எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்கிறோம். ஏனென்றால் அவை பிரபஞ்சம் முழுவதும் ஏற்றுக்கொண்ட உண்மைகளாகும்.

இப்போது நான் இந்த ஐக்கிய நாடுகள் சபை கட்டிடத்தின் 20 வது மாடியில் நின்று, 'நான் நியூட்டனின் புவிஈர்ப்புக் கொள்கையை நம்பவில்லை' என்று கூறிக் காற்றில் காலெடுத்து வைத்தால் என்ன நேரிடும்?

மரணம்தான் என்னைத் தழுவும்.

உண்மை எந்த ஒரு சமூகத்தையும், சமூக அமைப்பைப் பற்றியும் கவலைப்படுவதில்லை. மாறாக, சமயங்களோ, சமூகங்களோ உண்மையை ஏற்றுக்கொண்டே ஆக வேண்டும். இல்லையென்றால் அவை அழிவது நிச்சயம். (கைதட்டல்)

உண்மை என்பது பிரபஞ்சம் தழுவியது. ஒரு கருத்து உண்மையானால் உங்களுக்கு மட்டுமல்ல ராம், ரஹீம், ராபர்ட்டுக்கும் அது உண்மையாகத் தான் இருக்கும். (கைதட்டல்)

நவீன பௌதீகம் (Modern Physics), நரம்பியல் (Neuro Physiology), வான் இயற்பியல் (Astro Physics) போன்ற துறைகளின் நவீன ஆராய்ச்சிகளின் மூலம் இரண்டு மகத்தான உண்மைகள் வெளிப்பட்டுள்ளன. அந்த உண்மைகள் இரண்டும்

பிரபஞ்சம் முழுவதற்கும் உண்மைகளாகும். அவையாவன:

முதல் உண்மை, எல்லைக்குட்பட்டது எல்லையற்றதோடு எப்போதும் தொடர்பு கொண்டுள்ளது. அதாவது எல்லைக்குட்பட்ட மனிதன் எல்லையற்ற பரம்பொருளுடன் எப்போதும் தொடர்பு கொண்டுள்ளான் என்பதே இதன் கருத்தாகும். 'இறைவனின் சாம்ராஜ்யம் உங்களுக்குள்ளே இருக்கிறது' என்றும், 'நானும் எனது தந்தையும் ஒருவரே' என்றும் ஏகநாதர் இந்த உண்மையைத்தான் குறிப்பிடுகிறார். (கைதட்டல்)

இரண்டாவது உண்மை: பெல்ஸ் என்ற விஞ்ஞானி, நாம் எல்லோரும் ஒருவருடன் ஒருவர் சம்பந்தப்பட்டுள்ளோம் என்பதை விஞ்ஞானப் பூர்வமாக நிரூபித்துள்ளார் (Bell's Theorem). அதாவது, நாம் எல்லோரும் ஆன்மிகரீதியில் மட்டுமல்லாமல் ஸ்தூலரீதியிலும் ஒருவருடன் ஒருவர் தொடர்பு கொண்டுள்ளோம். ஒரு வருக்கொருவர் மட்டுமல்ல, விண்மீன்களுடனும் நாம் தொடர்பு உடையவர்கள்.

'மேக்பெத் தூக்கத்தைக் கொலை செய்து விட்டான். இனிமேல் அவன் தூங்கவே மாட்டான்' என்ற ஒரு வாசகம் உங்களுக்கு நினைவில் இருக்கும். நான் உங்களைக் கொலை செய்தால், வாழ்நாள் முழுவதும் எனது தூக்கத்தைக் கொலை செய்தவன் ஆகிறேன்

மேற்கூறிய இரண்டு உண்மைகளும் எல்லா சமயங்களின் அடிப்படைக் கொள்கைகளாக உள்ளன. இஸ்லாமிய, கிறிஸ்தவ, இந்து சகோதர சகோதரிகளே! இன்று நாம் நம் சமயக் கொள்கைகளைக் குருட்டுத் தனமாக கடைப்பிடித்து வருகிறோம். ஆனால், நவீன விஞ்ஞான உலகில் பகுத்தறிவுடன் நம் சமயக் கொள்கைகளை விளக்க முடியாவிட்டால், நாளை நம் குழந்தைகள் நம்மை ஒதுக்கி விடுவார்கள். அதோடு நாம் அவர்களின் கேலிக்கும் ஆளாவோம்.

சகோதரர்களே! நாம் பெருந்தன்மையுடனும், அதோடு பகுத்தறிவாளர்களாகவும் இருக்க வேண்டும். நம் சமயங்களையும் பகுத்தறிவுள்ளதாக மாற்ற வேண்டும்.

கடைசியாக ஒரு கருத்து: திரு. பாவா ஜெயின் தமது கடிதத்தில் வறுமையை நீக்குவது பற்றிக் கூறியிருந்தார். இந்தியாவில் அரசு சார் பில்லாத பல தொண்டு நிறுவனங்கள் பல பணிகளைச் செய்து வருகின்றன. இங்கு நான் ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

கடந்த ஒரு நூற்றாண்டு காலமாக இந்துக்கள் மிக்க எழுச்சியுடன் இருப்பதால், இன்று இந்தியாவிலுள்ள ஏழை மக்களைப் காப்பாற்றுவதற்கு - நான் இதைச் சொல்வதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டால் - வேறு எந்த மதத் தொண்டு நிறுவனங்களும் இந்தியாவிற்கு அவசியமில்லை

என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். (பலத்த கைதட்டல்)

நான் அத்தகைய நிறுவனமான ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மிஷனைச் சேர்ந்தவன். வாழ்க்கையில் இருள்மயமான பல்வேறு பகுதிகளுக்கு நான் சென்றுள்ளேன். ஆயிரக்கணக்கான இந்து துறவிகள் ஏழை இந்திய மக்களின் முன்னேற்றத்திற்காகத் தங்களின் வாழ்க்கையை தியாகம் செய்துள்ளார்கள்.

ஆதலால் வேறு எந்த சமய நிறுவனங்களும் எங்களுக்குத் தேவையே இல்லை (கைதட்டல்). பொருளாதாரம், அரசியல், மதம், ஆன்மீகம் ஆகிய எல்லாத் துறைகளிலும் நாங்கள் பலத்துடன் விளங்குகிறோம்.

இன்னும் ஒரு கருத்து.

வறுமை என்பது பொருளாதாரத்தில் மட்டுமல்ல. பின்தங்கிய நாடுகளில் நாம் பொருளாதாரவறுமையைக் காண்கிறோம். வளர்ந்த நாடுகளில் ஆன்மீகத்தில் வறுமையைக் காண்கிறோம். (கைதட்டல்)

எழில்மிக்க இந்த அமெரிக்க நாட்டின் கதை உங்களுக்குத் தெரியுமா? சென்ற ஆண்டு ஜனவரி 18ம் தேதி நான் ஹாலிவுட்டில் இருந்தேன். 'The Los Angeles Times' என்ற அமெரிக்கச் செய்தித்தாள், அமெரிக்காவில் 21 சதவிகித இளைய தலைமுறையினர் மன நோயினால்

பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர் என்று தெரிவிக்கிறது. செல்வம் மிக்க நாடுகளில் குடி, போதைப் பொருள் பயன்பாடு மனத்தளர்ச்சி, தற்கொலை ஆகியவையும் அதிகரித்து வருகின்றன.

ஸ்வீடன் நாட்டில்தான் உலகிலேயே அதிகமாகத் தற்கொலைகள் நடக்கின்றன.

திரு. பாவா ஜெயின் அவர்களே சற்று கவனியுங்கள். ஆன்மிக வறுமையைப் போக்குவதுதான் நாளைய தேவை என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள்.

‘நான்’ அழியக் கூடிய உடல் அல்ல; ‘நான்’ ஆன்மா; ஆன்மா எல்லையற்றது; சர்வசக்தி வாய்ந்தது என்பதைத் தொடர்ந்து சிந்திப்பதால் ஆன்மிக வறுமையை நீக்கலாம். இந்தியாவில் ஆன்மிகப் பண்பாட்டின் மிகச் சிறந்த தலைவர் சுவாமி விவேகானந்தர் ஆவார். அவர் ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்பே அமெரிக்காவின் கலிபோர்னியா கடற்கரையில் நின்று கொண்டு முதன் முதலில்

உலகிற்குப் பின்வருமாறு இயம்பினார்:

“எல்லையற்ற பரம்பொருளே ‘நான்’; அந்த நானாகிய சமுத்திரத்தின் அலைகளாகத்தான் ஏகநாதரும் புத்தரும் உள்ளனர்.”

நம்முள்ளே புத்தரும் ஏகநாதரும் உறங்கிக் கொண்டுள்ளார்கள். நம்முள்ளே இறைவனும் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் இறைவனை ஆன்மிக கலாச்சாரத்தால் நாம் விழிப்படையச் செய்ய வேண்டும்.

ஆன்மிகக் கலாச்சாரம், எல்லைக்கு உட்பட்ட நம்முள்ளே எல்லையில்லாத இறைவனை எழுந்தருளச் செய்கிறது.

இந்துக்கள், அநாதிப் பரம்பொருளான ‘ஓம்’ என்ற பிரணவ மந்திரத்தை ஒதுகிறார்கள். நாமும் ‘ஓம்’ என்றே முடிப்போம்.

நன்றி, வணக்கம்.

தமிழ்வளம் : கண்ணன்

நன்றி: ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விஜயம் பிப்ரவரி - மார்ச் - 2001

* சத்தியத்தினிடம் குருதேவருக்குத்தான் எவ்வளவு பற்று! இரும்பு யுகமான இக்கலியுகத்தில் உண்மையைக் கடைப் பிடிப்பதே பெருந்தவம் என அவர் கூறுவார். உண்மையைக் கடைப் பிடிப்பதால் ஒருவர் கடவுளை அடைவார்.

* உலகிற்குக் கடவுளின் தாய்மைத் தன்மையை எடுத்துக் காட்டவே ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் என்னை இவ்வுலகில் விட்டுச் சென்றார்.

* சாதனைகளின் பலனாகவே மனத்தைத் தூயதாக்க முடியும். இறைவன் தூய்மை வடிவின். ஆதலால் சாதனையின்றி அவனைக் காண முடியாது.

— தூய அன்னை ஸ்ரீசாரதாதேவி

EYE CLINIC

**His Excellency Gopal Krishna Gandhi - High Commissioner
for India - sees the new
building project.**

Self Control: Forcible or Gradual?

Swami Adiswarananda

A lecture given by Swami Adiswaranada at the
Ramakrishna Vedanta Centre, Bourne End on
October 23, 1998

The subject we are going to discuss is self-control – should it be gradual or forcible? Firstly, self-control means control and mastery over the mind, senses and the body. A person Who has control is a sage. One who has not is a slave. One who has control has peace, happiness, tranquillity and also selfknowledge. Thoughts, delusions and illusions harass one who lacks it.

Of the supporting texts of Vedanta on this subject, one is the Bhagavad Gita. In one chapter it says, “One who has no self-control has no peace; one who has no peace has no happiness, and one who has no contact with the true Self has no self-control.” Happiness is not dependent on having things or not having things. It is an interval between the cessation of one desire and the start of another. a gap, a moment of desirelessness

Again, the Mahabharata raises this question in the chapter on the enchanted bull. Yaksha, a voice without a form asks Yudhisthira a number of questions.

One of them is, “Who is happy?” In answer the king says, “One who is free from debts and obligations. ‘Then ‘one who stays home’ which means one who has contact with her true Self. We are not home. All the time we are moving around, loafing around. The third is “one who eats a scanty meal at the end of the day,” meaning one who has mastery over the palate.

The third text, the Bhagavatam, says “The deluded person is troubled by two urges: the palate and the sex instinct. Of these, the palate is most important. One who has conquered the palate has also overcome the grosser instinct.”

So, three supporting texts have been cited on the necessity of self-control or self-mastery, which is essentially control over the mind. We know the mind is our second body and the interpreter. The mind is our constant companion; we cannot get rid of this fellow. Even in dreams, he goes with you. He is your friend and your foe. When regenerate

it is a friend; when angry, it is your worst enemy. And, all you can trust about the mind is that you cannot trust it.

Self-knowledge is the means, then. We perceive the world through the prism of the mind, so the world is in the mind. "Mind is the cause of bondage and mind is the cause of liberation." We are born in the mind, we live in the mind, and we die in the mind. But the mind is not in our control.

An average person, it is said, is born crying, lives complaining and dies disappointed. The mind is restless. One is all the time looking for novelty for change. We get bored with things very easily. We are unable to see things in the proper perspective. We cannot think properly. Thinking give you a clear perception.

George Bernard Shaw once remarked, with his usual caustic wit, "Thinking is rare. The average individual perhaps thinks once or twice a year. I have made a distinguished career by thinking as often as once a week."

We do not think because the mind does not give us opportunity to do so. Not only is our mind restless, but our body is too. We know that every-

thing is constantly vibrating, but when the mind is restless the vibrations are visible. They affect the whole body.

The mind experiences three states: waking, dream and deep sleep. The mind is a migratory creature. It creates illusions, dreams, and fancies. It creates variety, diversity. It limits the illimitable, divides the indivisible, and wants to attain the impossible. It likes imitation, not truth. The three states are like actors on a stage, always coming and going. Even when the play is over, the stage is illumined. That is the light of the Atman.

Again, the mind also has three modifications: sattva, rajas and tamas-franquillity, restlessness and inertia - rotating all the time. These are the three qualities of mind. Everybody experiences them. One who can control them is called a free soul, a knower of the Self. The gunas are present in each person. We need them. When you return from a day's work you badly need inertia, tamas. In the morning, you need rajas, activity. The third quality, sattva or tranquillity, is what you need when you go to meditate or pray. You invoke it.

You probable know the six centres of consciousness. The

mind is constantly rising and falling from one to another. When you enter the prayer room, you try to raise the mind to the fourth centre, the heart. The body is like a six-storey house where the master of the house lives in the basement. Living in the dark, dingy basement, he has developed a taste for it. The mind has a remarkable capacity for developing a taste for anything. If you keep a person in a place with a strong smell, after some time that person will grow so accustomed to it that he would be offended by sweeter fragrances. The average mind remains pinned down to the three lower centres—the bottom of the spine, the region of the organ of generation and the navel. At this level the whole world of sight, sound, taste, touch and smell are only sending information about the palate and sense pleasure. Nothing else. However, the same mind, when it rises to the fourth level, appears homogenous and unified. It gives spiritual impulses and gradually it rises higher and higher. The universe of names and forms and diversities and dichotomies gradually dissolves into a unified mass.

When the mind falls, what should one do? Three responses are possible: give in, give up or

fight. Giving in does not solve the question. If we are depressed, giving in only perpetuates the problem. If we give up, where can we go? We cannot jump out of our minds. We do not have the capacity to give up, and if we force ourselves to give up it will only create a heightened awareness of the object coveted. If we fight, whom do we fight? Ourselves, and this is extremely tiring.

Some people say we should not control our impulses, that self-expression is best. This is the Freudian, Adlerian approach. They say that any form of control is unhealthy, unnatural. It makes person false. One should have expression. Any control creates neurosis. That means you eat whatever you like, do whatever you feel like doing, think whatever you like to think. Control creates inhibition and inhibition can lead to exhibition.

Others say that the human being has become what it is today by exercising control. In the animal stage of development, both mind and soul are lost in the body. In the human stage the mind begins to assert control over the body—that's why it is human. In the spiritual stage, the soul is trying to free itself of the

mind. Through prayer, austerity, penance and pilgrimage you are trying to extricate yourself from the bondage of the mind. Instinct used by the sub-human makes raw impulse. Reason is advanced by controlling the raw impulse and purifying it, and intuition, appears after you have overcome reason by purifying it. So therefore control is necessary.

In any walk of life you need control. When you drive you need speed control. When you talk you need control. In every field this is true. When you stand up you need control. So there is nothing wrong with control. It is a natural instinct to exercise control. But why control? Both Vedanta and Yoga say: giving in does not work; giving up creates neurosis. Reason tells us: face the mind, the restless mind. The mind is material. It does not have its own consciousness. It is activated by the consciousness, borrowed from the Self, the only conscious entity whose presence or absence makes us either living or dead. The body is an extension of the mind. The mental body is just like the physical body. The face is the index of the mind, it is very true. physical features may indicate the texture of the mind. In The Gospel of Sri Ramakrishna you

may read that each person is born with a blueprint of his or her own mind and each incarnation is to give expression to some urgent desires for that.

The mind has a big shopping list. It is always turbulent like the ocean, constantly breaking into waves. All the time it is moving and changing. It never becomes controlled unless you control it. Many people think that it will become controlled when we get old. However, when you are young you can keep the mind down by exercising your nerves and muscles. When you get old, you are done for. You are tormented. All the desires are there but they have not been trained. The cobras are there but their fangs have not been taken out. It is an illusion, an untruth that with age turbulence goes away.

Both Vedanta and Yoga think that the stuff of the mind is a Sanskrit word called *samskara*. *Samskara* is thought potency. This works in the following way: when you think a thought repeatedly, it first affects the intellect, then the emotion, then the biochemistry. Then it goes deep down to the glands and hormones. It therefore alters the biochemistry and remains lying deep down

there. Running away cannot obliterate these samskaras. Distance cannot annihilate them, old age cannot reduce them, and reason cannot uproot them. Reason requires pure mind, which is very rare. Analysis does not help nor does expression.

To bring peace and tranquillity to the mind the samskaras must be neutralised by counter samskaras. That is the famous thesis of Pantajali - pratipaksha bhavana. Countersamskaras must be created against each samskara. Samskaras are like marks on stone, they last forever, but they can be neutralised. This is where the practice of self-mastery comes from. You must fight bad habits with good new habits. You can combat a thought with a thought. Speech must be controlled by speech. It is an all out response. Bad habits cannot be neutralised by good thought. They cannot go away all of a sudden. If you drive a screw into the wall with thirty turns, you cannot pull it out without breaking the wall. You must unscrew it thirty turns.

This is also the teaching of the Bhagavad Gita. A samskara is formed by three organs: by talking about it, by thinking about it and by acting according to it. The three acting together

make samskaras. That which you think only can be driven away by counter - thought, but when the three are joined, it affects the glands and hormones. You must be aware that when certain thoughts arise, the whole system becomes inflamed. When such thoughts have an immediate effect, it means we have practised them for a long long time in this or previous lives. We do not need a prophet to tell us.

We have to uproot them by developing counter samskaras. How is this done? The Yoga system gives one method and Vedanta gives another. Yoga says you should be forcible. Life is short, samskaras are deep, mind is perverted, and reason is weak. You are trying to make a tiger non - violent by feeding him a vegetarian diet. Forget about it. The logic of the Yoga system maintains that the mind is material. Its impure conditioning is mechanical and reason is too weak to overcome its perversion. It is also difficult to know the nature, depth and extent of the impurities. All we know is that the mind is restless and turbulent. It is being expressed by unevenness of breath, changes in our biochemistry and restless movement of our body. The mind is never controlled unless you control it. Hence control must

be forcible. Take the bull by the horns. Vedanta says, "Feed the bull with greengrass. Then you will ride the bull." Life is short. When the bull will become pacified, we don't know. We will be dead by then. So take the bull by the horns.

The Yoga system prescribes the eight - fold practice which you know - yama / niyama. The first five are external and the last three internal. It asks for the rise of the whole mind to overcome the obstacles and with unwavering determination. Educating the mind to give up its old ways is as slow process. Auspicious desires are not always forthcoming. The journey to the goal is never completed unless we hasten our steps.

The Yoga system relies more on practical aspects and is distinguished from the aspect of dispassion, Patanjali refers to dispassion (vairagya) as a complementary means for control of the mind, not primary. It seeks to develop reason through training the exercise of willpower. It seeks to arouse then modify our sub-conscious indirectly through the help of regulation of breath, posture and diet.

Modern psychology explains how the conscious mind is modified and controlled by the sub-conscious. But the Yoga system further shows us how we can modify the sub-conscious by conscious effort; how repeated exercise of the will at the conscious level can influence the sub-conscious depths and modify them permanently. By controlling and disciplining the manifested effects of impurities, it goes to the root of all impurities to overcome them. The Yoga system says, "I am only aware of the effects of these impurities in the restlessness of my mind and body, but I do not know the cause, However, I do not need to speculate because by controlling the effect I can overcome the cause."

Our consciousness is in deep slumber at the base of the spine. It must rise to the upper centres. For that reason the blockage in the canal of consciousness sushumna, has to be cleared. The yoga system prefers the dredging of the canal rather than dissolving the blockage, whereas Vedanta prefers to dissolve. Posture, diet and pranayama are the means to dredge. Conversion of energy to ojas provides the sustained strength

to dredge. To dredge you have to have strength, for that needs energy. Spiritual energy is refined, giving you determination. The manifestation of yoga powers generates confidence in the mind.

We have a tendency in Vedanta to decry the occult as obstacles, but the Yoga system says no. Some power is necessary to encourage us. If you are a yogi, you must have something—otherwise, what are you doing? So these powers give you faith and confidence. Reason can never uproot miseries and dispel ignorance. To accomplish the task the whole person—physical, vital, mental—must rise against the permanent tendencies of the mind that blok the way.

The Yoga system is suited to those in whom reason has not yet established a natural supremacy. That is Patanjali's view. Vedanta says that things are easier said than done. Vedanta maintains that an impure mind cannot be made pure by working the reverse way. It says one should go to the root. The Yoga system tries to overcome the subtle by controlling the gross which is manifest. Vedanta says

no don't try to hurry. Vedanta relies more on the practice of dispassion and believes that the primary urge in all of us is the need to reach the Divine. It says we should overcome the gross by controlling the subtle for the subtle exerts more power over the gross. It is therefore the easier and shorter way.

Vedanta says one cannot generate spiritual longing through diet, posture or pranayama. It makes the process mechanical. Can you make a person spiritual by giving him a diet and special exercises? Withdrawal of the mind is not possible unless the mind co-operates in the process. Forcible control can rouse the mind untimely, before spiritual longing has come and before spiritual motivation for making the journey has become sufficiently strong. This is an important point.

The mind is like a giant, sleeping. You rouse it by Pranayama which is forcible, but the motivation to proceed has not developed. It lacks the longing for Truth and love of God. What will you do with such a mind that has been roused? It will rise up against you and destroy you.

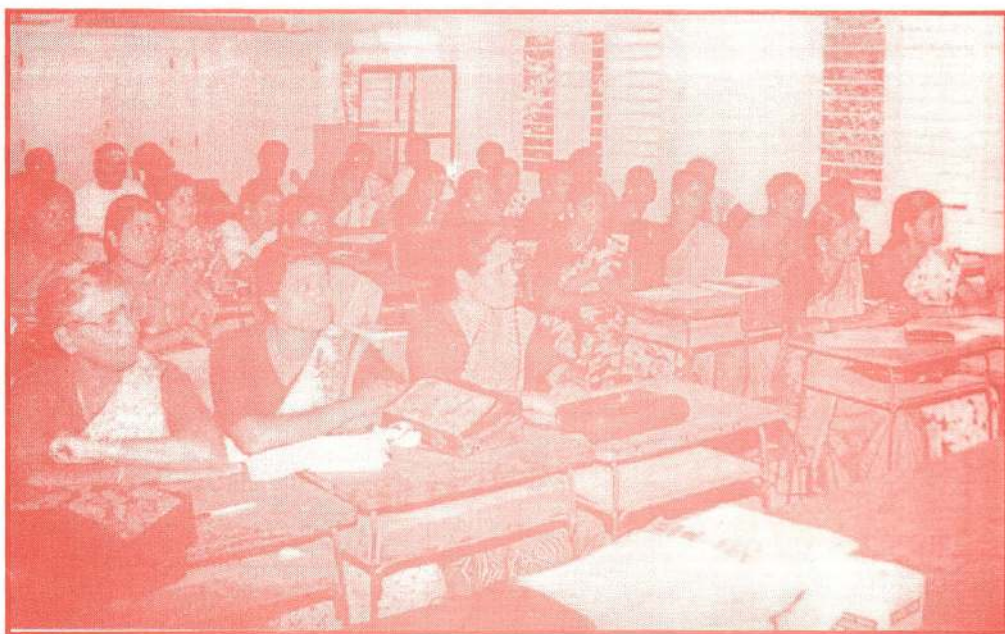
So don't rouse the mind. Swami Vivekananda said, "A mind that has been roused a little is very dangerous. Once it is roused, you have to keep it going. If not it will finish you." Through prayer, austerity and reason you build platforms so when reactions come you will not fall deep into the lower pit but will be held by the platforms.

So we must not try to hasten to rouse the mind by forcing it for it may prove self-destructive. True spiritual practice is prayer, contemplation and worship. As the mind begins to move upwards, we build platforms. Vedanta believes in gradual control so that the mind does not rebel. Its process is the way of least resistance. Vedanta prescribes the practice of silence, not restraint of speech. Solitude is interior not external - the real posture in which the mind flows towards Brahman spontaneously. Absorption in Brahman is real meditation. It is achieved by directing the mind towards Brahman, not fixing the mind on the tip of the nose.

Absorption of the mind in the Atman, knowing that It alone abides, is called withdrawal. Steadiness in dwelling on the thought of Brahman is called concentration. All obstacles are overcome only by dissolving the mind in the ocean of the Infinite Self. By thinking of the object of the mind, the mind gets identified with it. By thinking of a void, it really becomes blank, and by thinking of Brahman it attains to perfection.

So we must know that to change habits, we must proceed slowly. There is no use in imitation or taking up gimmicks. We tend to think we should be doing everything quickly because we live in an age where patience is rare. The "gimmick" in Vedanta is humble prayer, aligning oneself to be the receptacle of divine consciousness, not mere lip-service. Through prayer, worship and holy company we can maintain a balance in our lives that will prepare us for real spiritual life. ★

SEMINAR FOR TEACHERS

Some Sayings of My Guru

Swami Vidyatmananda

A transcript of a talk given at our Hollywood Centre in 1981. The author, a much-loved Swami of the Order, passed away recently.

It is with the most profound emotion that I find myself in this position in which for many years I had the great joy in seeing the Swami Prabhavananda.

I remember clearly the first time I came here and viewed from where you are sitting now him sitting here, on a wooden box, a kind of elevated asana (seat). Probably it was in December of 1948. I walked in that door, took a seat on the aisle, looked at this chapel, with its marvellous candles and decorations, and the smell of incense, and I thought, "Well, well, well!" (Laughter) Because thirty-two or thirty-three years ago Hindu things were simply not as common as they are today, and I was a person who had a conservative religious background. People were not making the change from protestantism or atheism in those days to Vedanta with as much facility as they are now. And I wondered, "Well, can I make the great modification of that sort." I had read, of course the books. I was convinced that the Truth was truly to be found

in Vedanta. And later, ofcourse, I realised that the Teacher here was one capable of helping find that Truth.

The real conversion occurred on New Year's Eve that same year. We had then, as I believe one still has- and we have taken it up since then in Gretz-a custom of doing arati at midnight. And I was here. And as the arati was performed, and we could hear the sound of jubilation rising from below (laughter) I thought, "Well, I guess I've made it to the other side." (all laugh) Particular that marvellous" Chant the Name of the Lord and His Glory, especially the lines

That my heart may burn away—
with its desire
And the world without Thee—
is a heartless void

That I knew was really the Truth, but to realise, it of, course, that's something else. That really takes years.

So, that was how it all began, and I never thought I

would be here in this position, saying these words, but I'm thankful that I am.

So what shall we talk about this evening? I was reflecting on it all afternoon and I thought, well, all of us here have either known Swami Prabhavananda or heard about him, and why not simply recall together as old friends some of the things that he taught us, some of his sayings which I remember, and so I've made a list of half a dozen or so to remind you, and remind myself.

I had an interesting experience yesterday when arriving at the Immigration. The Immigration officer said, "Well, what is your occupation?"

Now, as we reach a certain point in our life we really begin to ask ourselves, what is our occupation? Because what we think had been all these years, we find it really isn't at all.

So I thought, well, what am I? Am I a farmer? It's true that we have a farm at Gretz and we do quite a lot of farm work, but I wouldn't say I'm a farmer.

Am I a hotel - keeper? (laughter) That is perhaps a bit more

the point (all laugh). Because, as you know, Gretz welcomes people who come to make retreats there, and we try to make them as comfortable as we can.

Am I a writer? Well, may be a little, but not really.
A speaker? Certainly not.

An animateur? That's the word in French. You can say it easily in English - animator. It's a very good French word and it means the kind of person that in an organisation, or in an association sort of makes things go. You might say the sportsmaster on a cruise ship would be an example of an animateur. Yes, to some extent.

Then I thought, No, I'm none of those things. What I am is - the only thing I am - a devotee. We finally end up realising that all else is of little interest, of passing interest, but our occupation as well as our avocation is to a devotee. You realise that at a certain point.

So let me look at the list I made of things that we have learned.

After I took sannyas Swami told me the following: "Nothing - remember, nothing bad can ever happen to you again. It may

be bad, it may seem bad, but it it won't be bad for you."

Now that's a very curious statement. Because it seems to contradict itself. But if you reflect a little bit on it you see exactly what it means. It means this—that, having put your self in His hands, having taken your stand as a devotee - both as occupation and avocation—whatever happens, we must believe and know, must be good for you.

And of course, as you go on with your life you realise that He is pulling all the strings. Events that seem impossibly terrible at the moment disasters—at the moment, somehow or another twist themselves around—or you get twisted around, that's probably the case—so that later on well, I wouldn't have had it any other way.

Another saying, and you can who knew him, can hear that, hear him saying that. "Feel for others.... Prema, you must learn to feel for others." Hum? Now, what does that mean? That's a very difficult thing to do. Because we are always acting and reacting in terms of our own point of view. And if the other doesn't seem to fall in with that point of view, or

seems to be in opposition to it, or seems to be ignorant of it, we immediately consider that person at fault. Feel for others means somehow or other trying to think through his brain, see through his eyes. Of course that doesn't come quickly or easily and it seems to me that as we go on suffering in our own lives and realise how often we are wrong, we begin at last to see how other people feel about certain things, and sympathy which is love or love which is sympathy—somehow begins to stir a bit in us.

Now I'm going to give you a very astonishing saying. It is extremely cryptic. And I won't even try and interpret it. It happened— I heard it - on an occasion when Swami asked me to go with him to the High Sierras as his cook—which was a very foolish thing for him to have done (all laugh). But, of course, a great privilege for me. And as you know—rice does not boil at the same temperature, or water doesn't boil at the same temperature, do in the High Sierras as it does at this level. So, the main ingredient of his diet was somewhat doubtful in terms of its being properly boiled. And after one day or two days of suffering in silence Swami said to

me in great irritation. "If a person doesn't know how to cook rice he doesn't know how to do anything!" - (long laughter)

Another curious thing I heard Swami say more than once. "I've never suffered in my life. 'Now, of course we know that he suffered, but he did say that. This was because I wrote in my very freshman days here an article called 'Suffering' and his response later on - not at the moment (he was very encouraging in the early days about things like that) - but later he did say 'I've never suffered a moment in my life'

Now how can we interpret that?

Well, we interpret it, of course, according to a high level because basically if one is has his feet planted firmly on his faith, and one has taken refuge in his faith, than he does not suffer in the same sense as people who are simply torn by the slings and arrows of everyday life.

But as I've reflected on that it can come to us also if we make our life, if somehow we get our life organised. We suffer because we have incompatible desires. We are torn by all sorts of alternating currents.

So I come to the concept of sacrifice. I think that until we somehow or other make up our minds that we are a living sacrifice, we will suffer. But when we come to the point, if we are so lucky, that we can say, "All right, I'm not holding anything back and I am not trying to preserve a particular situation or position or privilege, or expect the appreciation and even the approval of others - then our life reaches a point where there isn't very much conflict in it, in so far as human relations are concerned and incompatible desires.

And then a certain kind of happiness, a kind of lowkey happiness, not the kind we were looking for before, but a kind of low-key happiness begins to take over.

The existentialist says, "I am responsible for everything in this universe." Well, we say, "I am not responsible for anything in this universe. I am simply here to serve".

I often tell our boys in Gretz, who don't want to do this or don't want to do that, or refuse to do this or hesitate about doing that, "As long as you're holding yourself back, you won't be happy." Just

make yourself a sacrifice. Sooner or later you will have to.

And then, as you can say with our Swami Prabhavananda, "I've never suffered a moment in my life."

I'd like to quote a saying of Mahatma Gandhi. He says (reading recently his visit to Romain Rolland in Switzerland in 1931) - and he and Romain Rolland had a wonderful conversation (all of which is recorded in Romain Rolland's *Journals*) and Gandhi said, 'Truth brings joy.' He said, 'First of all I felt that Truth was God, then I came to see that God is Truth. And Truth brings joy. If it doesn't it isn't Truth. If it doesn't bring joy it isn't Truth.'

The next saying I wish to bring back to your attention is one everyone knows perfectly well 'Meditate, meditate, meditate.' And I would add that that certainly includes doing japam. I'm a great believer in japam. It was forced upon me and-but I must say it was effective.

You can easily test what meditation does for you. Let us say that - now I'm not talking about it to bring you into a state of ecstasy and Nirvana. I'm talking about the daily practice of regularly going and sitting.

Suppose you go on vacation. Your whole routine is upset. So, in the morning, of course, instead of going to your room where you meditate or to the chapel, well, you decide to take a swim. And in the evening, instead of thinking that six o'clock is the time to be quiet for an hour, well, this is a good time to go down to the restaurant or, whatever it is, horseback riding, or go for a walk. You find after a few days - this has happened to me so I know - that a certain finesse, a certain edge to your recollection, becomes a bit blunted. And you think, "Well, I think I will be glad to get back to my regular practices again."

Because distractions don't distract. That is a conclusion that one comes to, distractions don't distract.

Then I remember him saying - very often to me, perhaps oftener to me than to some - "Always be positive." This is a very simple saying, yet how easy it is not to be positive. How easy it is to be negative and I think particularly when we criticise mentally or verbally others we are going against this suggestion to always be positive.

Silence is better if one can possibly keep silent.

I get a great inspiration from - on this particular subject - from Swami Ritajananda who is very

positive. We have - I give you one example. There is in France a very well - known popular singer who is easily compared in France to big name singers here. He's made many records, popular records. And like some others, his success was too much, and he went through a nervous breakdown, divorce, drugs and the whole thing. He has no interest whatsoever in religion, but somewhere or other he heard that there was a holy man, - not a holy man a seer in Gertz, and so he began to come. Simultaneously going to a psychiatrist.

Swami had received him every-time, anytime, night or day, anytime he wants to come and it's always the same - a desperate story of depression and lack of self-confidence, failure in the midst of success... And I always say, "Well, Swami, haven't you had enough of this now. There doesn't seem to be any improvement - 'No, there doesn't seem to be any improvement but he may change. Always again the same - but the may change. He hasn't yet - but he may change.'" So that's always being positive.

...to call, but we somehow feel that calling and talking may help them. And here in the middle of the night I would often answer such telephone calls. And I must say that the French at

least don't call in the middle of the night (laughter). But they call, and you may be amused by this story which is at least partially true (laughter).

Swami always said, "If some one asks you to pray for them what do you do?" I asked "What do you do?" He said, "Tell them that you will pray for them, and mentally put them at the feet of the Lord." And this has always been my practice and still is.

So there was a call from a woman, and she said, "My teenage son is very terrible toward me. He even hits me. And will you please do something?"

So I thought, well, I will do what I had been taught to do and I said, "Please tell me your name, not your family name but your first name, and the name of your son, not the family name, I'm not interested. And I will pray for him. "So she told me her name, and she told me his name, Henri (Henry).

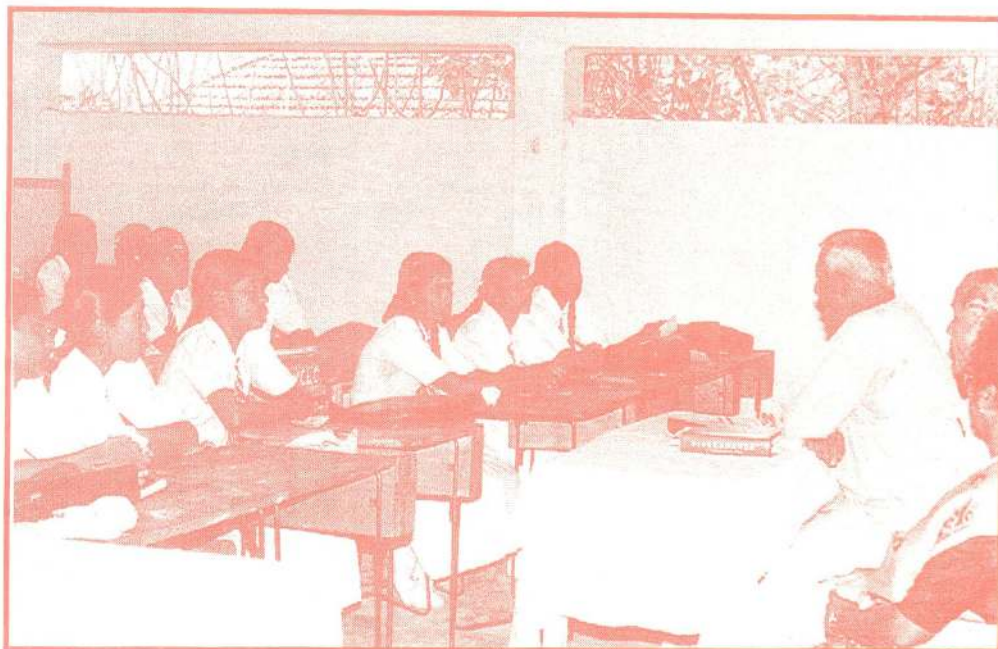
"Yes madame, I shall do it."

"Well, sir, would you also pray for Francois?"

Well now (Swami laughs) it's twice as many. "Yes, if you wish"

"And also Jean - Pierre." (all laugh) It seems there's quite a big family there.

SEMINAR - G.C.E. A/L STUDENTS

“And Eileen,” (laughter), and the twins, Christian et Christienne.”

So I did as requested—but them all, this entire group (laughter) at the feet of the Lord.

Then she called back some-time later and she said, “I want to tell you that things are really very much better” (you see, it gives confidence to the people themselves. That, perhaps, is the psychology of it.)

But she said, “It’s Bruno that’s causing the trouble now.”

I said, “Bruno? But you didn’t mention Bruno!” (all laugh)

And she said, “I know, and that’s why he’s acting so badly.” (long laughter)

Well, here’s another one. You’ve all heard this. “Oh, what patience it takes! Oh Prema, what patience it takes”

Now, I have heard that from him, and since I have been in a position of—to a very slight extent—trying to look after a few boys, young novices at our own centre, this saying has repeated itself in my mind many times: what patience it takes!

You see, evolution is a very slow thing. And we see things from our standpoint in looking

at the young who are beginning their sadhana from a rather different position, and we wonder, “Well why in the world doesn’t he see that immediately?” Why doesn’t she quickly grasp the situation?” Well, it just doesn’t happen that way. It takes patience.

But without patience you won’t accomplish anything in dealing with such situations. Patience — love — that’s the only way I know — and trying to give a good example — that’s the only way I know of helping any body.

Then, I think you will surely remember this one: “Never give up the struggle.” And this is often coupled with another saying, “There is no failure in spiritual life.”

There is no failure in spiritual life. Now you find that clearly set forth as well in the Bhagavad Gita. “Even if you seem to fail or stop, what has been gained will not be lost. It is emmagasine — put in a kind of deposit from which you can draw the next time round. Someone was saying to me today, “Isn’t it remarkable that when I first came into this life I had this idea of doing such and such?” Those things we arrive with are things that we have learned

and which we get the fruit of the next time round.

But that, of course, is a rather lazy way of looking at things. I prefer the other saying, "Don't give up the struggle." Never give up the struggle.

And this was very clearly brought to our attention here once by a dream that one of the members had, who was in a very discouraged condition and somehow or other, the cry of the heart was answered by a dream. And in the dream this disciple was on a train. And the train stopped as they often do. And so the disciple was going to get down, and the train go on, of course - and then a voice was heard saying, "Don't get off the train." And this solved the problem.

Well, we all know, we know this, but just keep putting it in mind is a good thing. As long as you stay on the train you will keep moving, but if you get down, then it's a different thing.

Never give up the struggle.

Another saying, which I'd put among the cryptic sayings - he said to me 'Never sit on the threshold of a door.'

You see we have here a wooden threshold between the

outer and the inner shrine. And because then as now I liked a little support under me, I took when meditating, to sitting on that slightly elevated wooden threshold. Which, from my background, was not an extraordinary thing to do.

And after one or two occasions, I think it was Swami Krishnananda who was sent to me to tell me that we do not sit on the threshold and it was explained that the gods of the door, the protectors of the porte are there - and they don't like it. (Laughter) Which, of course (laughing himself) to my western way of thinking, made perfect sense!

But the truth of the matter is far deeper and subtler than that. It consists of making commitment: either be in or be out. Don't be half-way between. It shows a certain lack of decision. A certain "foot in two camps" psychology. And whether there are gods protecting the lintel or not, I don't know. But I can understand perfectly that if you are going to be in the shrine, be in the shrine. If you are going to be in the outer shrine, be in the outer shrine. But don't try to be in the two at the same time.

And so, that, of course, is an easy thing to apply to our life. Make clear, strong decisions. And, no shilly-shallying, wishy-washy business. Commitment.

The next teaching that I wish to bring-recall to your mind: 'Never lower the Ideal.'

This is something that is very important for religious organisations to keep in mind. And individuals. Because that sharp enthusiasm naturally becomes somewhat blunted with the passage of time, and we may begin to make compromises. But we must keep in mind that, even if we we don't achieve our Ideal at once, we must always remember that the Ideal is an Ideal and should not be tampered with.

One may admit clearly, and openly, "No, I have not been able to achieve the Ideal." But one should never attempt to justify one's performance in terms of lowering the Ideal - for success reasons, or for reasons of comfort, or for any other sort of reason.

We have seen so many religious movements - so-called religious movements-in the West which seem to make everything very easy. And which have achieved, it seems, a great success ... But that is not our way. Even

if Vedanta remains small - and it still does remain small, at least in the West, in the Occident-I think we must be faithful to our Master and Mother who lived the highest realisation, the highest virtue as our Ideal, the highest knowledge as our Ideal, the highest devotion. And not bring that down to make things go a bit better. So far, I think, we are keeping up the standard.

Then I would remind you of what Swami always said: "our objective is transformation of personality. Sometimes he said, "Our objective is samadhi, and nothing less." That certainly is keeping the Ideal high.

He said sometimes, "My only hope for my children is that they should become men and women of God."

Well that is really what we are really struggling for, to become men and women of God.

I like the American enthusiasm for transformation of personality. There are any number of books and programmes devoted to that. But transformation of personality in terms of it becoming transformed into a spiritual personality -not simply a personality that is very interesting or who attracts other people or produces success-but a spiritual personality.

I would like, before finishing, to say something about another teaching that I have learned - this time from Swami Ritajana-nda, who has been for me a very interesting experience after some 15 or 18 years with Swami Prabhavananda - I have now had the blessing of being with Swami Ritajananda for an equal number of years, more or less, of course. And this is something that I find a very practical teaching, and which complements all these others that I have already brought to your attention.

Swami uses silence as a response, and it is a most effective response.

you may remember that there was a very interesting event that happened here many years ago which caused the newspaper men and reporters of all the wire-services and the local papers to invade this place for a few hours, for a day or so, trying to get the information, because of the somewhat international interest in the subject.

When they all arrived in their most ferocious manner, and began asking questions to write their stories, I simply didn't know how to handle it. Because we were trying to play the story as calmly and as simply as possible - subtly as possible. And

I frantically called a friend of mine, a friend of the Centre, who had worked on newspapers, 'What in the world am I going to - how am I to handle this impact of reporters?' And he said, 'There are two things you can do. One is call a press conference and give out a story to them all at the same time. And another thing you can do is simply to say 'No comment.' (laughter)

Actually, we finally did the former. But how often since then I have thought, 'What a nice response! 'No comment.''

You see when somebody comes and makes a pointed remark, immediately we fly to our defence, for self-justification, explaining, maybe hurting another person in order to explain.

There's one particular person at Gretz who likes to and at first I used to react in justification, but, over the years I simply have learned to smile and say nothing. And after all the war had been shot (laughter) the person turns around marches out of the room, and it's all over.

But to have responded ... Silence as a response. I would really like to recommend that as a working basis for everyday life.

Well, we have just about used our hour. I thought, in case I ran out of material - I would have to do as Swami used to tell what he had to do when he ran out of material.

Along about twenty minutes before the hour was finished he had a tendency to finish the sermon and didn't know exactly in his mind, ofcourse, what to do for the rest of the time. And he would always explain like this: 'I came to the end of my notes and I didn't know what to say next to fill the hour and I prayed to Mother, 'Oh Mother, give me material!' and she did!'' (laughter)

And, you see, I talked a whole hour.

Well, I guess that is how I have managed to arrive at nine o'clock.

Shall we just close with a prayer of Ramakrishna:

'Oh Mother, I don't want name and fame;

I don't want the eight occult powers; oh Mother,

I have no desire for creature comforts;

Please, Mother,

grant me the boon that I may have pure love for Thy lotus feet.'

Courtesy: VEDANTA

"All The Happenings that are going on all over the Universe are actually the work of the Lord. His planned activity and Purpose suffer neither setback nor stagnation due to any Jivatman failing to discharge his Duty."

அன்புக்குப் பாத்திரம்

“நீ இறைவனைப் பிராத்தனை செய். உனக்கு மன அமைதி கிடைக்கும்” என்று இராம கிருஷ்ணபரமஹம்சர் அந்தச் சீரிடம் சொன்னார்.

“அதற்கு ஏது சுவாமி நேரம்?” என்று அங்கலாபத்துக் கொண்டார் அந்த சீடர்.

“ஒரு நாளைக்கு இரண்டு தடவை காலையிலும் மாலையிலும் உன்னால் நேரம் ஒதுக்க முடியாதா?” பரமஹம்சர்

“சாப்பிடும் போது... இரண்டு வேளை? “ஹீம்... ஹீம்... அதற்கு நேரமே கிடையாது.”

அப்படியானால் ஒன்று செய். உனக்காக நான் பிராத்தனை செய்கிறேன். அதற்கான அதிகாரப் பத்திரத்தை எனக்குக் கொடுத்து விடு” என்று சிரித்துக்கொண்டே சொன்னார் பகவான்.

யாருக்காக இப்படி இராமகிருஷ்ணரே இரக்கம் கொண்டு பிராத்தனை செய்ய முன் வந்தார். அதுதான் விசித்திரம்.

அந்த பக்தர் தான் கிரிஷ் சந்திரகோஷ். கிரிஷ்ணைப் பொறுத்தவரை

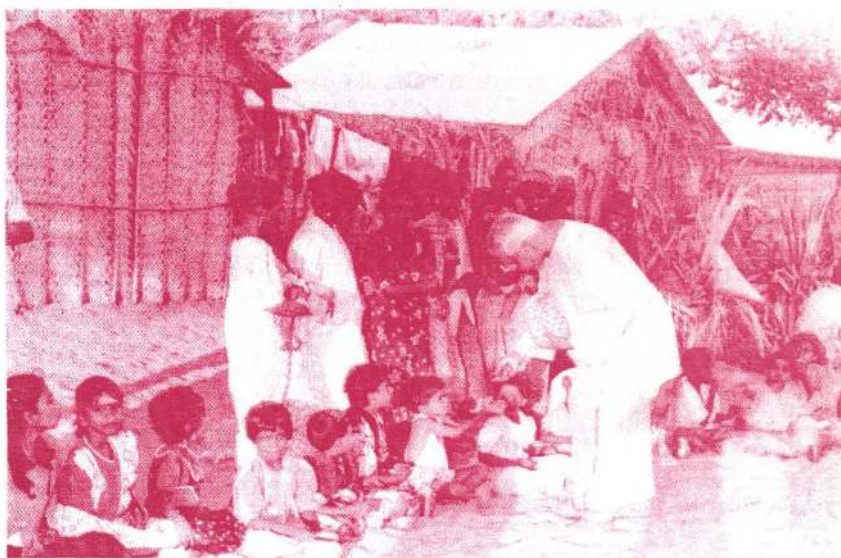
பிரார்த்தனை நேரம் ஒதுக்கிச் செய்யப்படுவது பிராத்தனையில்ல. அவருடைய பக்தி மாக்கத்தில் அவரால் கண்டு வழிபடத்தக்க தெய்வங்கள் அவரோடு நடமாடிக் கொண்டிருந்த உயிரினங்களே.

அதனால் கிரிஷ் சந்திர கோஷின் மீது இராமகிருஷ்ணர் வைத்திருந்த அன்பிற்கு அளவே கிடையாது.

ஒரு தடவை கிரிஷ், இராமகிருஷ்ணரைக் காண வந்த சீடர்கள் தனக்குக் கொடுத்திருந்த தின் பண்டங்களை அவருக்குக் கொடுத்து உண்ணச் செய்தார். வெறுமனே உண்ணச் சொல்லியிருந்தால் அதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்றும் இருந்திருக்காது. சிறு பிள்ளைக்குத் தின் பண்டங்களை ஊட்டி விடுவது போல் ஊட்டி விட்டு உண்ணச் செய்தார். என்பதுதான் ஆச்சரியம் ஸ்ரீராம கிருஷ்ணரின் புனிதக் கரங்கள் தனது இதழ்களைத் தொட்டபோது குற்ற உணர்வால் கூசிக் குறிகியது கிரிஷியின் உள்ளம்

மற்றொரு சந்தர்ப்பத்தில் கிரிஷ் ராமகிருஷ்ணர் அளித்த பிரசாதத்தை உண்டுகொண்டிருந்தபோது விக்லெடுக்க கட்டிலிலிருந்த இராமகிருஷ்ணர்

Refugee Camp Milk Distribution

Our New building work in Progress
(A Prayer to Lord Ganesh)

தன்னுடைய வேட்டி நழுவுவதைக் கவனியாமல் அறையின் மூலையிலே வைக்கப்பட்டிருந்த பானையில் நீரெடுக்க விரைந்தார். இந்த நிகழ்ச்சி அவருடைய சீடர்கள் பலரின் புருவத்தை நெரிக்க வைத்தது.

இராமகிருஷ்ணர் விவேகானந்தரிடம் மிகுந்த ஈடுபாடு காட்டினார் என்றால் அதற்கு அர்த்தம் இருந்தது. பொருத்தமும் இருந்தது. “புலன் ஐந்தும் வென்றான் தன் வீரமே வீரம்;” என்ற வாக்கிற்கு புலன்களை வென்று தன்வயப்படுத்திக் கொண்ட வீரர் விவேகானந்தர். ஆனால் கிரிஷ் சந்திர கோஷோ புலன்களின் ஆசையால் அரிப்புண்டு சோரம் போனவர்.

ஒரு தடவை விவேகானந்தர் தனது சீடர்களுக்கு ரிக் வேதத்தின் கருத்துக்களை விபரித்துக் கொண்டிருந்தார். இந்த நிகழ்ச்சி இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் பரிபூர்ணத்திற்கு பிறகு நடந்தது. அப்பொழுது கிரிஷ் அங்கு வந்தார். விவோகதனந்தர் அவரை வரவேற்று, ஒரு கேள்வியை எழுப்பினார். “இவற்றையெல்லாம் நீங்கள் கற்றுக்கொள்ள நாட்டம் கொள்ள வில்லையே ஏன்?” அதற்கு கிரிஷ் “நான் இந்த வேதப் புத்தகங்களையெல்லாம் இராகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் வடிவத்தில் கண்டு அனுபவித்து விட்டேன். இவற்றைப்படித்து நான் என்ன பயன் பெறப்போகிறேன்?” என்று சொன்னார்.

சற்று நேரம் விவேகானந்தரின் அரிய கருத்துக்களை யெல்லாம் செவி மடுத்த கிரிஷ் அவரை நோக்கிக் கேட்டார்.

“சகோதரரே! நீங்கள் வேதம் வேதாந்தம் அனைத்தையும் முற்றாகக் கற்றிருக்கின்றீர்கள். இந்த நூல்களைப் படிப்பதன் மூலம் நம்மைச் சுற்றிச் சூழ்ந்து சீரழித்து கொண்டிருக்கின்ற பசி, பிணி போன்ற வேதனைகளுக்கு மாற்றம் காண இயலவில்லையே?”

இந்த எதிர்பாராத வினாவைக் கேட்ட விவேகானந்தர் மௌனமானார். அவர் கண்கள் பனித்தன. அறையை விட்டு வெளியேறிச் சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு மீண்டும் வந்தார். வேதனை ரேகைகள் அவர் முகத்தில் படர்ந்திருந்தன.

விவேகானந்தர் அறையை விட்டு வெளியேறி மீண்டும் வந்த அந்த இடைவெளியில் அங்கு குழுமியிருந்த சீடர்களைப் பார்த்து கிரிஷ் சொன்னார், “மனிதப் பிறவியின் அவலங்களைக் கேட்ட மாத்திரத்திலே கண் கலங்கச் செய்யும் மனித நேயம் தான் விவேகானந்தரை மகாஞானி ஆக்கியிருக்கிறது” என்று சொன்னார்.

ஆம். அதே மனித நேய உணர்வுதான், இராகிருஷ்ணரின் அன்புக்கு பாத்திரமானவராக கிரிஷை ஆக்கியிருந்தது.

-வே. ஸ்ரீரங்கராஜன்

அழகிய சிங்கர்

.....

அழகிய சிங்கர் பெருமாள் கர்னாடகாவில் உள்ள சிக்மகளுரில் 1865-ல் பிறந்தார் இவரது தந்தை மண்டயம் நரசிம்மாச்சாரியார் ஆவர். மண்டயத்தார்கள் கல்வியிலும், செல்வத்திலும், தெய்வ பக்தியிலும் மிகச்- சிறந்த ஸ்ரீ வைணவர்கள். நரசிம்மாச்சாரியார் சென்னையில் குடியேறினார். சிறுவன் அழகியங்கன், சென்னை மாநிலக் கல்லூரியிலும் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியிலும் கல்வி கற்றான். முதலில் கும்பகோணத்தில் ஓர் பள்ளியில் ஆசிரியராக பணியாற்றினார். பின்னர் 1887-ல் சிதம்பரத்தில் உள்ள பச்சையப்பன் பள்ளியிலும், சில வருடங்களுக்குப் பின் சென்னைக்கு மாற்றப்பட்டார்.

டாக்டர் பர்ரோ (Burrow) என்ற அமெரிக்கர், கிறிஸ்தவக் கல்லூரித் தலைவர் மில்லருக்கு எழுதிய கடிதத்தில், அமெரிக்காவில் சர்வ சமய மகா சபை 1893-ல் கூடப்போகிறது என்று எழுதியிருந்தார். அழகியங்கரின் உறவினரான யோகி பார்த்தசாரதி அய்யங்காருக்கும், அமெரிக்காவில் உள்ள "ஹிந்து லீக்" என்ற அமைப்பின் மூலம் இதே செய்தி கிடைத்திருக்கின்றது. இச்செய்திகளைக் கேட்ட அழகியங்கர் மனதில், இந்த மகா சபைக்கு ஓர் தகுந்த இந்தியனை அனுப்பி, ஹிந்து சநாதன தர்மத்தைப் பற்றி உலகிற்கு எடுத்துக் கூறவேண்டும் என விரும்பினார்.

அழகியங்கரின் இளைய சகோதரர், கிருஷ்ணமாச்சாரியா, சென்னை சாந்தோமில் உள்ள மன்மதநாத் பட்டாச்சாரியாவின் வீட்டிற்கு ஓர் இளம் வங்காள ஹிந்து சன்னியாசி, ஆங்கிலத்தில் ஆற்றிய உரையில், தாம் அமெரிக்கா செல்லப் போவதாகவும், "மேலை நாட்டில் எனதுபணி" My mission on the West என்ற தலைப்பில் சொற்பொழிவைக் கேட்ட மக்கள் பண உதவி செய்ய முன் வந்தனர்.

சென்னையில், சிவராத்திரியன்று, சுவாமிஜி தியானத்திலிருந்தார். அன்றிரவு "அமெரிக்கா செல்வது" என்று தீர்மானித்தார். கனவிலும் குருமகராஜ் "உன் பணி தொடரட்டும்" எனக் கூறினார். இச்செய்தியைக் கேட்ட சென்னை இளைஞர்கள், நிதி திரட்டுவதில் தீவிரமானார்கள். பொதுமக்களிடமிருந்தும், மைசூரிலிருந்தும் ரூபாய் 3000/- சேர்ந்துவிட்டது. அழகியங்கர், பம்பாய் சென்று சுவாமிஜி அமெரிக்கா செல்ல கப்பல் டிக்கெட்டிற்கு, தாமஸ்குக் கம்பனி மூலமாகப் பணத்தைச் செலுத்தினார்.

சுவாமிஜி அருளினால், கேத்ரி மகாராஜாவிற்கு ஓர் ஆண் மகவு பிறந்திருப்பதால், அதற்கு ஆசி வழங்க சுவாமிஜி வரவேண்டும் எனக் கூறிக் கொண்டு, மோகன்லால் சென்னை வந்து சேர்ந்தார். அவருடன் சுவாமிஜியும்

கேத்ரிக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றார். சென்னையில், மிக விமரிசையாக வழி அனுப்பு விழா நடந்தது.

கேத்ரியிலிருந்து சுவாமிஜி பிரியா விடை பெற்று, பம்பாய்க்கு முன்ஷிஜகன் மோகனுடன் வந்தார். அங்கு அழிசங்கப்பெருமானும் வந்திருந்தார். மூவரும் சேர்ந்து அமெரிக்கா செல்வதற்கான உயர்தரக் காவி உடைகள், மஞ்சள் நிறத்தில் தலைப்பாகைத்துணி மற்றும் பல உடுப்புக்கள் வாங்கப்பட்டன.

மே மாதம் 31-ந் தேதி 1893 கப்பல் பம்பாய் துறைமுகத்தை விட்டுக் கிளம்பியது. முன்னர் அழிசங்கர் முன்ஷி இருவரும் சுவாமிஜியின் காலடியில் விழுந்து ஆசி பெற்றனர்

iii.

அமெரிக்காவை 1492ல் கண்டுபிடித்த கொலம்பஸ் ஞாபகமாக 400 வது வருட விழாவை சிகாகோ நகரில் மிக விமரிசையாகக் கொண்டாடினர். அதன் பொருட்டு ஓர் மிகப்பெரிய கண்காட்சியும், சர்வ சமய மாநாடு ஒன்றும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. காட்சி மே முதல் தேதியிலிருந்து அக்டோபர் 30ந் தேதி வரை நீடித்திருந்தது: அதில் சுமார் 21 மில்லியன் மக்கள் பார்வையிட்டனர்.

கொலம்பஸ் அரங்கம், மிசிகன் அவென்யூவில் சுமார் 60,000 காட்சிப் பொருள்கள் இருந்தன. சுமார் 6000 மக்கள் உட்காரக் கூடியதாகும்.

செப்டம்பர் மாதம் 11-ந் தேதி 1893ல் காலை 10 மணிக்கு புது வாசகசாலை வளாகத்தில் துவங்கியது. பல மதத்தினர், பல உடைகளில் காணப்பட்டனர். சுவாமி விவேகானந்தர், எல்லோரையும் கவரும் வண்ணம் காவி நிறக்கோட்டு, மஞ்சள் தலைப்பாகை, வெண்கல முகம் இளமை ததும்பும் கண்கள் (வயது 30) கூடியவராய், எழுந்து நின்று, சபையோரை நோக்கி, கணீரென்ற குரலில் ஆங்கிலத்தில் 'அமெரிக்க சகோதரிகளே, சகோதரர்களே' என்று கூறியதுமே, சபையோர் கைதட்டி ஆரவாரம் செய்தனர். அதற்கு முன் யாருமே இப்படிக்கூறியதில்லை.

முதல் நாள் இவர் யாரென்று தெரிந்து கொள்ளாதவர்கள், மறுநாள் எல்லா அமெரிக்க நாளேடுகளிலிருந்து அறிந்தனர். சிகாகோ நகரில், பல சாஸ்திரங்களைப் பற்றியும், தத்துவங்களைப் பற்றியும் தெளிவாகக் கூறும் திறமை உள்ளவர் வந்திருக்கின்றார் என்பதைத் தெரிவித்தார். இச்சன்னியாசியேதான். திருவனந்தபுரத்தில் தன் உறவினரான பேராசிரியர் எம். ரங்காச்சாரியாரைச் சந்தித்துள்ளார்கள் என்பதையும் அறிந்து கொண்டார். சுவாமிஜியைச் சந்திக்க, அழிசங்கப்பெருமான், ஆர். ஏ. கிருஷ்ணமாச்சாரி, ஜி.ஜி. நரசிம்மாச்சாரி இன்னும் பலர்சென்றனர். முதல் சந்திப்பிலேயே, இவர்தான் அமெரிக்கா செல்லத்தகுந்தவர் என்ற எண்ணம் தோன்றியது. அவ்வெண்ணத்துடனேயே சுவாமியைப் பார்த்து நீங்கள் ஏன்

சிகாகோ சர்வ சமய மாநாட்டிற்குச் செல்லக்கூடாது” என்று கேட்டார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் சமாதிக் குப் பின் 1886ல் எல்லாச் சீடர்களும் சன்னியாசிகள் ஆகி வெவ்வேறு இடங்களுக்குச் சென்றனர். நேர்த்திரன் மட்டும், பாரதம் முழுவதும் காணவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் “பரிவிராயக” என்ற சன்னியாசியாகச் சுற்றி வந்தார். அப்பொழுது அவர் பெயர் “விவிதிஸாநந்தர்;” “சச்சிதாநாந்தர்” என்றும் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார். காஜியூரில் தங்கியிருக்கையில் நீதிபதி பென்னிங்டன் என்பவரின் அறிமுகம் ஏற்பட்டது. சுவாமிஜிடமிருந்து பென்னிங்டன் மற்றும் பலர் இந்திய தத்துவங்களை அறிந்து கொண்டனர். அவர்கள், சுவாமிஜி மேற்கத்திய நாடுகளுக்குச் சென்று உண்மையான இந்திய தத்துவங்களைக் கூற வேண்டுவது அவசியம் என்று கருதினர். அதற்கான எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்வதாகக் கூறினார்கள். “அயல்நாடு செல்வது” என்பதை சுவாமிஜி உணர்ந்தார்.

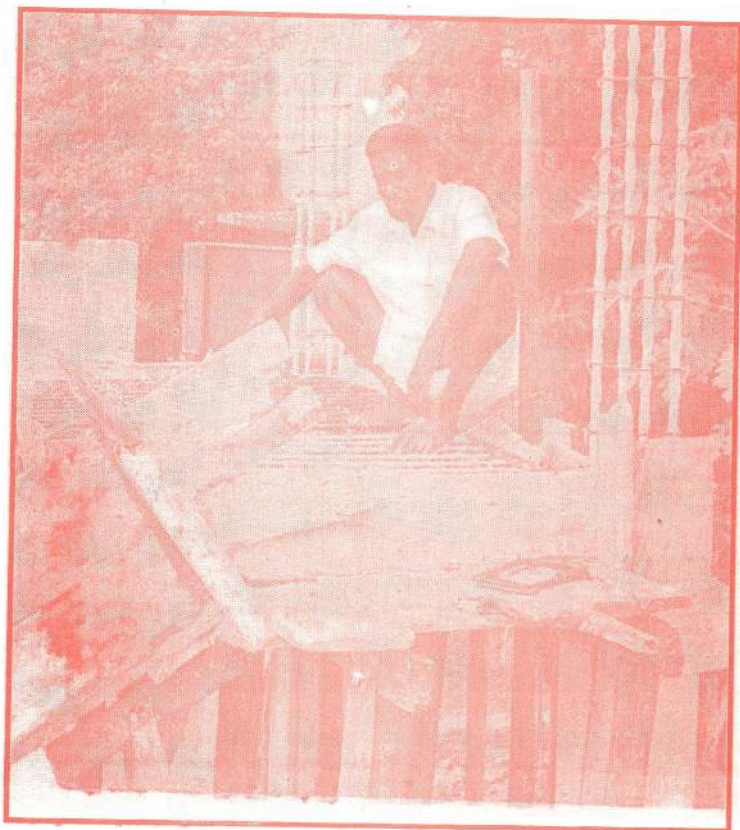
பீகார் மாநிலத்தில் உள்ள தேவகர் என்ற இடத்தில் “இந்திய விடுதலையின் பாட்டனார்” எனப் பிரசித்தி பெற்ற ராஜ்நாராயண் போஸை, சுவாமிஜி சந்தித்தார். இவரே ஸ்ரீ அரவிந்தரின் தாய் வழிபாட்டானார் ஆவர்.

கேத்ரி மகாராஜா, அஜித்சிங்கை அவரது காரியதரிசி ஜகன் மோகன்லால்

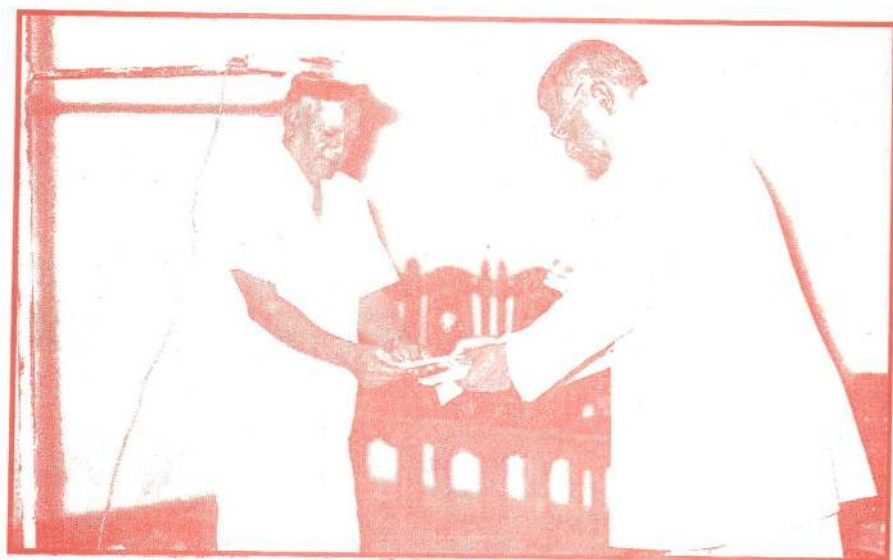
மூலமாக மவுண்ட் அபுவில் சந்தித்தார். இருவருமே இனிய நண்பர்களாயினர்: சுவாமிஜி பாட, மகாராஜா ஹார் மோனியம் வாசிப்பதுண்டு.

கத்தியவாரில் உள்ள போர்பந்தரில் ஹரிசங்கர் ராவ் என்ற பண்டிதர், சங்கர் பாண்டூரங்கர் என்ற பெயரில் திவானாகவும் இருந்தார். இவரிடம் சுவாமிஜி பதஞ்சலி மகாபாஷ்சியம், வேதம் முதலியவை களைக் கற்றார். இப்பண்டிதர் பல தடவைகள் மேலை நாடுகளுக்குச் சென்றவராதலின், சுவாமிஜியின் அறிவாற்றலைக்கண்டு, ஆங்கில பாஷா ஞானத்தை மெச்சிய திவான், இவர் அமெரிக்காவில் நடக்க இருக்கும் சர்வ சமய மகாசபையில் பங்கேற்க வேண்டும் என விரும்பினார். முதலில் சுவாமிஜி ராமேஸ்வரம் செல்ல விரும்பினார் செல்லும் வழியில், 1892ல் பரோடாவில் சில நாட்கள் தங்கினார். மகாராஜா ஸயாஜிராவ் கெயிக்வார் III ஐச் சந்தித்தார். இம்மகாராஜா, லண்டனில் அடுத்த வருடம் 1893ல் வயதான அரவிந்த கோஷ் ICS ஐச் கண்டார்: அவரைத் தன் சமஸ்தானத்தில் பணியாற்றும்படி கேட்டுக் கொண்டார்.

கண்டாலாவில் தங்கியிருக்கும் போது, பரவாலாக அமெரிக்க சர்வ சமய மகாநாட்டைப் பற்றிப் பேசப்பட்டு வந்தது. ஹரிதாஸ் சட்டர்ஜியின் விருந்தினராக சுவாமிஜி இருந்தார். ஒரு சமயம் சுவாமிஜி தனக்கு யாராவது உதவி புரிவாராயின் தான் அமெரிக்கா செல்லத் தயார் (Some one can

NEW BUILDING IN PROGRESS-

Our Accountant Mr.A.Somasundarampillai

help me with passage money, All will be well and I shall go) என்று கூறினார்.

பெல் காமில், ஹரிபாத மித்ராவின் வீட்டில் தங்கியிருந்தார். அப்பொழுது பகிரங்கமாகவே தாம் அமெரிக்கா செல்வதாகவும் கூறினார். ஹரிபாத மித்ரர் பணம் திரட்டலானார்: ஆனால், சுவாமிஜி அதைத் தடுத்து, ராமேஸ்வர யாத்திரைக்குப் பின்தான் முடிவெடுக்கப்படும் என்று பதிலளித்தார்.

கோவா, தார்வார் வழியாக பங்களுரை அடைந்தார். மைசூர் திவான் சர் சேஷாத்திரிஅய்யர் மூலமாக, மகாராஜா ஸ்ரீ சாமராஜேந்திர உடையாரைச் சந்தித்தார். சுவாமிஜி அமெரிக்கா செல்வதற்கான எல்லா உதவிகளையும் செய்வதாக வாக்களித்தார். சுவாமிஜி பின் ஏற்றுக் கொள்வதாகக் கூறிவிட்டார். ஓர் பொதுக் கூட்டத்தில், இந்தியாவின் வேதாந்த பொக்கிஷம் மேற்கத்திய நாடுகளுக்கு அளிக்கவேண்டும். அவசியமானால், தாமே செல்வதாவும் அறிவித்தார். அவர் புகழ் ஓங்கியது. எந்த விதமான அன்பளிப்பையும் மகாராஜாவிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ளவில்லை. கேரளா செல்ல ஒரு ரயில்வே டிக்கத் மட்டும் ஏற்றுக் கொண்டார்.

ராமேஸ்வரம் வந்தடைந்தார்: யாத்திரை முடிவற்றது. ராமநாதபுரத்தில் பாஸ்கர் சேதுபதி ராஜாவைச் சந்தித்தார். சுவாமிஜி அமெரிக்கா செல்ல இருப்பதைக் கேட்ட அரசர், தாம் எல்லா உதவிகளையும் செய்வதாக

வாக்களித்தார். உடனே ஏற்கவில்லை.

புதுச்சேரி (வேதுச்சேரி)யில், கலவை சங்கரன் செட்டியார் வீட்டில் (இதே வீட்டில்தான் ஸ்ரீ அரவிந்தர் 1910-ல் தங்க, பாரதியார், மண்டயம் சீனிவாசாச்சாரியார் ஏற்பாடு செய்திருந்தனர்.) சில நாட்கள் தங்கியிருந்தார். கடற்கரையில், எதிர் பாராமல் வங்காளி நண்பர் மன்மதநாத் பாபுவைச் சந்தித்தார்: சென்னைக்கு வருமாறு வற்புறுத்தினார்.

சென்னை சாந்தோமில் மன்மதநாத் பாபுவின் வீட்டில், சுமார் ஆறு வாரங்கள் தங்கியிருந்தார். அங்கு பல இளைஞர்களைச் சந்தித்தார். இவர்களில் அழசிங்கப்பெருமாள், ஜி. ஜி. நரசிம்மாச்சாரி, டாக்டர் நஞ்சுண்டராவ் டி.ஆர். பாலாஜிராவ், சிங்காரவேலு முதலியார் (கிடி) அடங்குவர். திருவள்ளிக்கேணி “இலக்கியச் சங்கத்தில்” ஓர் சொற்பொழிவாற்றினார். இவ்விளைஞர்கள், சுவாமிஜி அமெரிக்கா செல்ல வேண்டும் என விரும்பினார்கள். சுவாமிஜி 1893 பிப்ரவரியில் ஹைதராபாத் சென்றார். அங்குமிகப் பெரிய வரவேற்புத் தரப்பட்டது. சிக்கந்தராபாத்தில் இடங்களில் சுவாமிஜியின் முழு அளவுப் படங்கள் காணப்பட்டன என புத்த பிஷ்ப் தம்மபாலா கூறுகிறார். செப்டம்பர் 27-ந் தேதி இச்சபை முடிந்தது. சுவாமிஜிக்கு பல இடங்களிலிருந்து சொற்பொழிவாற்ற அழைப்புகள் வந்தன.

சுவாமிஜியை, உலக மிகப் பெரிய தனவந்தர் ஜான். டி. ராக்பெல்லர், சிகாகோவில் இருமுறைகள் சந்தித்தார்: மனமாற்றம் ஏற்பட்டது. This is more to life than accumulation of money is only a

trust in our hand. To use it improperly is a great sin. The best way to prepare for the end of live is to live for others. This is what I am trying to do என ராக் பெல்லர் கூறினார்.

அமெரிக்காவில் பல இடங்களில் சொற் பொழிவாற்றினார் : பல குழுக்களையும் தோற்றுவித்தார். பல சீடர்களும் ஏற்பட்டனர். இவரது இந்திய தத்துவ- கலாசார உரைகள் அமெரிக்க மக்களின் உள்ளத்தில் ஓர் உயர்ந்த இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டன.

பின்னர் மூன்று மாதங்கள், இங்கிலாந்தில் தங்கியிருந்தார். இலண்டனில், மார்கரெட் நோபில் என்ற பெண்மணி சீடரானார். இவரே சகோதரி நிவேதிதை ஆவர். பல கூட்டங்களில் பங்கேற்றார். ஆக்ஸ் போர்டு கலாசாலையில் பிரசித்தி பெற்ற இந்திய மொழி சமஸ்கிருத வல்லுநரான 73 வயதுடைய மாஸ்முல்லரைச் சந்தித்தார். பல ஐரோப்பிய நாடுகளைக் கண்டபின், இந்தியாவிற்குப் பயணமானார். பல சீடர்களும் உடன் வந்தனர். 1897-ல் இலங்கையிலுள்ள கொழும்புவைக் கப்பல் வந்தடைந்தது. அங்கு மிகப் பெரிய வரவேற்புத் தரப்பட்டது. சில நாட்களுக்குப்பின் யாழ்ப்பாணத்திற்குப் புறப்பட்டார்.

iv

பாம்பன் (ராமேஸ் வரம்) வந்தவுடன், ராமநாதபுரம் ராஜாபாஸ்கர சேதுபதி, சுவாமிஜிக்கு உத்சாகமான வரவேற்புத் தந்தார். ராமநாதபுரம் அரண்மனையில் நடந்த தர்பாரில்,

அரசருக்கு ராஜரிஷி என்ற விருதை சுவாமிஜி அளித்தார். ரயில் மூலமாக, மானாமதுரை பரமக்குடி, சிவகங்கை, மதுரை, திருச்சி, தஞ்சைவழியாகக் கும்பகோணத்தை அடைந்தார். மூன்று தினங்கள் தங்க ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. பல இடங்களில் உரையாற்றினார். கும்பகோணத்திற்கு அருகில் உள்ள வலங்கைமான் என்ற ஊரில் சுவாமிஜி, அழசிங்கர் ஓர் ஜோதிடரைச் சந்தித்தனர். அவ்வீட்டின் தரையில் கிடந்த ஓர் துண்டுக் கடுதாசியில் பாதி திபேத்திய பாடல் ஒன்றிருந்தது: அதைப் பற்றி ஜோதிடரைக் கேட்க “சுவாமிஜிக்கும் அதைப்பற்றித் தெரியாது” என பதிலளித்தான். முன்னமேயே சுவாமிஜியின் மனதை அறிந்தான்.

இதனால் திருப்தி அடைந்து ஓர் கேள்வியைக் கேட்டார். அதற்கு விடையாக மற்றவர்களை நோக்கி ஜோதிடர் “சுவாமிஜி ஜந்து வருடங்களுக்கு மேல் உங்களுக்குக் கிடைப்பவராக இல்லை” ஹிமாலயத்திற்குச் செல்வாரா என்று கேட்டதற்கு, ஜோதிடர் ஒத்துக் கொண்டார்.

ஜோதிடர் கூறியபடியே சுவாமிஜி 1902 -ல் சமாதி அடைந்தார். மேலும் தன் 40 வது பிறந்த நாளைக் காண்பது அரிது எனத்தன் சீடர் ஒருவரிடம் கூறியுள்ளார். அமர்நாத் தரிசனம் அவருக்கு ‘இச்சா ம்ருத்யு’ தன் மறைவைத் தானே தீர்மானிக்கும் சக்தி உண்டாயிற்று. அவர் வாழ்ந்தது 39 வருடம் 5 மாதங்கள் சில நாட்கள்.

15-ந் தேதி கப்பலில் கல்கத்தாவிற்குப் பிரயாணமானார். துறைமுகத்தில் மகத்தான வழியனுப்பும் விழா நடந்தது. சுவாமிஜி கூட ஆங்கில சீடர்கள், அழசிங்கப் பெருமாள், நரசிம்மாச்சாரியார் சிங்காரவேலு ஆகியோரும் சென்றனர்.

19ம் தேதி கல்கத்தாவில் மிகப் பெரிய அளவில் வரவேற்பு தரப்பட்டது. உடல் நலக் குறைவின் காரணமாக சுவாமிஜி நைனிடால், அல்மோரா ஆகிய மலைவாச ஸ்தலத்திற்குச் சென்றார். பேலூரில் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணருக்காக ஓர் கோவிலையும் மடத் தையும் ஏற்படுத்தினார். 1899-ல் மறுமுறையும் இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா நாடுகளுக்குச் சென்றார். அவர் பிரயாணம் செய்த கப்பல், சென்னை துறைமுகத்தினுள் வைகுரிநோயின் காரணமாக நுழையவில்லை. நடுக்கடலிலேயே நிறுத்தப்பட்டது. சுவாமிஜி மேல் தளத்திலிருந்து தபடியே அங்கு வந்திருந்தோருக்கு ஆசி அளித்தார். ஆனால் அழசிங்கப்பெருமாள், கொழும்பு செல்ல ஓர் டிக்கெட் பெற்று, சுவாமிஜியுடன் சேர்ந்து கொண்டார். பல சொற்பொழிவுகளுக்குப் பின் 1900 டிசம்பரில் சுவாமிஜி இந்தியா திரும்பினார்.

அழசிங்கர் சுவாமிஜியின் விருப்பப்படி 1895-ல் “பிரமவாதின்;” என்ற ஓர் ஆங்கிலப் பத்திரிகையை நிறுவி, அதில் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் பற்றியும் விவேகானந்தாரின் சொற்பொழிவுகளையும் பிரசுரித்தார். மறு ஆண்டில் 1896-ல் வேதாந்த ஞானி வத்தலகுண்டு

பி. ஆர். ராஜம் அய்யரைக் கொண்டு “பிரபுத்த பாரதா” என்ற மற்றொரு ஆங்கில சஞ்சிகையும் வெளிக் கொணர்ந்தார். இவ்விரு பத்திரிகைகளும் அழசிங்கரின் முயற்சியால் வந்தவைகளேயாகும்.

சகோதரி நிவேதிகா மூலமாக, ஓர் அமெரிக்க தனவந்த சீடர், அழசிங்கரின் வறுமையைப் போக்க எண்ணி, ஒரு லட்ச ரூபாயை கொடுத்துதவலாம் எனத்தீர்மானித்தார். இதைக்கேட்ட அழசிங்கர் “அமெரிக்கரின் கருணையைப் பாராட்டுகிறேன். ஆனால் அவ்வுதவியை ஏற்கத் தயாராக இல்லை” என்று தெளிவுபடுத்தினார். தனது சுதந்திரத்தை விற்கத் தயாராக இல்லை தன் லட்சியம் கீதை கூறிய படி கர்மயோகமே யாகும், என பதிலளித்தார்.

கவி சுப்பிரமணிய பாரதி தன் குருவான சகோதரி நிவேதிதையைக் கண்டு தனக்குச் சென்னையில் வழிகாட்டுபவர் யார்? என வினாவினார். ‘அழசிங்கன் உள்ளாரே’ அவரிடமிருந்து உனது சந்தேகங்களுக்கு விடை காண்: அவரே சிறந்த வழிகாட்டி என நிவேதிதை பதிலளித்தார்.

அழசிங்கர், தன் 44 வது வயதில், 11ந் தேதி மே மாதம் 1909-ல் காலமானார். பாரதியார் ‘இந்தியா’ பத்திரிகையில் 15-05-1909-ல் தலையங்கமே எழுதினார். (இணைக் கப்பட்டிருக்கின்றது)

இம் மூவருமே அதிக காலம் வாழவில்லை எனலாம். பி. ஆர். ராஜம் அய்யர் 26 வயது (1872 - 1898) சுவாமி விவேகானந்தர் - 39 வயது (1863 - 1902) அழசிங்கப்பெருமாள் - 44 வயது (1865 - 1909)

தாய்மை என்ற தனிப்பெரும் சொந்த்

அன்னை பெண்
களுக்கான தனிப்
பெரும் செய்தி யுடன்
வந்தவர். பெண்கள்
ஆண்களுடன் போட்டி
யிடுவதை விடுத்து
தாய்மையை நோக்கி
வளரவேண்டும் அதன்

மூலமே அவர்கள் ஆண்களும் பணிகின்ற
நிலையை அடைய முடியும் என்பதை
அழுத்தம் திருத்தமாக வாழ்ந்து காட்டி
அதனை தமது செய்தியாவும் விட்டுச்
சென்றவர். இந்தப் பெரும் சாதனையைச்
செய்யவே தம்மை குருதேவர் விட்டுச்
சென்றிருப்பதாக அன்னை கூறியதை நாம்
ஏற்கனவே கண்டோம். அதனைச்
செய்துமுடித்த ஒரு நிறைவு
அன்னையிடம் எப்பொழுதும் இருந்தது.
'என்னுடைய வாழ்க்கை ஒரு லட்சிய
வாழ்வாக அமைவதற்குத் தேவை
யானதை விட அதிகமாகவே நான்
வாழ்ந்து விட்டேன்' என்று ஒரு முறை
அவர் கூறவும் செய்தார். இதன்மூலம்
தமது வாழ்க்கையை காலத்துக்குத்
தேவையான லட்சிய வாழ்வாக
அமைத்துவிட்டார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்
கடினமான சாதனைகள் செய்தார்
என்பதற்காக அவர் அதுபோன்ற
சாதனைகளில் ஈடுபடவில்லை. தமக்கு
வேண்டிய வழிகாட்டுதலை மட்டும்
அவரிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டு,
மென்மையான அதேவேளையில்
உறுதியான ஒரு பாதையைத் தமக்கென
வகுத்துக் கொண்டு முன்னேறி
பெண்மையின் நிறைவாகிய தாய்மையின்
எல்லையைத் தொட்டுவிட்டார். அந்த

'மென்மையான அதேவேளையில்
உறுதியான' பாதை எது என்பதற்கு ஒரே
வார்த்தையில் பதில் சொல்ல
வேண்டுமானால் அது 'தவம்'

* * * *

முப்பரிமாணங்கள்

அன்னை உயர் நிலையை
அடைவதற்குத் தவம் ஒரு முக்கியமான
காரணமாக இருந்தது என்பதைக்
கண்டோம். ஆனால் அவர் காட்டிற்குச்
சென்று கடின தவங்கள் இயற்றவில்லை.
இங்கும் நாம் அன்னையின்
தனித்தன்மையைக் காண்கிறோம்.
தனித்தன்மை மட்டுமல்ல.
பெண்களுக்கான தவம் என்பதே முதன்
முறையாக அன்னையால்தான் நன்றாக
வகுக்கப்பெற்றுள்ளது. இது அன்னை
பெண்ணினத்துக்கு அளித்த
கொடைகளுள் முக்கியமான ஒன்றாகும்
அன்னை காட்டிய தவம் மூன்று
பரிமாணங்களை உடையது -

1. ஏற்றுக் கொள்ளல்,
2. அனுசரணை,
3. உயர் உண்மையுடன்
தொடர்பு.

நமக்கென வாய்த்த
வாழ்க்கையை அதன் இன்ப
பங்களுடனும் குற்றம்
குறைகளுடனும் அப்படியே ஏற்றுக்
கொள்ள வேண்டும். நம்மைச் சுற்றி
யுள்ளவர்களின் வாழ்க்கையுடன் நமது
வாழ்க்கையை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கக்
கூடாது. இந்த வாழ்க்கையில் நமக்குக்
கொடுக்கப்பட்டுள்ள பாத்திரத்தைச்

சிறப்பாகச் செய்ய முயலவேண்டும். நாடகத்தில் ஒருத்தி ராணி. மற்றொருத்தி பிச்சைக்காரி. பிச்சைக்காரி வேடம் கிடைத்தவள் ராணி வேடத்துடன் தன்னை ஒப்பிட்டுப் பொருமுவததை விட்டுவிட்டு தனது பாத்திரத்தின் தன்மையை உணர்ந்து நடித்தால் சிறந்த நடிக்கக்கான விருதைக் கூட பெற முடியும், நாடகத்தில் பாத்திரத்திற்கென்று எந்தத்தனி மரியாதையும் கிடையாது: நடிப்புத்திறமையே அங்கு மதிக்கப்படுகிறது. வாழ்க்கை நாடகமும் அப்படித்தான். பணக்காரி, அழகி, சமுதாயத்தில் பெரிய அந்தஸ்து உள்ளவள் என்பதற்காக யாரையும் சான்றோர் மதிப்பதில்லை வாழ்க்கையை வாழ்கின்ற விதமே ஒரு பெண்ணின் தரத்தை நிர்ணயிக்கிறது. எனவே இறைவனால் அளிக் கப் பட்ட வாழ்க்கையை அன்போடும் பணிவோடும் மரியாதையோடும் ஏற்றக் கொள்ள வேண்டும்.

அன்னையின் வாழ் வில் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் இதனை நாம் காண்கிறோம். வாழ்க்கை கொண்டுவந்த எந்தச் சூழ்நிலையை விட்டும் அவர் விலகவில்லை. எல்லாத் துன்பங்களையும் தவமாக ஏற்றுக்கொண்டு வாழ்ந்ததன் மூலம் ஒவ்வொருகட்டத்திலும் முன்னிலும் ஆற்றல் மிக்கவரானார். அவரால் எப்படி இது முடிந்தது? வாழ்க்கையை அவர் ஏற்றுக்கொண்ட விதத்தில்தான் தனது துன்பத்தைக் கூறி வருந்திய பக்தை ஒருத்தியிடம் அன்னை. 'வாழ்க்கை என்பது துன்பமும் இன்பமும் நிறைந்ததுதான். ஆனால் துன்பம் இல்லாவிட்டால் இன்பத்தின் பெருமையை உணர முடியுமா? அது மட்டுமல்ல, சதா காலமும் ஒருவரால் இன்பமாக மட்டுமே

வாழ்ந்துவிட முடியுமா என்ன? அது போல என்றென்றும் ஒருவர் துன்பத்திலேயே துவளவும் முடியாது. நமது ஒவ்வொரு செயலும் பின்விளைவு ஒன்றை ஏற்படுத்துகிறது. அதற்கேற்ப நமக்குச் சூழ்நிலை வந்து வாய்க்கிறது. துன்பங்கள் வந்தே தீரும்; ஆனால் அவை நிலைப்பதில்லை. பாலத்தின் அடி வழியாகக் கடந்து செல்லும் தண்ணீரைப் போல் அவையும் விலகிச் சென்றுவிடும் என்று கூறி அவளைச் சமாதானப்படுத்தினார்.

இவ்வாறு ஆறுதலாகக் கூறினாலும் உண்மையில் துன்பம் என்றால் என்ன என்பதை அன்னை அற்புதமாக இவ்வாறு கூறினார்: 'உண்மை என்ன தெரியுமா? துன்பம் என்பது இறைவன் நமக்களிக்கும் வரப்பிரசாதம். அது அவரது கருணையின் அடையாளம் என்றே நான் நம்புகிறேன் அவ்வாறே வாழ்க்கை தமக்களித்த துன்பங்களை எல்லாம் தவமாக ஏற்றுக்கொண்டார். அன்னை அதன் காரணமாக அவரால் துன்பமற்ற நிலைக்குச் செல்ல முடிந்தது. பலர் என்னிடம் வந்து கவலை கவலை என்று கூறிவருந்துருகிறார்கள். அதைக் கேட்கும் போது என் மனத்தில், இவர்கள் ஏன் இப்படி யெல்லாம் சொல்ல வேண்டும்? கவலை என்றால் என்ன என்றே எனக்கு தெரியாது. நான் மட்டும் தெய்வப் பிறவியா என்ன? என்ற எண்ணம் எழுகிறது என்பார் அன்னை. தட்சிணேஸ்வர நாட்களிலும் காமாட்புகூர் நாட்களிலும் பின்னாளில் குடும்பத்தினருடனும் அன்னை பட்ட அல்லல்கள் கொஞ்சமா? அவை எதுவும் அன்னைக்குத் துன்பமாகத் தெரிய வில்லை, ஏனெனில் அவை இறைவனின் பரிசுகள். அதனால் துன்பமற்ற உயர்ந்த ஆன்மிகநிலைக்குச் செல்ல அவை அவருக்கு உதவின.

ஏற்றுக் கொள்ளல் என்று நாம் சொல்லும் போது அதற்கு இன்னொரு பக்கமும் உள்ளது, நமது வாழ்க்கையை அதன் துன்பங்களுடன் எவ்வாறு ஏற்றுக் கொள்வது என்பதைக் கண்டோம். ஆனால் இவ்வுலகில் நாம் மட்டும் இல்லை. துன்பங்களும் நமக்கு மட்டுமே சொந்தமானவை இல்லை நம்மைச் சுற்றியிருப்பவர்களை ஒரு கணம் பார்த்தோமானால் நமது துன்பங்கள் ஒன்றுமே இல்லை என்று சொல்லும் அளவிற்கு எங்கும் துன்பம் நிறைந்திருப்பதை நாம் காணமுடியும். பிறரது துன்பங்களையும் கருணைக் கண்ணுடன் பார்த்து அவர்களுக்கு நம்மாலான உதவிகளைச் செய்வதன் மூலம் அவர்களையும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அன்னையோ கருணைக் கண்ணுடன் பார்த்தது மட்டுமில்லை, கருணைக் கடலாகவே இருந்தார். 'ஓ' எவ்வளவு துன்பமும் துயரமும் ஒருவன் அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கிறது! அதனால் தான் கண்ணீருடன் என்னிடம் வருபவர்க்கெல்லாம் நான் முக்தியை அளிக்கிறேன். அவனுக்கு உரியதைக் கொடுக்கிறேன். என்னைத் தூங்கவும் ஓய்வெடுக்கவும் சொல்கிறார்கள். எனக்கு எங்கே தூக்கம்? நான் எப்படித் தூங்குவேன்? தூங்கிக் கழிக்கின்ற நேரத்தை ஜபத்தில் செலவழிக்கலாம் என்று தோன்றுகின்றது. அது உயிர்களுக்கு எவ்வளவோ நன்மை செய்யும். 'ஆ' இந்தச் சிறிய உடம்புக்குப் பதிலாக எனக்கு மிகப் பெரிய உடம்பு ஒன்று இருக்குமானால் பிறருக்கு இன்னும் எவ்வளவோ நன்மை செய்ய முடியும்' என்று அவ்வப்போது எனக்குள் சொல்லிக் கொள்வேன். - உலகின் துயரங்களுக்காக இவ்வாறு துடித்தார் அன்னை

அவரிடம் பொங்கிப் பிரவகித்த இந்தக் கருணை வெள்ளத்தின் ஒரு துளியை நாம் கிரகிக்க முடிந்தால் போதும் நம்மால் எல்லோரையும் ஏற்றுக் கொள்ள இயலும், இவ்வாறு நம்மையும் பிறரையும் இன்பதுன்பங்களுடனும் குறை நிறைகளுடனும் ஏற்றுக்கொள்ளும் போது நமது உணர்வு விரிவடைகிறது. ஆன்மீக சாதனைகளின் நோக்கம் உணர்வின் விரிவு என்று கண்டோம். பெண்களுக்கான இந்தத் தவம் அந்த விரிவை இவ்வாறு அளிக்கிறது.

பெண்களுக்கான தவத்தின் இரண்டாவது பரிமாணம் அனுசரணை அன்னையின் வாழ்வில் நாம் காணும் அற்புதமான பக்கம் இது. எத்தனை ரக மனிதர்களுக்கு இடையே அவர் வாழ்ந்தார் என்பது நமக்குத் தெரியும். அத்தனை பேரையும் அனுசரித்துச் சென்றார். யாருடனும் அவருக்கு எந்தப்பிரச்சனையும் இல்லை. இதனை அவர் எப்படிச் சாதித்தார்? அவரிடம் இருந்த மேலான பண்புகள் மூலம்தான் அவற்றுள் சிலவற்றை இங்கே காண்போம்.

முதலில் பொறுமை, பெண்கள் மட்டுமல்ல நிறை நிலையை அடைய விரும்புகின்ற யாவரும் கடைப்பிடித் தொழுக வேண்டிய பண்பு பொறுமை வீடாகட்டும் அலுவலகம் ஆகட்டும், சமுதாயத்தின் எந்தப்பகுதியாக இருக்கட்டும், பிரச்சனையோ கருத்து வேற்றுமையோ எழா இடம் இல்லை. அப்படி எதுவும் எழுந்த உடனே சண்டைக்குத் தயாராகாமல் ஒருகணம் பொறுமையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். சற்று நிதானித்து பிரச்சினையை ஆராய வேண்டும். மலைக்க வைக்கின்ற உண்மை என்னவென்றால் நூற்றுக்குத்

OUR MOBILE MEDICAL CLINIC DR.M.YOGESWARATHEVAN

REFUGEE CAMP

தொண்ணூற்றொன்பது சூழ்நிலைகளில் தவறு நம்மீதே இருக்கும். சிறிது பொறுமையைக் கடைப்பிடித்து அந்த தவறை ஏற்றுக் கொள்வதன் மூலம் மனக்கசப்பையும் விரோதத்தையும் தவிர்த்து நட்புடன் வாழ முடியும். அன் னையைப் பொறுத்த வரை பொறுமை என்பது உயர்ந்ததோர் ஆன்மீக சாதனை பொறுமையை விடச் சிறந்த பண்பு கிடையாது.

அடுத்தது இனிமை. நாம் மேலே கண்ட சூழ் நிலையில் தவறு அடுத்தவர் மேலே இருப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். அதை உரத்தக் குரலில் சண்டையிடும் பாணியில் சொல்லவேண்டியதில்லை. இனிமையாக எடுத்துச் சொல்ல முடியுமே! உண்மையானாலும் முரட்டுத்தனமாக எதையும் சொல்லக் கூடாது. முரட்டுத்தனமாகப் பேசுவதால் ஒருவரின் இயல்பும் இனிமை யற்றதாக முரட்டுத் தன்மையாகவே ஆகிவிடுகிறது. வாக்குக் கட்டுப்பாடும் இனிமையும் அவரிடமிருந்து விடை பெற்று விடுகிறது. என்பார் அன்னை.

அடுத்து வருவது மென்மை. பெண்மை என்றாலே மென்மை என்பதாக இருக்கும் வண்ணம் வாழ்க்கை அமைய வேண்டும். அன்னையின் வாழ்க்கை முழுவதும் சொல், செயல் ஏன் அவர் நடப்பது கூட மென்மையாகவே இருக்குமாம். நாணத்தைத் திரையாய்க் கொண்டவர் என்று அவரது தோத்திரப்படல் கூறுகிறது. ஒருமுறை மிகவும் படாடோபமாக ஆடைஅணி கலன்களை அணிந்து தலை நிறையப்பூக்களைச் சூடிக்கொண்டு ஒரு பெண் அன்னையக் காண வந்தாள். அவள் சென்ற பிறகு அன்னை கூரினார் இறைவன் திருவடிகளில் சமர்ப்பிக்கப்படும்

போதுதான் ஒரு மலர் பெருமையுறுகிறது. இல்லாவிடில் செடியில் வாடுவதே அதற்குப் பெருமை. யாராவது மலரைப் பறித்து முகர்ந்தவாறே 'ஆகா என்ன வாசம்' என்று கூறும் போது நான் துடித்துப்போகின்றேன். ஒரு வேளை மறுகணமே அவள் அந்த மலரைக் கீழே எறிந்து மிதித்துவிட்டு திருப்பியும் பார்காமல் போகலாம். நான் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன் ஒரு பெண்ணின் உண்மையான ஒரே ஆபரணம் எது தெரியுமா? நாணம்.

பெண்களுக்கான தவத்தில் அனுசரணை என்ற பரிமாணத்தின் மிக முக்கியப் பண்பு பிறர் குற்றம் காணாமை. இதுவே அன்னையின் இறுதி உபதேசமாக அமைந்ததைக் கண்டோம். இத்தகைய மேலான குணத்தின் காரணமாகத்தான் அன்னையால் திருடர் தீயவர் ஒழுக்கமற்ற பெண்கள் என்று எல்லோரையும் அணைத்துக்கொள்ள முடிந்தது. ஒருநாள் கோலாப்மா வேலைக்காரி ஒருத்தியை எதற்காகவோ திட்டிக்கொண்டிருந்தார். அதற்கான காரணத்தை அன்னை கேட்டபோது கோலாப்மா, ஆமாம் உங்களிடம் சொல்லி என்ன பயன்? உங்களால் தான் யாருடைய குறைகளையும் பார்க்க முடியாதே என்றார். அதற்கு அன்னை போகட்டும் பிறருடைய குற்றங்களைக் கண்டு விமர்சிப்பதற்குப் போதுமான அளவு ஆட்கள் உள்ளனர். இதில் நானொருத்தி அதைச் செய்யாததால் உலகம் ஒன்றும் அழிந்து விடாது என்றார். பிறரது குற்றங்களைப்பார்க்க கூடாது என்பதற்கு அன்னை தரும் விளக்கம் அற்புதமாகும். இதோ பார் பிறரது தவறுகளையும் குற்றங்களையும் விளக்கிக் கொண்டிருப்பதால்

அவர்களுக்கு ஏதாவது தீமை விளையப் போகிறதா? ஒருபோதும் இல்லை. மாறாக உன்னைத்தான் நீ கெடுத்துக் கொள்கிறாய் ஏன் தெரியும்? மனமே எல்லாம் புனிதம், பாவம் போன்ற எண்ணங்கள் எல்லாம் மனத்திலேயே நினைக்கப்படுகின்றன. பிறருடைய தவறையோ குற்றத்தையோ பார்க்குமுன் நீ உன் மனத்தில் அந்தக் குற்றத்தின் நினைவுகளைப்பதிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இது உனக்குத் தீமையையே விளைவிக்கும்.

இவை தவிர எளிமை பணிவு போன்ற பண்புகளையும் அன்னை வெகுவாகப்போற்றினார். இத்தகைய மேலான பண்புகளை வளர்த்துக் கொள்வது இருவழியில் செயல்படுகிறது. முதலில் நல்ல பண்புகள் நம்மிடம் இருக்கும்போது அனுசரணை தானாகவே அமைந்துவிடும். நம்மைச் சுற்றியிருப்பவர்களிடம் உள்ள உறவு ஆரோக்கியமானதாக அமையும். இராண்டாவது இத்தகைய பண்புகள் ஒரு பெண்ணிடம் தெய்வீகத்தை நிறைக்கின்றன. பெண்களிடம் பொறுமை நிறைவு போன்ற பண்புகளாகத் தாமே இருப்பதாக கண்ணன் கீதையில் கூறுகிறார். இந்தப் பண்புகள் பெண்ணிடம் இருக்குமானால் அவளிடம் இறைவன் இருப்பார்: அதாவது அவளிடம் தெய்வீகம் நிறையும். ஆண்கள் பெண்களை மதிக்க வேண்டும். அவர்களிடம் பராசக்தியைக் காணவேண்டும் என்னும் போது, பெண்கள் தங்களை அந்த நிலைக்கு உயர்த்திக்கொள்ளவும் வேண்டும். தவத்தின் இந்தப் பரிமாணம் பெண்களுக்கு அதனை அளிக்கிறது.

கடலின் அலைகளில் சிக்கித் தவிக்கின்ற ஒருவனுக்கு நிலத்திட்டு ஒன்று

கண்ணில் படுகிறது. அங்கு போய்விட்டால் அவனுக்குக் கவலையில்லை. அவனைச் சுற்றிலும் அலைகள் அடிக்கலாம். அவை அவனைப் பாதிப்பதில்லை ஒவ்வொரு மனித வாழ்க்கையிலும் அத்தகைய திட்டு ஒன்று தேவைப்படுகிறது. பிரச்சினைகள், கவலைகள், குழப்பங்கள், சஞ்சலங்கள் இவற்றால் மொத்துண்டு வாடும் போது அவன் இளைப்பாற ஓர் இடம் வேண்டும். அந்த இடம் இறைவனே: மற்ற எந்த மனிதர்களையும் விட வேறெந்த சாதனங்களையும் விட இறைவனே மிகச் சிறந்த இளைப்பாறும் இடமாக இருக்கின்றார். அவரிடம் கண்ணீருடன் நமது பிரச்சினைகளை வைக்கும் போது அவர் நம் மனத்தில் அமைதியை நிறைக்கின்றார். அதனால் எல்லா பிரச்சினைகளும் தீர்ந்து விடும் என்பது பொருளல்ல. அந்தப் பிரச்சினைகள் நம்மை நிலைகுலைக்காத வகையில் அந்தப் பிரச்சினைகளை நாம் கடந்து செல்கின்ற நிலையில் அவர் நம் உள்ளத்தில் ஆற்றலை நிரப்புவார் எனவே ஒவ்வொருவரும் தனது வாழ்வில் இறைவனுக்கு இடமளித்து அவரை நம் அன்றாட வாழ்வில் ஓர் அங்கமாக கொள்வது இன்றியமையாதது. அப்போது மட்டுமே நாம் அவருடன் தொடர்பு கொள்ள முடியும். யாரோ ஒருவர் உன்னைப்பாதுகாத்துக் கொண்டிருக்கின்றார் என்பதை ஒருபோதும் மறக்காதே என்பார் அன்னை. இப்படி உயர் உண்மையாகிய இறைவனுடன் நாம் தொடர்பு கொள்ள உதவுகிறது பிரார்த்தனை இத்தகைய பிரார்த்தனை வாழ்வு நம் ஒவ்வொருவருக்கும் குறிப்பாகப் பெண்களுக்குத் தேவை என்பதை அன்னை மிகவும்

வலியுறுத்தியுள்ளார். அன்னையின் வாழ்வே ஒரு பிரார்த்தனை வாழ்வாக அமைந்திருந்ததை நாம் கண்டோம்.

முப்பரிமாணங்களுடன் கூடிய இந்த தவ வாழ்வே அன்னை காட்டிய மென்மையான அதே வேளையில் உறுதியான பாதை. இன்றைய பெண்கள் ஒவ்வொருவராலும் இதனை ஏற்று வாழ முடியும். அன்னை வாழ்ந்து காட்டிய வாழ்க்கையை அடியொற்றி வாழ்ந்தால் பெண்கள் உண்மையான அன்னையராக மலர்வர். தாய்மை மலர்ந்தால் வீடும் வாழும். வீடு வாழ்ந்தால் நாடும் வாழும்.

* * * *

அன்னை ஓர் அவதாரப் பெண்

அன்னை ஓர் அவதாரப்பெண் அவர் வாழ்ந்ததைப் போல் நம்மால் எப்படி வாழமுடியும்? என்ற கேள்வி எழலாம். இங்கு ஒரு முக்கியமான கருத்தை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். முதலில் அன்னையை ஓர் அவதாரப்பெண் என்று நாம் அவ்வப்போது கூறியது ஏற்கனவே நாம் வழிபட்டு வருகின்ற தேவியரின் எண்ணிக் கையில் ஒன்றைக் கூட்டுவதற்காக அல்ல. தெய்வீகமான அமானுஷ்யமான சில சம்பவங்கள் அன்னையின் வாழ்வில் நடைபெற்றன. அவற்றையும் அவரது வரலாற்றில் சேர்க்க வேண்டியது நமது கடமை எனவே அவற்றைச் சொன்னோம். ஆனால் நாம் முன்பே கூறியது போல் இந்த நிகழ்ச்சிகளை விலக்கி விட்டுப் பார்த்தாலும் அன்னையின் வாழ்வு நாம் கை கூப்பித் தொழுகின்ற உன்னத நிலையிலேயே இருக்கும். எனவே அவதாரப் பெண் என்று அவரை வழிபடுவதுடன் ஒவ்வொருவரும் அவரை லட்சியப் பெண்ணாகவும் கொள்ள வேண்டும். அன்னையும் அதையே

விரும்புவார். இல்லாவிடில் என்னுடைய வாழ்க்கை ஒரு லட்சிய வாழ்வாக அமைவதற்குத் தேவையானதை விட அதிகமாகவே நான் வாழ்ந்து விட்டேன் என்று கூறியிருப்பாரா அவர்!

எனவே நம்மால் அவரைப் பின்பற்ற இயலுமா என்ற கேள்விக்கு இயலும் என்பதைவிட இயல வேண்டும் என்பதுதான் சிறந்த விடையாக இருக்கும். அவர் ஆண், பெண், நல்லவர், தீயவர், ஜாதி, இனம், மதம் போன்ற பாகுபாடுகளை யெல்லாம் கடந்து உலகையே தாய் மையால் தழுவிக் கொண்டார். பெண்குலப் பெருவிளக் காகத் திகழ்ந்தார் என்றெல்லாம் உணர்ச்சிப்பெருக்கோடு அவரது புகழ்பாடுவதுடன் நாம் நின்று விடக்கூடாது. அந்தத் தாய்மை நமது வாழ்வில் மலர்வதற்காக நாம் பாடு படவேண்டும். அப்போதுதான் நாம் அன்னையின் வாழ்வை உண்மையில் புகழ்ந்தவர்கள் ஆவோம். அவர் வாழ்ந்து காட்டியதை நாம் வாழ உணர்வு பூர்வமாக முயற்சி செய்ய வேண்டும். ஏனெனில் நிறை நிலை அடைந்த முனிவர்கள் தங்கள் வாழ்வில் வெளிப்படுத்திய உண்மையை நாம் சாதனையாக பயிற்சியாகச் செய்ய வேண்டும். அப்போது அந்த உண்மையை நாமும் அடைய முடியும் என்றே மகான்களும் கூறிச் சென்றுள்ளனர். அந்த முயற்சியில் ஈடுபடுவதன் மூலம் ஒவ்வொரு பெண்ணும் பெண்கள் மட்டுமல்ல ஆண்களும் அவரை வழிபட வேண்டும்.

ஆனால் நாம் கண்டவை தான் விடையா? இல்லை. ஒரு போதும் இல்லை. இவை நமக்குத் தெரிந்த விடை அவ்வளவுதான். வெவ்வேறு காலமும்

பல்வேறு மனங்களும் பார்க்கும் போது அன்னையின் புனித வாழ்வு இன்னும் எத்தனையோசெய்திகளைக் கொடுக்கும். எனவே அன்னையின் உண்மை யான செய்தி எது என்பதற்கு “ அன்னை” என்பதே சரியான விடை. அவரே அவரது செய்தி இப்படி நாம் சொல்வதன் பொருள் என்ன? நமக்கு அவர் தரும் செய்தி என்ன என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால் அவரை நாட வேண்டும் என்பதுதான். நமது எந்த முயற்சியும் வெற்றிபெற வேண்டுமானால் நமது உணர்வின் மூன்று நிலைகளும் சேர்ந்து அதில் ஈடுபடவேண்டும். எனவே அன்னையை நாடுவதான நமது முயற்சியும் இந்த மூன்று நிலைகளிலும் செய்யப்பட வேண்டும்.

முதலாவது சிந்தனை நிலை (Thinking): அன்னையின் திருவுருவை அவரது புனித வாழ்வை மீண்டும் மீண்டும் சிந்திக்க வேண்டும். ஆழ்ந்து நினைக்க வேண்டும்.

புனிதமே உந்தன் சரிதம்
புனிதமே உந்தன் வாழ்வு
புனிதமே உந்தன் உருவம்

அம் மா உன்னை
வணங்குகிறேன்!

இத்தகைய புனித வாழ்வைச் சிந்திக்கச் சிந்திக்க நம் மனம் புனிதம் பெறும்.

இரண்டாவது உணர்ச்சி நிலை (Feeling) ஒருவரை ஆழ்ந்து நினைக்க வேண்டுமானால் அவருக்கும் நமக்கும் ஓர் அன்புப் பிணைப்பு இருக்க வேண்டும். அதாவது அன்னையை நாம் நேசிக்க வேண்டும். அவரை நேசிப்பது எப்படி? இதற்கு அன்னையே விடை தந்துள்ளார். அவர் ஒரு சிறுமியிடம் கூறிய நெஞ்சைத் தொடுவதான அந்தப்பகுதியைப் பாப்போம்.

அன்னை ஜெயராமபாடிக்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். அடிக்கடி அன்னையிடம் வந்து கொண்டிருந்த ஒரு சிறுமி அப்போது அங்கே இருந்தாள். அவளிடம் அன்னை கேட்டார்.

அன்னை: மகளே, நீண்ட நாட்களாக என்னை வந்து பார்க்கிறாயே என்னை நீ நேசிக்கிறாயா?

சிறுமி: ஆம், நான் உங்களை மிகவும் நேசிக்கிறேன்.

அன்னை: மிகவும் என்றால் எவ்வளவு?

அந்தச் சிறுமி தன் கைகள் இரண்டையும் இயன்ற அளவு விரித்து ‘இவ்வளவு’ என்றாள்.

அன்னை: நல்லது, நான் இங்கே இல்லாமல் ஜெயராமபாடிக்குப் போய்விட்டாலும் நீ என்னை நேசிப்பாயா?

சிறுமி: ஆம் நீங்கள் போனாலும் இப்போது போலவே உங்களை நேசிப்பேன் உங்களை மறக்க மாட்டேன்.

அன்னை: அதை எப்படி நான் தெரிந்து கொள்வது?

சிறுமி: உங்களுக்கு நான் அதை எப்படி தெரிய வைப்பது?

அன்னை: அதற்கு ஒரு வழி உள்ளது. உன் வீட்டிலுள்ள எல்லோரையும் நேசித்தால் அதுவே என்னை நேசிப்பதாகும்.

சிறுமி: சரி நான் எல்லோரையும் நேசிப்பேன்.

அன்னை: நல்லது நீ அனைவரையும் சமமாக நேசிக்க வேண்டும். ஒருவரை அதிகமாகவும் ஒருவரைக் குறைவாகவும் நேசிக்கக் கூடாது. அனைவரிடமும் உன் அன்பு சமமாக இருக்க வேண்டும்.

சிறுமி: எப்படி நான் எல்லோரையும் சமமாக நேசிப்பது?

அன்னை: அதற்கும் வழி இருக்கிறது. நீ நேசிப்பவர் யாரிடமிருந்தும் எதையும் எதிர்பார்க்காதே. எதையும் அவர்களிடம் கேட்காதே. நீ கேட்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். சிலர் அதிகமாகத் தருவார்கள். சிலர் குறைவாகத் தருவார்கள். அதிகமாகத் தருபவர்களை அதிகமாகவும் குறைவாகத் தருபவர்களைக் குறைவாகவும் நீ நேசிக்க நேரும். உன் அன்பு எல்லோரிடமும் சமமாக இருக்காது. எனவே நீ நேசிக்கிற யாரிடமிருந்தும் எதையும் எதிர்பார்க்காமல் இருந்தால் உன்னால் அனைவரையும் சமமாக நேசிக்க முடியும்.

எத்தனை அற்புதமான வழி! தம்மை நேசிக்க வேண்டுமானால் சுற்றியிருப்பவர்களிடம் அன்பாக இருக்க வேண்டும் என்பதை எவ்வளவு கவிதை நயத்துடன் வெளிப்படுத்துகின்றார் அன்னை! இதைச் செய்ய முடியுமானால் தான் அவரை நினைக்கிறோம் என்று சொல்வதற்குப் பொருள் இருக்கும். புனிதத்தின் வடிவான அன்பின் வடிவான அவரைச் சிந்திக்கிறோம் என்பது நமது வாழ்க்கையில் இவ்வாறு பிறரை நேசிப்பதன் மூலம் வெளிப்பட வேண்டும்.

மூன்றாவது செயல் நிலை (Will-ing) அவர் வாழ்ந்து காட்டியதை நம் வாழ்வில் சிறிய அளவிலேனும் வாழ வேண்டும். சேவை, சாதனை, தாய்மை, தவம் இவை எல்லாம் நம் வாழ்வின் அங்கமாக வேண்டும்.

இவ்வாறு உணர்வின் மூன்று நிலைகளும் இணைந்து செயல் படும்போது அன்னை கட்டாயமாக நம்மில் வெளிப்பட்டு தமது அருளை நிறைப்பார். தாம் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்வார் இதில் ஐயமில்லை.

பத்ம வினோதின் கதை

பத்ம வினோதின் கதை நெஞ்சைத் தொடுவதாகும். அவனது இயற்பெயர் வினோத்விஹாரி சோம். இளம் மாணவனான அவன் படிப்புக்குப் பிறகு நாடகத்துறையில் புகுந்தான். எப்படியோ குடிப்பழக்கத்துக்கு அடிமைப்பட்ட அவனது வாழ்க்கை சீரழியத் தொடங்கியது. சுவாமி சாரதானந்தரின் அன்புள்ளத்தில் அவனுக்கு ஓர் இடம் கிடைத்தது. மெள்ளமெள்ள அவன் அவருக்கு நெருங்கியவன் ஆனான். அவரை நண்பா என்று அழைப்பான். நாடகம் முடிந்து அவன் திரும்பும் போது நள்ளிரவைத் தாண்டிவிடும் குடித்துத் தள்ளாடியவாறே அவன் உத்போதனைக் கடந்து செல்லும் போது 'நண்பா ஓ நண்பா' என்று சுவாமிகளை மீண்டும் மீண்டும் அழைப்பான். ஆனால் கதவைத்திறந்தால் அன்னையின் தூக்கம் கெடும் என்பதற்காக அவன் என்னதான் கத்தினாலும் யாரும் கதவைத் திறக்க வேண்டாம் என்று கூறியிருந்தார் சுவாமிகள். அவனும் சிறிது நேரம் கத்திப் பார்ப்பான் பிறகு போய் விடுவான் ஒருநாள் இரவு அவனுக்கு என்ன தோன்றிற்றோ என்னவோ நண்பரை அழைத்து பயனில்லை என்று முடிவு செய்து ஒரு பாடல் மூலம் நேராக அன்னையையே தீனக் குரலில் அழைக்கலானான்.

கருணைக் கடலே என் அம்மா எழுந்து கதவைத் திறவாயோ இருளில் எதுவும் தெரியாமல் என்னுளம் துடிப்பதை அறியாயோ! உள்ளம் பதைத்திட உச்சசுவரத்தில் எத்தனையோமுறை அழைக்கின்றேன் கருணைக் கடலாம் மனம் இருந்தும்

இன்று அது ஏன் கரைய வில்லை?
 பிள்ளையை வெளியில் விட்டுவிட்டு
 நீ மட்டும் உள்ளே தூங்கலாமா?
 அம்மா அம்மா என்று கதறிக் கதறி
 இளைத்துப் போனேன் என் தாயே!
 ராகம் தாளம் பல்லவி என்று
 சுருதி கூட்டி இசை பாடி
 எத்தனை முறையோ அழைத்தும் உன்
 தூக்கம் கலைய மறுக்கிறதோ?
 விளையாட்டினிலே மூழ்கி தினம்
 வீணே காலம் கழிக்கின்றேன்
 என்றே எண்ணி விட்டாயோ
 முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாயோ?
 ஒருமுறை எனை நீ கடைக்கண்ணால்
 கருணைபொங்கப் பார்த்து விட்டால்
 மீண்டும் விளையாட்டில் மூழ்கமாட்டேன்
 உன்னை விட்டுப் போக மாட்டேன்
 கெட்டலைந்த என்போன்ற
 பிள்ளைகளுடைய சுமைதனையும்
 அன்பே உருவாம் என் அம்மா
 நீயன்றி வேறு யார் சுமப்பார்?

உணர்ச்சி பொங்க வினோத் பாடி
 முடிப்பதற்கும் மாடியில் அன்னையின்
 அறை ஜன்னல் திறப்பதற்கும் சரியாக
 இருந்தது. வினோத் தலையைத் துக்கி
 மேலே பார்த்தான். கருணை பொழியும்
 கண்களுடன் அன்னை நிற்பது தெரிந்தது.
 அன்னையைக் கண்டதும்
 உணர்ச்சிப்பெருக்கினால் வாய் குளற
 அம்மா என் தாயே எழுந்து விட்டாயா?
 இந்தப்பிள்ளையின் குரலும் உனக்கு
 கேட்டு விட்டதா? இதோ என்
 நமஸ்காரத்தை ஏற்றுக் கொள் என்று
 கூறியவாறே தெருவில் படுத்து
 உருண்டான். தெருப்புழுதியை
 அன்னையின் பாத தூசியாக பாவித்து
 அதனைத் தலையிலும் இட்டுக்
 கொண்டான் பின்னர் மீண்டும்

மனமே அன்னையைக் கவனமாயுள்
 இதயத்துள்ளே வைத்துக் கொள்
 நீ மட்டும் அவளைப் பாத்திடுவாய்
 வேறு யாரையும் அங்கே விடாதே!
 என்று குதுகலத்துடன் பாடினான். பிறகு
 அன்னையைப் பார்த்தவாறே
 நான் மட்டும் அவளைப்
 பாத்திடுவேன்

என் நண்பன் பார்க்காதிருக்கட்டும்
 என்று பாடிக்கொண்டே சென்று விட்டான்.
 மறுநாள் காலையில் அன்னை
 வினோதைப் பற்றிய விபரங்களைக்
 கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார். அதன்
 பிறகும் அவன் எப்போதாவதும் இப்படி
 'அம்மா' என்று அழைத்தால் அது
 நல்லிரவாயினும் எழுந்து ஜன்னலைத்
 திறந்து அவனை ஆசீர்வதிப்பார். அதனை
 ஒருவர் தடுத்த போது, 'இதோபார்'
 அவனும் என் பிள்ளை என்னால்
 அவனது தீனக் குரலுக் குச்
 செவிசாய்க்காமல் இருக்க முடியாது'
 என்று கூறிவிட்டார்.

ஆனால் இதற்குள் அவனது
 குடிப்பழக்கம் எல்லைமீறி அவன் இறுதி
 நாட்களை நெருங்கி விட்டிருந்தான்.
 திடீரென நீர்க்கோப்பு மிகுதியாகி
 ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்கப்பட்டான்.
 அன்னை அவனது உடல் நிலை
 விபரங்களைக் கேட்டறிவார். இறுதிநேரம்
 நெருங்கிய போது அவன்
 ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அமுத மொழிகள்
 நூலைப் படிக்குமாறு கூறினான்.
 அதனைக் கேட்டுக் கொண்டே
 குருதேவரின் திருப்பெயரைக் கூறியபடியே
 உயிர்நீத்தான். இதைக் கேட்ட அன்னை
 கண்ணீர் உகுத்த படியே அவனும்
 குருதேவரின் மகனே அல்லவா?

* * * *

FUNCTION AT UDUPIDY GIRL'S COLLEGE

அன்னை காளிதான்

சிவராம் : சித்தி எனக்கு ஓர் உண்மை தெரிய வேண்டும். அதை நீ சொன்னால் தான் நான் உன்னுடன் வருவேன்.

அன்னை : என்ன அது?

சிவராம் : உண்மையில் நீ யார்?

அன்னை : நான் வேறு யார்? நான் உன் சித்தி

சிவராம் : அப்படியானால் நீ போகலாம் ஏறக்குறைய ஜெயராம் பாடியை

நெருங்கி விட்டோம். இனி மேலும் நான் வரத் தேவையில்லை.

அன்னை: இதென்ன முட்டாள்தனம் ! நான் யாரென்று நீ நினைக்கிறாய்? நான் ஒரு

சாதாரண மனித ஜீவன் உன்சித்தி.

சிவராம் : மிகவும் நல்லது. அதுதான் நீ போகலாம் என்று சொல்லிவிட்டேனே!

இவ்வாறு கூறிவிட்டு அவன் அங்கேயே நின்று விட்டான். அவனது உறுதியைக் கண்ட அன்னை கூறினார்:

என்னைக் காளி என்று சிலர் கூறுகின்றனர்.

சிவராம் : உண்மையிலேயே நீ காளியா?

அன்னை : ஆம்

கமார் புகூரில் ஒருமுறை அன்னையைக் காண வைகுந்தர் என்பவர் வந்திருந்தார். அவர் விடை பெற்றுப் புறப்படும்போது அன்னை தம்மை மறந்தவராக அவரிடம் வைகுந்தா உனக்கு ஏதாவது துன்பம் வருமானால் என்னை நினைத்துக்கொள் என்றார். மறுகணமே சுதாகரித்துக் கொண்டு

குருதேவரை நினைத்துக்கொள் என்று கூறினார். அங்கிருந்த லட்சுமிதேவி உடனே அன்னையின் வாயிலிருந்து எது முதலில் வந்ததோ அதுவே உண்மை. எனவே அவரையே எப்போதும் அழையுங்கள் என்றார். அன்னை மறுப்புஎதுவும் சொல்லாமல் அதனை ஏற்றுக்கொண்டார்.

* * * *

திக்கற்றவர்களுக்கு அன்னை

பக்தர்கள் விடைபெற்றுச் செல்லும்நேரம் அன்னைக்கு தீராத சோகத்தைத் தரும் நேரமாகும். நெடுந்தொலைவிலிருந்து வந்திரண்டொரு நாளில் பிரிந்து போகும் மகனின் பிரிவைக் கண்டு கலங்கிநிற்கும் தாய்போல் அவர்களைக் கண்ணீருடன் வழியனுப்புவார். கீழ்வாதத்தால் நடக்கமுடியாத நிலையிலும் கொஞ்சத்துாரம் அவர்களுடன் நடந்துசெல்வார். அவர்களின் உருவம் தம் பார்வையிலிருந்து மறையும் மறையும்வரை கண்கலங்க அவர்களைப் பார்த்தபடியே நிற்பார். ஆரம்பநாட்களில் அன்னை கல்கத்தா வரும்போது கங்கையோரத்தில் ஒரு வாடகை வீட்டில் தங்குவார். அப்போதும் பக்தர்கள்படகில் ஏறிச் செல்வதை அவர்கள் உருவம் தம் பார்வையிலிருந்து மறையும்வரை பார்த்தபடியே நிற்பார். மழையானாலும் வெயிலானாலும் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் இப்படி வெளியில் வந்து நிற்பார்.

தாய் பிள்ளையிடம் நேரடியாக நெருப்பைக் கொடுப்பது வங்காளத்தில் அமங்கலமாகக் கருதப்படுகிறது. எனவே அன்னை யாரிடமாவது நெருப்பைக் கொடுக்க வேண்டுமானால் அதைக் கீழே

வைத்து விட்டு அவர்கள் அதைக் கீழேயிருந்து எடுக்கும்படி செய்வார். இவ்வாறு தாய்மை என்பது ஒரு பண்பாக இல்லாமல் அன்னையின் உணர்வாகவே இருந்தது.

ஏழைகளுக்கும் திக் கற்ற வர்களுக்கும் அன்னையின் இதயத்தில் தனியிடம் இருந்தது. செல்வந்தர் ஒருவர் தமது உயிலில் பேலூர் மடத்திற்குப் பணமும் பொருட்களும் எழுதியிருப்பதாக அன்னையிடம் கூறினர். அதைக் கேட்டுவிட்டு அதுசரி அவர் ஏழைகளுக்கும் அனாதைகளுக்கும் ஏதாவது எழுதி வைத்துள்ளாரா என்று கேட்டார். அவரது இதயம் அவர்களுக் காகத் துடித்தது. ஜெயராம் பாடியில் வசிப்பவள் பவானியின் தாய் முதியவயதில் நோயுற்று வருந்திய அவளைக்

காப்பாற்றுவார் யாருமே இல்லை. அன்னையே அவளுடைய புகலிடமானார். அவளது இறுதிக்காலம் வரை அன்னை அவளைக் காப்பாற்றினார். துன்பத்துடன் அன்னையிடம் சென்றவர்கள் உணவோ துணியோ பணமோ எதையாவது பெறாமல் திரும்பியதில்லை. அது மட்டுமல்ல தங்களைப் பராமரிக்க ஆதரவின்றி அவதிப்பட்ட ஏழைகளுக்கும் அடைக்கலமானார் அன்னை.

முக்கிய குறிப்பு:

இப்பிரகரத்தில் அன்னையைப் பற்றிய செய்திகள் யாவும் "அன்னை சாரதாதேவியின்" விரிவான வாழ்க்கை வரலாறு எழுதிய சுவாமி ஆகதேஷானாந்தரின் நூலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை ஆகும்.

தேவி உபாசகர்களிடம் உறுதியான நம்பிக்கை இருக்கிறது. என்ன நான் காலியின் பெயரை ஒருமுறை ஒதவிடுக்கிறேன். அப்படியிடுக்கும் போது என்னைப் பாவம் எப்படி நெருங்க முடியும்? என்ற அவர்கள் சொல்வார்கள்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணா

நான் உனக்கு ஒன்று கூறுவேன். உனக்கு மன அமைதி வேண்டுமானால், பிறரிடத்துக் குற்றம் காணாதே. அதற்குப் பதிலாக உன் குற்றங்களையே எண்ணிப்பார்.

ஸ்ரீசாரதாதேவி

சுவாமி விவேகானந்தரின் மூன்று தெய்வங்கள்

(சுவாமி ஸதானந்தர்)

நரேந்திரர் கல்லூரியில் படிக்கும் போது கல் லூரி முதல் வர் ஆங்கிலப்பாடம் நடத்தினார். அதில் ஒரு கவிதையில் உலக ஞாபகம் அற்றுத் தெய்வ உணர்வில் மூழ்கியிருப்பதன் உயர்ந்த நிலை பற்றி விளக்கப் பட்டிருந்தது. இப்படிப்பட்ட நிலையைத் தினம் அனுபவித்துவரும் ஒரு பெரியவர் தட்சிணேஸ்வரத்தில் இருக்கின்றார். அவரைப் பார்த்தால் இதற்கு விளக்கம் கிடைக்கும் என்றார். நரேந்திரர் அப்பெரியாரைப் பார்க்கப் போனார். அப்பெரியார்தான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர். அவர் நரேந்திரரின் வருகைக்காக ஏங்கித்தவித்துக் காத்திருந்தார். இரண்டு பெரிய மூர்த்திகளின் சந்திப்பு ஏற்பட்டது. நரேந்திரர் ஸ்ரீராம கிருஷ்ணரைத் தம் தெய்வமாக ஏற்றுக் கொண்டார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் நரேந்திரரைத் தம் உற்சவ மூர்த்தி ஆக்கிக் கொண்டார். நரேந்திரரின் தந்தையார் காலமாகியதால் குடும்பம் மிகுந்த வறுமையில் சிக்கித் தவித்தது. தம் இரண்டு மூத்த சகோதரிகளும் இரண்டு தம்பிகளும் தாயாரும் சில சமயம் பட்டினி கிடக்க நேர்ந்தது. இந்தக்கட்டத்தில் ஒருநாள் வீட்டில் நரேந்திரர்மிகவும் மனவேதனையுடன் உட்கார்ந்திருந்தார். மிகுந்த தைரியசாலியான அவரது தாயார் புவனேசுவரி மாதா அன்புடன் அவன் தலையை வருடி அவனுக்குச் சமாதானம் சொல்கிறார். தகப்பானாரின் மரணமும் குடும்ப வறுமையும் அவனை இப்படி கவலைக்குள்ளாக்கி இருக்கிறது எனத் தாயார் கருதினார்.

புவனேசுவரி மாதா: மகனே! இவ்வுலக வாழ்க்கையின் நடைமுறை இதுதான். இன்பமும் துன்பமும் கலந்ததுதான் வாழ்வு. வறுமையும் செல்வச் செழிப்பும் மாறிமாறி அமையும். ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் மரணமும் வாழ்வும் கலந்துதான் ஏற்படுகின்றன. தந்தையார் காலமானது குறித்தும் வறுமையைக் குறித்தும் வருந்த வேண்டாம். மகனே! நீ மிகுந்த அறிவும் பண்பும் உள்ளவன். ஊக்கமாச் செயல்பட்டு நிலைமைகளைச் சமாளிப்போம். இந்தக் குடும்பத்தின் ஒளி நீதான் மகனே.

நரேந்திரர்: (மிகவும் துக்கத்துடன்) அம்மா! நீங்கள் சொன்னதெல்லாம் உண்மை. இந்தக் கஷ்டம் என்னை வாட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. இதற்கு வழி காணமுடியாமல் தவிக்கிறோம். எடுத்த முயற்சிகள் எல்லாம் கைகூடவில்லை. ஆனால் இன்று என்னை வாட்டும், கஷ்டம், பிரச்சினை இது அன்று, எதை நான் செய்வது எது அதிக நன்மையானது? என்று முடிவு காணாமல் வருந்துகிறேன். இரண்டுமே என்னைச் சமமாக வாட்டுகின்றன அம்மா. (அவரது துக்கம் அதிகரித்தது)

புவனேசுவரி மாதா: என் அன்புள்ள மகனே! நீ மிக்க அறிவும், அன்பும், பண்பும், குணமும் உள்ளவன். உன்னால் முடிவுகூட்ட முடியாத விஷயம் என்ன மகனே!

நரேந்திரர்: அம்மா! ஆண்டவன் அருளால் நான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைச் சந்தித்தேன். அவர் என்னை ஆட்

கொண்டார். எனக்குப் பாரமார்த்திக விஷயங்களைப் புகட்டினார். அவர் கடவுளைக் கண்ட மஹான். மிகவும் துய்மையான புனிதமான தெய்வீகமானவர். என்னை ஒரு பெரிய காரியத்திற்கு ஆயத்தப்படுத்துகிறார். ஒரு பக்கம் நம் குடும்பக் கஷ்டம். மறுபக்கம் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர், பாரமார்த்திகம், பாரததேசம், துறவியர்கள் தேசமக்கள் நிற்கிறார்கள். (இந்நேரம் அவரது துக்கம் அதிகரிக்கிறது. கண்ணீர் வருகிறது. தொண்டை அடைக்கிறது) இரண்டுமே என் மனத்தில் சமமாக இடம் பெற்றிருக்கின்றன. இதில் எதை நான் செய்வது? எதைக் கடைப்பிடிக்கிறது? என்று நிச்சயப்படுத்த முடியாமல் தடுமாறுகின்றேன். அம்மா! நீயே எனக்கு வழிகாட்ட வேண்டும்.

புவனேசுவரி மாதா: என் அன்பு மகனே! நீ கலங்க வேண்டாம். நான் உனக்கு உகந்த ஏற்ற சரியான ஒன்றை நிச்சயமாகச் சொல்கிறேன். உன்னைக் குழந்தை முதல் நான் அறிவேன் அல்லவா! உன் அறிவு ஆற்றல் நல்ல குணங்கள், நல்ல சபாவங்கள் செயல் திறமை எல்லாம் சாதாரணமானவை அல்ல. கடவுள் உன்னை ஏதோ காரியத்திற்குத்தான் இவ் உலகுக்கு அனுப்பியிருக்கிறார். நீ ஒரு தெய்வப் பிறவி. நீ ஒரு குடும்பத்தில் பிறந்து அதில் வளர்ந்து அதற்காகப் பாடுபட்டு அதிலேயே சாகப் பிறந்தவன் அல்ல. நீ உலகிற்கு உரியவன். உனக்கு ஒரு மகத்தான காரியம் இருக்கிறது. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் உன்னைத் தேர்ந்தெடுத்தது சரி உனக்குப் பயிற்சி கொடுப்பது சரி. நீ அதற்கு ஏற்றவனே நீ அவருக்கே ஆட்படு. அவரையே உன்

லட்சிய புருஷராக ஏற்றுக் கொள். அவரது ஆணையை நிறைவேற்று. இந்தக் குடும்பத்தைப் பற்றி நீ கவலைப்பட வேண்டாம். நான் சமாளித்துக் கொள்கிறேன். உனக்கு என்றும் என் பூரண ஆசிகள்.

நரேந்திரர்: அம்மா! நீ ஒரு மகத்தான தியாக மூர்த்தி.... வீரமாதா... (விழ்ந்து வணங்குகிறார்) அந்த வீரமாதா தன் மகனைப் பாரத மாதாவுக்கு இங்ஙனம் அர்ப்பணம் பண்ணினாள். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் நன்கு பயிற்சி கொடுத்தார். தம் ஆத்ம சத்தியை தவ வலிமையை முழுமையாக அவருக்கு அளித்தார். அம்பாள் உன்னை ஆட்டி வைக்கிற பிரகாரம் செயல்படும் இக்காலத்தின் தேவையை நீ நிறைவேற்ற வந்துள்ளாய். ஆத்மீக வாழ்வில் பிரகாசத்தையும் தேசிய வாழ்வில் ஒரு விழிப்பு உணர்ச்சியையும் உண்டாக்க வந்துள்ளாய் புவனேசுவரி மாதாவின் மகன் இப்போது பாரத மாதாவின் மகன் ஆகிவிட்டார். பரமஹம்சர் மகாசமாதி அடைந்தபின் குருதேவரால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட அனைத்து இளைஞர்களையும் ஒன்று சேர்த்து துறவு வாழ்வில் ஈடுபடச் செய்தார். கடுமையான வறுமைக் கிடையில் தீவிரமான தவவாழ்க்கை வாழ்ந்தார்கள். இப்போது அவர் சுவாமி விவேகானந்தர் ஆகிவிட்டார். அவர்களுக்கு எல்லாச் சாஸ்திரங்களையும் நன்கு புகட்டினார். அவர்கள் இனி வீட்டிற்குப் போகமாட்டார்கள். உலகுக்குப் போகமாட்டார்கள். லௌகிக வாழ்வில் ஈடுபடமுடியாது. லட்சியமுடைய உறுதியான துறவிகள் ஆகிவிட்டார்கள் என்கிற நிலையில் அவர் பாரதத்தைச் சுற்றிப்

பார்க்க நேரில் கண்டறியக் கிளம்பினார். அன்றைய பாரதத்தின் வறுமை, அடிமை வாழ்வு, பாரதத்தின் கலாச்சாரத்தில் பிடிப்பு தளர்ந்து வரும் நிலைமை, மேல்நாட்டுக் கீழான சரீர நாகரிகங்கள் மக்கள் மனத்தைக் கவர்ந்து அவர்களை வெறி கொள்ளச் செய்யும் நிலைமை எல்லாம் மிகவும் கவலையைத் தந்தன. இந்தப் புண்ணிய பூமி எப்படி கீழ்மை அடைந்தது? இதிலிருந்து மீட்டுப் பழைய நிலைக்கு அதைக் கொண்டு வரும் உபாயம் யாது? உலகத்திற்குப் பாரதத்தின் செய்தியைச் சனாதன தர்மத்தின் செய்தியை மனிதர்கள் தங்கள் வாழ்வின் முடிவாகக் கண்டு கொள்ளும் நல்ல செய்தியைச் சொல்வது எப்படி? இது உலகிற்கும் நன்மையாக அமையும். பாரதத்தின் மதிப்பையும் அந்தஸ்தையும் அது உயர்த்தும் என்று எண்ணினார். பாரத மாதாவே சனாதன தர்மமே, ஜகன் மாதாவே அவ்வாறு நினைக்க வைத்தது அமெரிக்கா சென்று வந்தார். உலகம் ஹிந்து மதத்தின் பெருமையை தெய்வத்தன்மையை அறிந்து கொண்டது. இந்தியாவிலும் சொற்பொழிவு மடாலய ஸ்தாபனம், நூல் எழுதுதல், பத்திரிகை நடத்துதல், பஞ்சம், அழிவு காலத்தில் சேவை செய்தல் ஆகிய செயல்களைச் செய்தார். அவரது சரீரம் நோய் வாய்ப்பட்டது. அவர் காஷ்மீர் சென்று அங்குள்ள ஷரீபவானி ஆலயத்தைப் பார்த்தார்.

(தாமே சிந்திக்கிறார், பேசுகிறார் வருந்துகிறார்) ஆ! எவ்வளவு பிரமாண்டமான ஆலயம் எல்லாம் பாழடைந்து கிடக்கிறது. இது முஸ்லீம் படையெடுப்பால் ஆனது. ஆ! என் வீரம் மிக்க மக்களே! அப்போது இந்தச் சீரழிவைத் தடுத்து நிறுத்த முடியாமல்

சக்தியற்றுப்போய்விட்டார்களா? ஆ! நம் தேசம் முழுவதும் எவ்வளவோ ஆலயங்கள் பாழாக்கப்பட்டு விட்டன. அதற்குப்பிறகு ஒரு நூற்றாண்டு காலம் ஆகியும் இவைகள் புதுப்பிக்கப் படவில்லையே. வறுமை ஒரு காரணம். முயற்சியற்ற தன்மை ஒரு காரணம். சுதந்திரம் இல்லாதது ஒரு காரணம். அதனால் புதுப்பிக்க முடியவில்லை. ஆ! மக்களே உங்கள் கீழான இழி நிலையிலிருந்து உங்களை மீட்டுக் கொள்ள முடியவில்லையா? நாம் இப்படிக்கிடக்கிறோம் என்று கூடப்பூரிந்து கொள்ளாத மக்களாக இருக்கிறார்களே! எந்தாயே நீ கண் விழித்துப் பார்க்க மாட்டாயா? உன் மக்களை உன்னையே நம்பி வாழ்கின்ற மக்களை ஏன் இப்படி இழிநிலையில் பட்டினி இடக்க வைத்துள்ளாய்? அன்று நான் இருந்திருந்தால் பகைவர்களை வென்றிருப்பேன். அழிவைத் தடுத்திருப்பேன். என் தாயின் திருக்கோயில் இப்படிப் பாழாக விட்டிருக்கமாட்டேன். இப்பிரதேசக் குடிமகனாக இருந்திருந்தால் இதைப் புதுப்பிக்கவாவது செய்திருப்பேன்.

தன்னம்பிக்கை நிறைந்த அவர் உள்ளத்தில் மிக வலிய இச்சா சக்தி கொண்ட அவர் உள்ளத்தில் எதையும் சாதிக்க முடியும் என்கிற மனோதிடம் வாய்ந்த உள்ளத்தில் இப்படிப்பட்ட எண்ணங்கள் தாம் எழும். ஆனால் இதனிலும் மேலான உண்மைக்குத் தம் திருமகனை அழைத்துக் கொள்ள அம்பாள் திருவுளம் கொண்டாள். அவள் தம் மகனுக்குக் காட்சி கொடுத்து அவள் சொல்வதைக் கேளுங்கள்.

ஐகதாம்பாள்: என் அன்பான மகனே! நான் உன்னைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருக்கிறேனா நீ என்னைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருக்கறாயா? மகனே நீ என் ஆதரவில் வாழ்கிறாயா. நான் உன் ஆதரவில் வாழ்கிறேனா? நான் விரும்பினால் மாடமாளிகைகளும் கூட கோபுரங்களும் உண்டாகிவிடாதா?

சுவாமிவிவேகானந்தர்: ஆ! அம்மா நான் இல்லை நான் இல்லை எல்லாம் நீயே உனையன்றி ஓர் அணுவும் அசையாது அம்மா. என்னால் என்ன செய்ய முடியும்! அம்மா நான் உன் கையில் ஒரு கருவி அல்லவா நீ இயந்திரி. நான் இயந்திரம். எல்லாம் உன் செயல். உயிர்களின் உயிர் நீ சக்தி நீ அறிவு நீ அம்மா! நீயே உடையவள் நான் உடைமை.

இந்தக் காட்சிக்குப்பிறகு சுவாமி விவேகானந்தரின் மனத்தில் பெரிய

மாற்றம் வந்து விட்டது. இந்த ஐகந்மாதாவிடம் ஒப்புவித்தது. முடிந்த இடம் அதுவே. பாரத மக்களே! உங்கள் எல்லோருக்குமே மூன்று தாய்கள் உள்ளார்கள். இந்தச் சரீரத்தைப் பெற்றெடுத்த மாதா இந்தச் சரீரம் வாழ்கிற பூமித்தாய் இந்த இருவருக்கும் உலகில் உள்ள எல்லா உயிர்களுக்கும் தாயாகிய ஐகந்மாதா. இந்த மூவரிடமும் நீங்கள் அன்பு செலுத்துங்கள். உங்கள் பாரதத் தாய்க்கு உங்கள் மேலான சக்திகளை யெல்லாம் தாருங்கள். பிறகு தக்கநேரத்தில் பரதேவதைக்கு ஐகந்மாதாவிற்கு அன்புள்ள அவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட குழந்தை ஆவீர்கள்.

பாரதத் தாய்களே! உங்கள் பிள்ளைகளை இப்படி வளருங்கள். நீங்களும் லட்சியத் தாயாக வாழுங்கள். நீங்கள் உயர்ந்தால் இந்தத் தேசமே உயரும் நீங்கள் விழித்தால் இந்தத் தேசமே விழித்துக் கொள்ளும்.

நன்றி : தர்மசக்கரம்

அன்னை ஸ்ரீசாரதாதேவியின் அமுதமொழிகள்

ஒருவன் இறைவனிடம் சரண்புகுந்தால், தவிர்க்க முடியாத விதியின் கட்டளைகளும் அகற்றப்படுகின்றன..... இத்தகைய மனிதனது தலை எழுத்தை விதியே தனது கரங்களால் துடைத்து விடுகின்றது.

முதன் முதலில் நீ உண்ணும் எதையும், இறைவனுக்குச் சமர்ப்பணம் செய். சமர்ப்பிக்கப்படாத உணவை ஒருவன் உண்ணக் கூடாது. உன் உணவு எப்படியோ அப்படியே உன் இரத்தமும். தூய்மையான உணவின் மூலம் நீ தூய இரத்தத்தையும் தூய மனதையும், பலத்தையும் பெறுகிறாய். தூயமனம் பிரேம பக்தியை உண்டாக்கிறது.

A Very Huge Educational Complex

Sri T.S. Avinashilingam (Aiyah)
Founder - Director
Sri Ramakrishna Mission Vidyalaya - Coimbatore

Rev. Swami Somanandaji Maharaj
Asst.Secretary, Sri Ramakrishna Mission Vidyalaya - Coimbatore

முருகனைத் தரிசிப்போம்

தமிழ்ப் புலவர் ஒருவர் மிக நீண்டகாலம் தவமிருந்தார். திடீரென அவர் முன்னே ஓர் அற்புத ஒளிக்காட்சி: முருகப் பெருமான் புன்முறுவலோடு நின்றான்!

வேதக்காட்சிக்கும் உபநிடத துச்சியில்விரித்த போதக்காட்சிக்கும் காணலன் புதியரில்

புதியன் முதக்காக்குமுதக்கவன் முடிவிற்கு முடிவாய் ஆதிக் காதியாய் உயிர்க்குயிராய் நின்ற

அமலன்

முன்னே நின்றவனின் காட்சி ஆயிரம் சூரியன் ஒருங்கே உதித்தது போல இருந்தது. கூசிய கண்ணைக் குவித்து கூர்ந்து உள்ளங்காலிருந்து உச்சிவரை பார்க்கிறார் புலவர்.

தமிழ்க் கடவுள் முருகன்

‘பெருமானே! உன்னைத் தரிசிக்கத்தான் இத்தனை காலம் தவமிருந்தேன்!’ - ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருக வாய் குழறினார் புலவர். நெகிழ்ந்த நெஞ்சத்தை நிலைநிறுத்தி மீண்டும் முருகனைக் கூர்ந்து கவனிக்கிறார்.

‘பெருமானே, இதற்கு முன் நான் உன்னைப் பார்த்தது இல்லை. ஆனால் இப்போது உன் உருவத்தைப் பார்த்தால் இந்த உருவத்தை எங்கேயோ பார்த்தது போல தெரிகிறதே! ஏதோ பழகிய உருவம் மனத்தில் நிழலாடுகிறது.

‘ஆம் அந்தக் கண்கள்! முகத்திற்கு முன்றாக மொத்தம் பதினெட்டு கண்கள்! அவற்றைப் பார்க்கும் போது தமிழில் உள்ள புள்ளி எழுத்துக்கள் எனப்படும் மெய் யெழுத்துக்கள் பதினெட்டு போலிருக்கிறது. அது மட்டுமா உன்னு

டைய தோள்களை எண்ணிப் பார்க்கிறேன். மொத்தம் பன்னிரண்டு. எனக்கு தமிழின் உயிர் எழுத்துக்கள் நினைவிற்கு வருகின்றன. தமிழில் உயிர் எழுத்துக்கள் பன்னிரண்டுதானே!

‘அட’ இது என்ன ஆச்சரியம்! உன் பொன் முடிகளை எண்ணிப் பாராக்கின்றேன். மொத்தம் ஆறு. வல்லினம் ஆறு. மெல்லினம் ஆறு. இடையினம் ஆறு.

‘அட’ ஓர் எழுத்து விட்டுப் போயுள்ளதே என்று நினைத்தேன். உடனே அதற்கும் விடை கிடைத்து விட்டது. அதாவது தமிழில் ஆயுத எழுத்து என்ற ஒன்று உண்டு. அது தமிழுக்கே மிகச் சிறப்பான ஓர் எழுத்து. அதைத்தான் தேடினேன். அட, இதோ இருக்கிறதே! உன் கரத்தில் பொலியும் வேல் இருக்கிறதே! கீழிருந்து புள்ளிகள் - அவற்றின் நடுவே மேல் ஒரு புள்ளி, இதுதானே ஆயுத எழுத்து! இப்படி அமைந்த மூன்று புள்ளிகளையும் இணைத்தது போல இதோ உன் கையில் உள்ள வேல் திகழ்கிறதே.

தமிழில் உள்ள எல்லாம் உன்னிடம் உள்ளது! தமிழ் வேறு, நீ வேறு இல்லை போலும்! அதனால்தான் உன்னை முன்பே பார்த்தது போல் ஒரு உணர்ச்சி எனக்கு தோன்றுகிறதா! அதனால்தான் உன்னைத் தமிழ் கடவுள் என்று உலகம் அழைக்கிறதோ!

முருகன் முறுவலித்தான். அதுதான் என்ன அழகு! அதில் மயங்கிக் கிறங்கிப் போனார் புலவர். எவ்வளவு நேரம் புலவர் அப்படியே நின்றார் என்பது அவருக்கே தெரியாது.

புலவரின் நீண்ட நாள் தவத்தின் அளவில் அவர் நாடிய முருகனின் திருக்காட்சி மங்கலாய்க் கரையத் தொடங்கியது. ஒளி, ஒளியத் தொடங்கியது! ஐயோ! மணங்கமழ் தெய்வத்துஇவ்விள நலத்தை மீண்டும் எப்போது காண்பேன்! பரபரப்படைந்த புலவர் இறையருவம் மறையருவமாகக் கரைவதன் விரைவிற்கேற்ப விரைந்த சொற்களால் முருகா உன் முகவரியைக் கூறு. நான் மீண்டும் உன்னைக் காண விழைகிறேன் என்றார்.

பொருப்பது பொடிப்பட விடுத்திடு கைவேலா இருப்பிடம் உனக்கெது எனக்கருள் இயம்பாய்!

சுவாமி சிரித்தாராம். எனக்கா! முகவரியா! நல்ல கூத்து இது! 'கடவுள் யாண்டும் நிறைவு' என்று முருகன் நானென்று மார்தட்டிக் கொள்ள வில்லையாம். யார் யார் என் திருப்புகழை உள்ளம் உருகப் படிக்கிறார்களோ, அவர்களது உள்ளம்தான் எனது இருப்பிடம்' என்று கூறி மறைந்து விட்டானாம்.

உருக்கநல்ல விழுக்குலம் ஒழுக்கமில்லேனும் திருப்புகழ் படிப்பவர் மனத்தினில் இருப்பாம்

இது முருகன் பதில். இதில் திருப்புகழ் என்பதை அருணகிரியார் பாடிய திருப்புகழ் மட்டும் என்று கொள்ளக் கூடாது. முருகன் புகழ் விரிப்பது எல்லாம் திருப்புகழே! அதுதான் பொருள் சேர் புகழ்!

புலவருக்குக் கண்கள் இருண்டன. தலை சுழன்றது. அப்படியே நிலை குலைந்து தரையில் விழப்போனார்.

அவரை ஆதரவுடன் ஒரு கரம் தாங்கிக் கொண்டது. நிலை தடுமாற்றம் நீங்கிய புலவர் தன்னைத் தாங்கிய கரத்தையும் அதற்குரியவரையும் உற்றுப் பார்த்தார். அவரது உடலெங்கும்

அண்மையில் தான் தீக்குளித்து ஆறிய வடுக்கள்.

அவர் புன்னகையுடன் கூறினார்: "ஆமாம்! நீர் நினைப்பது போல அண்மையிதான் நான் தீக்குளித்தேன். சாதாரணத் தீயல்ல! தன்னிகரில்லாத தனிமுதல் பரம்பொருளின் நெற்றிக்கண் தீயில் குளித்து அது தணிய மதுரை பொற்றாழரைக் குளத்தில் பாய்ந்து பயணம் மேற்கொண்டேன். என்னை நக்கீரன் என்பார்கள்."

"ஓ, சங்கத் தமிழின் தலைமைப் புலவரல்லவா தாங்கள்!" பணிந்து எழுந்தார் புலவர்.

"ஆம்! நீ முருகப் பெருமானைத் தரிசித்தது, பணிந்தது, பரவசமானது எல்லாம் கண்டேன். இவ்வாறு, பிறவாது இறவாது பெம்மான் முருகனைக் காண வேண்டும் என்று பிறவிதோறும் பல உடலில் ஏறி இறங்கி முருகன் சேவடி படரும் செம்மல் உள்ளமொடு நெடும் பயணத்தை மேற்கொண்டு அன்பர் யாவர்க்கும் உதவுப்படி இதனைக் கூறுகிறேன்.

"அடைந்தோர்க்கு எல்லாம் ஆறுதலை வழங்கும் அந்த ஆறுதலைப் பரமன் அமர்ந்து இனிது ஒழுகும் இடங்கள் மொத்தம் ஆறு. அவற்றை நீர் அவசியம் தரிசிக்க வேண்டும். முதலில் அண்மையில் உள்ள திருப்பரங் குன்றத்தை நாம் தரிசிப்போம்."

"கற்றோர்க்குத் தாம் வரம்பாகிய தலைமைப் புலவரே! அந்த ஊர் எங்கே இருக்கிறது? அங்கே போனால் முருகனைத் தரிசிக்கலாமா?"

"அவசரப்படாதீர் புலவரே! நீரோ நீண்ட காலம் தவம் இயற்றி உடல் மெலிந்து இருக்கிறீர். என

கையைப்பிடித்துக் கொண்டு வாரும்! முருகனைக் காட்டுகிறேன்.”

உடல் தளர்ச்சியைப் பாராமல் உற்சாகத்தோடு நக்கீரருடன் உலாப் புறப்பட்டார் புலவர். நக்கீரர் பரிவுடன் புலவரின் கையைப்பிடித்துக் கொண்டார். அவர் உள்ளத்தில் தாம் பெற்ற இறையருட் செல்வத்தைப் பிறருக்குப் பயனடையச் சொல்லும் வாய்ப்பு கிடைத்ததே என்று அவருக்கு மட்டில்லா மகிழ்ச்சி.

திருப்பரங்குன்றம்

“நக்கீரே!” புலவர் பேச ஆரம்பித்தார். “என்ன புலவரே?”

“நாம் என்ன, எண்ணி முடிப்பதற்குள் எழு நூறு காதம் போகும் இந்திர ஞாலத் தேரிலா போகிறாம்? கால்நடைப் பயணம் அதுவும் கடும் பயணம். எதுவும் பேசாமல் வந்தால் எப்படி? ஏதாவது சொல்லுங்கள், பேசிக்கொண்டே போனால் களைப்புத் தெரியாதல்லவா?”

“என்ன சொல்வது?” ஆர்வத்துடன் நக்கீரர் வினவினார்.

“திருப்பரங்குன்ற முருகன் பெருமையைச் சொல்லுங்கள்! இல்லை என்றால் என் சிற்றறிவைச் செழுமை செய்யும் செய்திகள் ஏதாவது இருந்தால் சொல்லுங்கள்! எதுவும் இல்லையானால் பார்முதிர் பனிக்கடல் கலங்க உள் புருந்து சூர் முதல் தடித்தச் சுடர் இலை நெடுவேலைப் பற்றிக் கூறுங்கள்.”

“அட்டே! என்ன சொன்னீர்கள் புலவரே? கடலில் நின்ற சூரன் என்ற மாமரத்தை வேலால் பிளந்த முருகனென்று தானே சொன்னீர்கள்.

“ஆம்! அது தவறா தலைமைப் புலவரே?” “தவறொன்றும் இல்லை

புலவரே! அதில் நாம் கூர்ந்து கவனிக்கவேண்டியது ஒன்று உண்டு. அதாவது கடலிலே மரம் முளைக்குமா? அதிலும் வேர் மேலேயும் இலைகள் கீழேயும் கடல் நீர் அலையும் படி தலைகீழாக முளைக்குமா? அதோடு வேல் தொளைத்தவுடன் அந்த மரம் சுக்கு நூறாகப் பிளக்காமல் இரண்டே இரண்டு பிளவாகப் பிளந்தது அல்லவா?”

“ஆமாம் நீங்கள் சொல்வது சரிதான். இவ்வளவு நாள் இது என் சிந்தைக்கு எட்டவில்லையே.

“சூரன் ஆணவத் தின் அடையாளம் ஆணவம் இரு வகைப்படும். நான் என்பது ஒரு பக்கமும், எனது என்பது மறுபக்கமும் சரி பாதியாக இணைந்ததுதான் ஆணவம். இந்த இரண்டையும் வேலாகிய இறைஞானம் பிளக்கும் என்பதைத்தான் அதில் உணர்த்த சூரன் இருபேர் உருவின் ஒரு பேரியாக்கை உடையவன் என்று உருவகித்தார்கள்.

“மரத்தில் வேர் மேலே இருந்தது அல்லவா? அது நாம் மேலிருந்து வான் வழியாக மலை வழியாக நிலத்தில் வந்து பிறக்கிறோம் என்பதைக் காட்டுகிறது. மரத்தின் எண்ணற்ற இலைகள் கிளைகள் யாவும் நாம் செய்யும் எண்ணற்ற வினைகளையும் அவை கிளைத்துப் பெருகுவதையும் காட்டுகிறது. இலைகள் கடலில் திளைத்தன அல்லவா? அது எண்ணற்ற வினைகள் மூலம் நாம் தோயும் பிறவியாகிய கடலைச் சுட்டுகிறது.

“முருகன் இந்த மரத்தை வீழ்த்தியது இறைவன் நம்மை ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற அவுணர்களின் கொடுங்கோல் ஆட்சியிலிருந்து விடுதலை செய்யும் அருட் கொற்றத்தைக்

குறிக்கிறது. இவ்வாறான முருகனைப் புகழ்ந்து உரைப்பது நமது கடமை அல்லவா? என்று நக்கீரர் பெருமிதத்தோடு கூறினார்.

“ஆஹா, என்ன அற்புதமான கருத்து! இதைக் கேட்கக் கேட்க எனக்கு உடனே திருப்பரங்குன்ற முருகனைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் அதிகமாகிறது சுவாமிகளே. திருப்பரங்குன்றம் இன்னும் எவ்வளவு தூரத்தில் உள்ளது?” என்று புலவர் பரபரக்க ஆரம்பித்தார்.

“ஒன்றும் அதிக தூரம் இல்லை! நாம் தீது தீர் நியமத்து மாடமலிமறுகின் கூடல் (தீமைகளைத்தவிர்ந்துச் செய்யும் வணிக வளாக மாடங்கள் நிறைந்த மதுரை) எனப்படும் மதுரையைச் தாண்டிவிட்டோம். இப்படியே சிறிது தூரம் மேற்கே நடப்போமானால் பரங்குன்றில் கால் பதித்து விடுவோம். இதோ, அகன்ற வயல்கள் வந்துவிட்டனவே, அங்கே பாருங்கள். நீர் வளம் நிறைந்த வயல் நீரில் தாமரை என்ன அழகாக மலர்ந்திருக்கிறது!” என்று நக்கீரர் நயந்து காட்டியதை வியந்து போற்றி உடன் சென்றார் புலவர்.

இரவு வந்தது. ஓரிடத்தில் அவர்கள் தங்கி வைகைப்பொழுதில் மீண்டும் பயணமானார்கள்.

“அங்கே பாருங்கள்! அந்த நெய்தல் பூவில் வண்டு ஊதுகின்றது” நக்கீரர் புலவருக்குக் காட்டினார்.

“ஆமாம் அதிலென்ன சிறப்பு?”

“அதிலென்னவா! அந்த வண்டு அப்படியே மேலெழுகிறது பாருங்கள்! மேலெழந்து அது அப்படியே பரங்குன்றிற்கு அல்லவா செல்கிறது. பரங்குன்றில் அது செல்லுமிடம் இன்னும் நம் கண்ணை விட்டு மறையவில்லை.

அங்கே மலைச்சுனை தெரிகிறது. சுனையில் நிறையப் பூக்கள் உள்ளன. அதைவிட அவற்றைச் சுற்றும் வண்டுகளின் தொகை அதிகமிருக்கிறது. இதோ இந்த வண்டு, அந்த வண்டுக் கூட்டத்தோடு சேர்ந்து கொண்டு ஆரவாரம் செய்வதைப் பாருங்கள்.”

“தலைமைப் புலவரான தாங்கள் குழந்தை போல கூத்தடிக்கிறீர்கள்! இதிலென்ன அத்தனை பெரிய விஷயம் இருக்கிறது?”

“புலவரே இதைப் பார்த்தால் உங்களுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லையா! முதல் நாள் இரவு தாமரையில் வண்டு புகுந்தது. அங்கேயே தேன் உண்டு மயங்கி விட்டது. இரவானதும் தாமரை தன்னை மூடிக் கொண்டது. அது ஆன்மாக்கள் பிறப்பிற்கு வருவதற்கு முன் ஆணவமாகிய இருளில் மூழ்கிய கேவல நிலையைக் காட்டுகிறது.

“மறுநாள் காலை வண்டுநெய்தல் பூவில் மிக விறுவிறுப்பாகச் சுற்றி ஆரவாரித்தது. அது ஆன்மாக்கள் பிறவியெடுத்து ஓராயிரம் பணி ஆற்றுவதாகிய பிறவிகுழ் நிலையைக் குறிக்கிறது.

“பின்னர் வண்டு மேலெழுந்தது. இறைவன் அருளால் குருவாய்க்க அவர்தம் உபதேசத்தால் ஆன்மா மேன்மை அடைந்ததைக் குறிக்கிறது.

“சுனை மலர்களில் ஏற்கனவே வண்டுகள் தொகை தொகையாகச் சுற்றி ஆரவாரம் செய்தன. ஏற்கனவே அருள் பெற்ற அடியார்கள் திருவடி இன்பத்தில் திளைத்ததை அது காட்டுகிறது.

“இந்த வண்டு அந்த வண்டுகளோடு கூடி ஆரவாரம் செய்தது. புதிதாகத் திருவருள் பெற்ற ஆன்மா பழைய அடியார்களுடன் கூடி இறையின் பத்தைத் துய்த்ததை இது குறிக்கிறது.”

புலவர் இதைக் கேட்டு அதிசயித்தார். வாய் மூடி மௌனியானார்.” இப்படியே உங்களுக்கும் அருள் புரிவேன் என்று இதோ பரங்குன்றில் மீது பரமன் சிரிக்கிறான். வாருங்கள் சீக்கிரம்” என்று நக்கீரர் அவசரப்படுத்தி புலவரை அழைத்துச் சென்றார். முருகனைக் கண்ணாரக் கண்டுகளிக்கச் செய்தார்.

எத்தனையோ பிறவிகளில் நான் ஆற்றிய புண்ணியம் எல்லாம் திரண்டு வந்தாற்போல என் முன் தோன்றி கந்தக்

கடவுள் காட்சியை எனக்குக் காட்டிய நக்கீரருக்கு நான் என்ன கைமாறு செய்வேன்? என்று புலவரின் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்தது.

வாழ்க நக்கீரர்! வாழ்க அவர்தம் சாகா வரம் பெற்ற சங்கத் தமிழ் நூல்கள்! வாழ்க பரம்குன்றம் பரமனாய் வரம் தந்த வடிவேலன்! என்று புலவர் தம் மனமும் வாயும் தித்திக்க வாழ்த்தினார்.

நக்கீரரும் அந்தப் புலவரும் அத்துடன் நிற்கவில்லை அவர்கள் பயணம் தொடர்ந்தது. * *

நன்றி:

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விஜயம் செப-2001

சத்தியவேல் முருகனார்

ஊக்கமளிக்கும் கதைகள்

இழந்தது கொஞ்சம் இருப்பது அதிகம்

இளைஞன் ஒருவன் மருத்துவரிடம் சென்றான். தான் எல்லாவற்றையும் இழந்து விட்டதாகக் கூறிக் கண்ணீர் வடித்தான்.

மருத்துவர் அவனிடம் “உன் நண்பர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள்?” என்று வினாவினார்.

“நல்லகுணமுடைய நண்பர்கள் தான். நான் கேட்பதற்கு முன்பே ஓடி வந்து உதவி செய்யக் கூடியவர்கள்.”

“பெற்றோர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள்?” “நான் சோர்ந்து விழும் போது தாங்கி நிறுத்தக்கூடிய வல்லமை படைத்தவர்கள். “குடும்பம் எப்படிப்பட்டது?” “ஊக்கம் கொடுக்கக் கூடிய மனைவி, அருமையான குழந்தைகள் எனக்கு உண்டு.” “நீ எப்படிப்பட்டவன்?”

“நான் நல்லவன் என்ற நம்பிக்கை என் மீது எனக்கு உண்டு.” “இப்போது சொல் நீ எதை இழந்தாய்?” “சேர்த்து வைத்திருந்த பணத்தை.”

உடனே மருத்துவர், “நீ இழந்து போனது ஒன்றே ஒன்றுதான். ஆனால் உன்னிடம் இருப்பது ஏராளம்! இருப்பதைக் கொண்டு எழுந்திருக்க முயற்சி செய். இழந்து போனதைப்பற்றிக் கவலைப் படாதே!” என்று கூறினார்.

ஆம்! நாம் தகுமாறி விடும் போது மீண்டும் மீண்டும் உயரமாக எழுந்து நிற்க முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

- நல்லூர் கோவியழனி

இப்படியும் ஓர் இறைகருணையா!

அன்னைமூீசாரதாதேவியாரைத் தரிசிக்க சுவாமி சுபோதானந்தர், சுவாமி சங்கரானந்தர், விஸ்வரஞ்ஜன் என்ற பக்தர் ஆகிய மூவரும் ஜெயரம்பாடி சென்றிருந்தார்கள்.

அது 1904 - 1905 ஆம் ஆண்டின் இடைப்பட்ட காலம். சுவாமிகள் இருவரும் சிலநாட்கள் ஜெயரம்பாடியிலேயே தங்கலாம் என்று நினைத்தார்கள்.

மறுநாள் காலை இரண்டு சுவாமிகளும் ஆமோதர் நதியை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்போது மெல்லிய இருட்டில் குளிரில் இரண்டு பெண்கள் சற்று தூரத்தில் எதிரில் வந்து கொண்டு இருந்தார்கள். அவர்களுள் ஒரு பெண் மணியின் தலையில் காய்கறிகள் நிறைந்த ஒரு கூடை இருந்தது.

அந்தப் பெண்மணியை சுவாமி சுபோதானந்தர் பார்த்தவுடனே அந்தப் பெண்மணி மற்றொரு பெண்ணின் தலையில் தமது கூடையை மாற்றி வைத்தார். உடனே இருட்டில் வேகமாகச் சென்று தம்மை மறைத்துக் கொண்டார்.

சுவாமிகள் இருவரும் அந்தப் பாதை வழியே தம்மைக் கடந்து போகும் வரை அந்தப் பெண்மணி தூரத்திலேயே நின்றார்.

சுவாமிகள் சிறிது தூரம் சென்றதும் அந்தப்பெண்கள் இருவரும் தங்கள் கூடைகளைச் சுமந்தபடி பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்கள்.

இதைக் கவனித்த சுவாமி சங்கரானந்தர் சுபோதானந்த சுவாமிகளிடம் “மகராஜ் அந்தப் பெண்மணி யார் என்று கவனித்தீர்களா”? என்று வினவினார்.

உடனே சுவாமி சுபோதானந்தர் ‘ஆமாம் நன்றாக பார்த்தேன். அது சாட்சாத் நம் அன்னை மூீசாரதாதேவியேதான். இந்த அதிகாலையிலேயே அவர் சந்தைக்குச் சென்று நமக்காகக் காய்கறி வாங்கி வருகிறார்” என்று கூறினார்.

அதைக் கேட்டு சுவாமி சங்கரானந்தர் அப்படியே மலைத்து நின்றுவிட்டார்.

“ஆமாம் இந்தப்பட்டிக் காட்டில் என்ன கிடைக்கப்போகிறது! அதனால் தான் அன்னை இவ்வளவு சிரமப்பட்டு கீரைத்தண்டு வாழைத்தண்டு வாழைக் காய் போன்றவைகளை வாங்கி வருகிறார்” என்றார் சுவாமி சங்கரானந்தர் கண்கள் கலங்க.

மேலும் அவர் சுவாமி சுபோதானந்தரிடம் மகராஜ் நாம் இனிமேல் இங்கு அதிக நாட்கள் இருக்க வேண்டாம். அன்னை படும் தொல்லை களுக்கு ஓர் எல்லை இல்லை. அவர் எலும்பு நோக ஓய்வு ஒழிச்சல் இல்லாமல் மற்றவர்களுக்காவே வேலை செய்கிறார். நாம் வேறு அவருக்கு பாரமாக இருக்க வேண்டுமா? என்று கூறினார்.

சுவாமி சுபோதானந்தர் அன்னையின் கருணையை நினைந்து அமைதியாக நின்றார்.

ஆனால் அன்னையாருடன் அந்த சுவாமிகள் இருவரும் மூன்று தினங்கள் கட்டாயமாக தங்கத்தான் வேண்டியிருந்தது. அன்னையின் கருணை அன்பு இரண்டையும் மீறி அவர்களால் ஜெயரம்பாடியிலிருந்து செல்லமுடியவில்லை.

நன்றி: ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விஜயம் செப்.2001

ATCHUVELY St. THERASA GIRL'S COLLEGE
GRADE 5 SUPER STUDENTS

INTER RELIGIOUS PARLEY

முயன்றால் முடியாதது இல்லை

இரண்டு காலணி விற்பனையாளர்கள் ஒரு தீவுக்குச் சென்றார்கள். இருவரும் தீவைச் சுற்றிப்பார்த்தனர். தீவில் உள்ளவர்கள் நல்ல வசதிபடைத்தவர்களாக இருந்தார்கள்.

ஒரு விற்பனையாளன் அங்கே இருந்தவர்களைப் பார்த்தான். நடந்து சென்றவர்களைப் கவனித்தான். அவர்களுள் ஒருவர்கூட காலணி அணியாததைக் கண்டு கொண்டான்.

அவன் ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாகத் தன் தலைமையகத்தைத் தொடர்பு கொண்டு 'இங்கு யாரும் செருப்பு அணிவதில்லை. ஆதலால் நாளைக்கு நான் திரும்பி விடுவேன் என்று தெரிவித்தான்.

நேர்மறை சிந்தனை (Positive Thiking) கொண்ட மற்றொரு விற்பனையாளன் அந்தத் தீவிலுள்ள மக்களைக் கவனித்தான். அவர்களில் ஒருவரை அணுகி "ஐயா தாங்கள் ஏன் காலணி அணியவில்லை?" என்று வினாவினான். அதற்கு அவர் "காலணியா? அது பற்றி எங்களுக்கு எதுவும் தெரியாது" எனக்கூறிச் சென்றுவிட்டார். வசதி இருந்தும்

செருப்பு அணிவதன் அவசியத்தை அறியாதவர்களாக அந்தக் கிராமமக்கள் இருந்தார்கள்.

அந்த அவசியத்தை அவர்களுக்கு உணர்த்தி விட்டால் அவர்களிடம் காலணியை நிச்சயம் விற்பனை செய்யமுடியும். இவ்வாறு எண்ணி அந்த விற்பனையாளன் தலைமையகத்துடன் தொடர்பு கொண்டான்.

ஆயிரம் காலணிகள் உடனடியாக இங்கு தேவைப்படுகின்றன. என்று தெரிவித்தான்.

முதலாமவன் முடியாது முடியவே முடியாது என்று நினைத்தான். இரண்டாமவன் முடியும் என்னால் முடியும் என்று நினைத்தான்.

முடியும் என்பவன் முயற்சி செய்து வெற்றி பெறுகிறான். முடியாது என்பவன் முயற்ச்சியே செய்யாமல் முடங்கிப் போகிறான்.

எனவே நாம் எம்மால் முடியும் என்ற சிந்தனையை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கச் சுலபமானதும், மேலானதுமான மார்க்கம் ஆண்டவனின் நாமத்தை, ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் பெயரை, மோனமாக ஜெபிப்பது.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் நிறைநிலை எய்தியவர். அவர் போன்றோரிடம் தங்கள் குற்றங்களைக் கூறி ஒப்புக் கொள்பவர் நிச்சயமாகப் பாவத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவர்.

- ஸ்ரீசாரதாதேவி

அமெரிக்காவில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பக்தர்கள் வழிபாடு

அமெரிக்காவில் உள்ள ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்துத் துறவிகள் மேற்கு மிக்சிகன் (Western Michigan) நகருக்கு அருகே அமைந்திருக்கும் கேங்ஜஸ் மி என்ற இடத்தில் ஜூன் 22, 23, 24 ஆகிய தேதிகளில் ஒரு மாநாடு நடத்தினர்.

“மூன்றாவது புத்தாயிரத்தில் வேதாந்தம்” என்ற தலைப்பில் மாநாட்டுச் சொற்பொழிவுகள் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றன. மொத்தம் 16 சந்நியாசிகளும், சுமார் 800 அன்பர்களும் அமெரிக்காவின் பல இடங்களிலிருந்து வந்து நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொண்டார்கள்.

பல கிறிஸ்தவ அன்பர்களும் இந்த மாநாட்டில் கூறப்பட்ட கருத்துக்கள் இயேசுபிரானின் போதனைகளை ஒத்திருக்கின்றன. இந்த மாநாட்டில் கலந்துகொண்டதன் மூலமாக எங்களால் இன்னும் சிறந்த முறையிலே இந்த நாட்டு மக்களுக்குச் சேவை செய்ய நிறைய கற்றுக் கொள்ளமுடிந்தது.” என்று கூறினார்கள்.

சிறப்பு விருந்தினராக அங்கு சென்றிருந்த சென்னை ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்தின் தலைவர் சுவாமி

கௌதமானந்தர் சிறப்புச் சொற்பொழிவு ஆற்றினார். அதில் அவர் ஐந்து ஆன்மிகக் கொள்கைகளைக் குறிப்பிட்டார் அவையாவன:

1) மரபு வழியாய் வந்த நம்பிக்கைகள், நூல்கள் நிறுவனங்கள் கூறுகின்ற கருத்துக்களில் உறைந்துள்ள உண்மையைக் கண்டுணரும் தைரியம்.

2) மக்கள் எல்லோரிடமும் இறைவன் உறைகிறான் என்பதை உணர்ந்து மனிதர்களுக்குத் தொண்டு செய்வது.

3) இறைவன் அன்பு மயமானவன் என்பதில் நம்பிக்கை கொண்டு இறைவன் மீது கொண்டுள்ள எல்லாவிதமான பயத்தையும் நீக்குதல்.

4) நம் ஐம்புலன்களையும் தகாத வழிகளில் கொண்டு சென்று நம் உடம்பைத் தன் அடிமையாக்கிக் கொள்ளும் இச்சைகளிலிருந்து விடுபடுதல்.

5) வாழ்க்கைக்கு ஒரு குறிக்கோளை அமைத்துக் கொள்ளுதல். இறைவனை உணர்தல், ஞானத்தேடுதலும் உள்ளன்போடு தொண்டுபுரிதலுமே நமது குறிக்கோள். இதையே எல்லை யாகக் கொண்டு முழுமையான மனிதனாக வளர முயலுதல்.

மேற்கூறிய ஐந்து கொள்கைகளும் அமெரிக்கர் மட்டுமல்லாது அனைவரும் கடைப்பிடிக்க வேண்டியவை என்று அவர் குறிப்பிட்டார்.

-சுவாமி கௌதமானந்தர்

MINISTER'S MESSAGE

We Need a Different Sexual Revolution

Few people realize that uncontrolled sexual indulgence can lead to destruction and ruin

By Swami Brahmeshananda

Etymologically, The word *Brahmacharya* means to dwell in, to be attuned with and to realize one's identity with Brahman, the Supreme Spirit. Vyasa, the commentator of the *yoga sutras*, however defines *brahmacharya* as the Control of the organ of Generation and the giving up of all forms of lust. this means not only abstaining from gross sexual indulgence but also thinking, willing, seeing, talking, observing and indulging in sexual entertainment, mentally or through other senses. Thus, *brahmacharya* can have various dimensions, transcendental, subtle, mental, gross, physical and physiological. finally, sex plays such a dominant role in the life of most people that it is worth considering another of its dimensions - the social.

Ever since the postulation of the theory of libido by Sigmund Freud and the consequent

sexualization of the Western culture, the social dimensions of sex and *brahmacharya* have gained much greater importance.

We may not agree with the postulate of Sigmund Freud that sex is the most important driving force in man and that the fullest sexual development, both physical and psychological, is the goal to be achieved for a complex-free psyche. But we must admit that Freud has provided us with deep insights into the workings of the subconscious mind. The roots of lust are indeed deep.

According to Sri Krishna, desire, especially lust, is extremely powerful and can overpower even a wise man. Lust rests in the mind. That means, an individual can "enjoy" Lust through imagination, memory and mental cogitation also. The intellect is that function of the mind which arrives at firm conclusions and decisions which later take the form of beliefs and convictions which prompt our thoughts and actions. when one, through experience, reason or by false belief, is convinced that indulging in sex is good, that it conduces good health, peace and happiness, that it is the only true goal of life and that there is nothing wrong in fulfilling one's lustful desire by whichever means, then lust is firmly established in its deepest, surest seat in the intellect.

It is important to thoroughly understand the mechanics of lust if one really wants to practice *brahmacharya*. In the *Katha Upan - ishad* we find a concept of *shreyas* and *preyas*. *Shreyas* means that which is beneficial and conducive to

our well-being in the long run. Providing momentary joy and pleasure is harmful in the long run. Human beings are naturally attracted towards the pleasant. That lust is most attractive and pleasing need not be mentioned, but very few people know or realize that when uncontrolled, lust may lead to total destruction and ruin. And if it is rationalized that enjoyment of sex is beneficial, how difficult it can become to conquer it! Today, with the help of multi-media, this is being propagated all over the world.

In the practice of *brahmacharya* it is always a safe policy to avoid people, places and situations which might stimulate lustful thoughts. In spiritual warfare, flight is the best method of winning against this deadly enemy. Let us never be too self-confident. Lust should never be faced directly.

Some restrictions about food can also help in reducing the pull of the turbulent senses. Mahatma Gandhi did a number of experiments with diet and was of the opinion that occasional fasting helped in subduing Lust. The control of the palate is often underestimated and not practiced as rigorously as it should be. It is impossible to subdue lust without controlling the palate.

Lust is not outside. It is within our mind. Hence, it is more important to change our attitude towards the opposite sex. In *Adhyatna Ramayana*, Narada, in his hymn to Sri Rama, says that males of all species are Rama and females are Sita. This attitude is most beneficial in sublimating our outlook towards other people. The ultimate solution, however, to the problem of lust is to develop *atmabuddhi* (soul knowledge), to consider ourselves and others as the sexless, pure, blissful *atman* (soul) rather than as male or female. Unfortunately, this is not so easy and requires persistent, prolonged effort.

There is an odd unofficial revolution taking place in modern times. It is called the Sexual Revolution and it is being carried on by millions of people all over the world. Pitirim in his book *Sane Sex Order* discusses the harmful effects of sexual anarchy upon individuals and society in general. One of its most dreaded effects is the breakdown of the family.

In the USA, according to Sorokin, the epidemic of teenage pregnancy, "children having children" has become a public health crisis, and the divorce rate has doubled in ten years. Two-fifths of American youth live in single-parent homes for at least part of their youth. Although it would be erroneous to conclude that children from single-parent families cannot prosper, statistics show that they don't. In fact they do worse in every dimension - physically, emotionally, behaviorally, educationally, economically and in terms of smoking and drinking abuses than those from traditional families. They die earlier, perform more poorly in school, are less well nourished, suffer more unemployment, are more prone to deviance and crime, and more susceptible to psychiatric illness. These sociological considerations that affect our understanding of sexual abstinence inspire us all the more in the practice of *brahmacharya* through word and deed.

Swami Brahmeshanada, 61, is a monk in the Ramakrishna Order and a former editor of the *Vedanta Kesari*. Before taking *sannyas*, he was a doctor and had a long career serving patients in a General Hospital run by the Ramakrishna Mission. He is now stationed in Lusaka, Zambia, where he is teaching *Vedanta*.

COURTESY: HINDUISM TODAY-

Historical Renovation: Swami Parthamaharaj, (left) in charge of restoring Swami Vivekananda's birth house to its original form, stands with Dr. Venugopalan, Lekshmi's father

INDIA

Vivekananda's Mansion

RK Mission renovates the palatial home where Swami was born and raised

BY LEKSHMI VENUGOPALAN, WISCONSIN

LIKE MANY, I WAS DRAWN TO VEDANTA by the eloquence and inspiration of Swami Vivekananda. As I have sought a deeper understanding of the metaphysical world, I have tried to learn more about its most curious and charismatic student, Naren—Swami Vivekananda's premonastic name. We have extensive records of Swami's speeches and travels through America, but what type of childhood did young Naren have? I wanted to walk through the streets he walked, visit the pond where he bathed, and most of all, see the home where he spent 18 years of his early life. And so I made a pilgrimage to Calcutta, now Kolkata, to learn more.

In Kolkata, we stopped at Behur Math, the headquarters of the Ramakrishna Mission. They graciously gave us permission to visit Swami Vivekananda's ancestral home, which they had recently purchased. As our car squeezed through the narrow streets that Naren once walked, we came to his old home covered in scaffolding, with stacks of

bricks everywhere. Underneath was the enormous 28-room, 21,600-square-foot mansion built by Naren's wealthy great-grandfather, Ramnohan Dutta. It stands tall in the midst of a 43,200-square-foot lot, its beautiful rose-colored brick walls interspersed with several arched windows and doorways. During Naren's time, the building was divided down the middle by his father and his uncle, with each family occupying a side. When the RK Mission took the house and lot over, it was home to 75 families and 45 small businesses—an indication of its immense size! The Mission relocated every person free of charge, making sure all were satisfied with their new place.

Swami Parthamaharaj, the monk in charge of the reconstruction, gave us a tour of the historic home. He showed us the balcony from which the young Naren fell, leaving a permanent scar on his forehead. Across the courtyard and up the stairs is the room where baby Naren was born. Unfortunately, because of the construction, only one of us could go inside. We all agreed my father

Royal architecture: Mrs. Kamala Venugopalan standing in the courtyard

should be the one. As he returned we smiled at the look of joy and contentment on his face. He said, "It was inspiring to realize that I was standing in the very room where 135 years ago the voice of modern Vedanta sounded its first cry to the world."

Swami Parthamaharaj told us that the reconstruction will be finished by 2003. Once the museum exhibits on Swami Vivekananda are installed, classes on Swami's teachings will be held for all who are interested.

மயிலேறி ஓடிவா முருகா

இராகம்:- சண்முகப்பிரியா

தாளம்:- ஆதி

பல்லவ்

அழகு மயிலேறி ஓடிவா - முருகா

ஆனந்தக் கூத்தாடி ஆடிவா

(அழகு)

அனுபல்லவ்

பழகு தமிழால் உனைப்பாடித் துதித்தேன்

மழலை மொழியால் உனைக்கூவி அழைத்தேன் (அழகு)

சரணங்கள்

வேல் நெடுங் கண்ணியிடம் வேல் பெற்றாய் சிக்கலிலே

மால்மருகா சூர்தடிந்தாய் மன்னுபுகழ் செந்திலிலே

தேவர்சிறை மீட்டமர்ந்தாய் சீரஅலை வாயிலிலே

தெய்வானை மணங்கொண்டாய் திருப்பரங்குன்றினிலே -நீ (அழகு)

பரமனுக்கே தாரகம் பகர்ந்தாய் நரகத்திலே

பக்தர்க்கோ பதமளிப்பாய் பழநியம் பதியிலே

குறுமுனிக்கும் குருவானாய் கொண்டல் தவழ் பொதிகையிலே

பாட்டிற்கோர் அருணகிரியைப் பாடவைத்தாய் அருணையிலே நீ (அழகு)

வள்ளியை மணம்புணர வள்ளிமலைச் சாரலிலே

தள்ளாடும் வேடங்கொண்டு தமையனின் தயவினிலே

கள்ளத்தன மாய்க்காதல் மணங்கொள் இனிமையிலே

மெள்ளப் போ(ய்) அமர்ந்தாய் மேன்மைமிகு தணிகையிலே- நீ (அழகு)

-கவீஞர் நெய்தற்குழான்

நன்றி கலைமகள் தீபாவளிமலர் - 2000

(90)

சுவாமிஜியின் இலங்கை விஜய குதிர்பேரு
Swamiji's Diary of Events in Sri Lanka

15-01-1897 Swamiji setting His Holy Feet in Colombo.

16-01-1897 Swamiji gave a stirring address in the Floral Hall, Colombo.

18-01-1897 Paid a visit to Mr Chelliah

18-01-1897 Swamiji's Second lecture at the public Hall of Colombo

19-01-1897 Swamiji left Colombo for Kandy by train in a Special Saloon

20-01-1897 Swamiji resumed His journey to Jaffna by Coach
 -At Anuradhapura under the Bo-tree Swamiji spoke on the subject "Worship"
 -Welcome break and a reception at Vavuniya
 -Informal Reception at Elephant Pass

24-01-1897 Swamiji was Received by the one hundred persons, the elite of the Hindu Society of Jaffna at Uppar.
 From 6 p.m. - to 12 p.m. the Jaffna Kankesanthurai Road, as far as the Hindu College, was impassable to Carts and Carriages.
 The Swamiji alighted from the Carriage Worshipped at the Sivan and Kathiresan Temples.
 Reached Hindu College at 10 p.m.
 An address of welcome was read and Swamiji replied in a most eloquent way.

25-01-1897 - 7 p.m. Swamiji spoke on VEDANTISM at the Hindu College
 With his address at Hindu College
 Jaffna, His journey across Sri Lanka came to a close.

**சுவாமி விவேகானந்தர் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில்
நிகழ்த்திய பிரசங்கத்தின் ஒரு பகுதி**

தற்காலத்திற்கு மிக அவசியமான ஒரு விஷயத்தை உங்களுக்கு ஞாபகப்படுத்தி இப் பேச்சை முடிக்க விரும்புகிறேன். மகாபாரதத்தை எழுதியவரான வேதவியாசர் சொல்லுகிறார்: இந்தக் கலியுகத்தில் மிக அரியசாதனையொன்றிருக்கிறது மற்ற யுகங்களில் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்த தபோ முறைகளும் யோக அனுஷ்டானங்களும் இக் காலத்தில் அனுஷ்டிக்கக் கூடியனவாகவில்லை. இக் காலத்தில் நாம் செய்யக்கூடிய உயர்ந்த சாதனை தானதர்மம் தான். தானம் அனைத்தினும் உயர்ந்தது ஆத்மீக அறிவு புகட்டுதல்: அதற்கு அடுத்தது லௌகீய அறிவு. இதற்கடுத்தது, ஒருவனுடைய உயிரைக் காப்பாற்றுதல்: கடைசியாக உணவும் நீரும் அளித்தல். ஆத்மீக ஞானம் அளிப்பவன் ஆத்மாவைப் பல பிறவிகளிலும் பிறந்துமுலாமல் காப்பாற்றுகிறான். லௌகீய அறிவு கொடுப்பவன் ஆத்மீக அறிவைப் பெறுவதற்கு வழிகாட்டுகிறான். மற்றத் தானங்களனைத்தும் - உயிரைக் காப்பாற்றுதல் கூட - இவைகளுக்குத் தாழ்ந்தவையாகவே இருக்கின்றன.

**ஆத்மீக தானம் - இதுதான்
மூராமகிருஷ்ண சாரதா சேவாச்சிரமத்தின்
முக்கிய செயல்பாடு**

PHONE: 004-5700
004-5701 004-5702
004-5703 004-5704
004-5705 004-5706
004-5707 004-5708
004-5709 004-5710
FAX: 004-5711
E-mail: ramakrishna.math@vsnl.net.in

RAMAKRISHNA MATH
BELUR MATH, HOWRAH
WEST BENGAL - 711 202
INDIA

Ref: Gen /
8th October 2001

Dear Chidrupanandaji,

You have mentioned about your new project. I am sure it would be successfully completed.

I appreciate the way you are working there boldly, against all odds.

May Sri Guru Maharaj and Mother bless your efforts and give you more and more strength.

With best wishes and namaskar,

Yours affectionately,

(Swami Smaranananda)

Swami Chidrupanandaji
Sri Ramakrishna
Sarada Sevashrama
Point Pedro
Sri Lanka

Swami's dream Comes true in U.K. A very Progressive Centre. Late Rev. Swami Bavyanandaji Maharaj. Head Ramakrishna Uedanta Centre United Kingdom receives Swami Chidrupanda during his visit to the centre in the year 1992. The Swami was allowed to stay at the centre for Óvaluable days

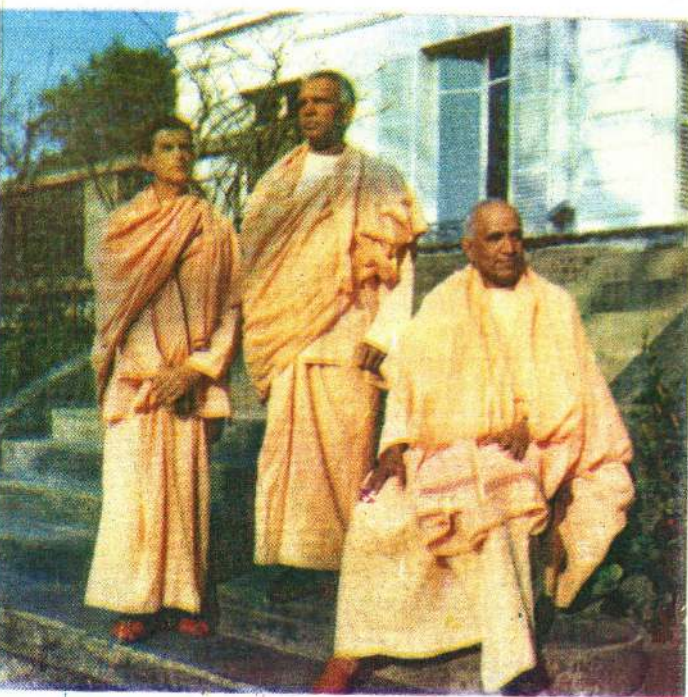
-EDITOR

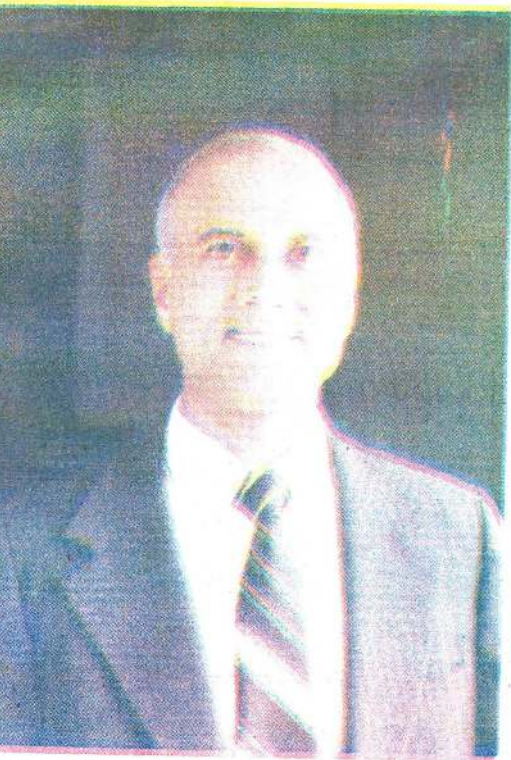
ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் ஆலய உற்சவத்தில் சேவாச்சிரமத்தின் புத்தகக்கடை(ஆலய அறங்காவலர்களுக்கு எங்கள் ஆழ்ந்த நன்றி) திரு. இ. அன்னலிங்கம் தலைவர் ஒரு புத்தகத்தை வாங்குகின்றார்

*(Left) Rev Swami Dayatmanandaji Maharaj
Head
Ramakrishna Vedanta
Centre, Bourne END
United kingdom*

*Rev. Swami Ritajanandaji Maharaj
Rev Swami Ranganathanandaji Maharaj
Rev. Vidyatmamaandaji Maharaj*

*Rev. Swami Chetananandaji Maharaj
President:
Vedanta Society of St. Louis
Missouri U. S. A.*

*← our
benefactor*

*Rev. Swami Jitatmanandaji Maharaj
President:
Shri Ramakrishna Ashrama, RAJKOT*

Attended International Millenium Celeberation Chicaco

With Delegate & Guests

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணமிஷன் மாணவர் இல்லம் -பவளவிழா புதிய அஞ்சல் முத்திரை உறையைபெறுபவர்:-

தீ. பொ கவினசலிங்கம் (முகாமையாளர்- மக்கள் வங்கி, பருத்தித்துறை.)
மக்கள் வங்கி அலுவலர்கள் வைபவத்தில் பிரசன்னமாக இருந்தார்கள்.

இங்கிலாந்தில் உள்ள பக்தர்கள் அனுப்பிய உடுபுடவைகள் அகதிகள் முகாமில் உள்ள சிறுவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டன.

சரணம் சரணம் அம்மா!

உ
சிவமயம்

தூய அன்னை ஸ்ரீசாரதாதேவி
துணை நிற்பாராக

தூய அன்னை ஸ்ரீசாரதா தேவியின்

117 வது ஜன்மதினம்

(31 - 12 - 1969) அன்று ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்த ஸ்தாபனம் அன்னையின் பூண சுடர்ச்சத்தால் அழகுபோல் வேர் ஊன்றி ஆலமரம் போன்று பரந்து விரிந்து யாழ் குடாநாட்டில் வாழும் திக்கற்ற விதவைகள், குழந்தைகளின் தயர்துடைத்து வருவது யாவரும் அறிந்ததே. இதுவே நமது தலையாய பணி, சிவதொண்டு. தூயஅன்னை ஸ்ரீசாரதாதேவியின் திருவடியில் சரணடைவதில் பெருமகிழ்ச்சியும் நிறைவும் அடைகின்றோம். எங்கள் சேவாச்சிரமத்தின் வளர்ச்சிக்கு உதவிய சகலருக்கும் சிரம் தாழ்த்தி வணங்கின்றோம்.

இதற்பணியில்
அன்னையின் அடியை
சித்ருபானந்தா

A WORD OF GRATITUDE

The exodus of refugees to Vadamaradchy were heavy. Here Vice - President Ramakrishna Mission (Ceylon Branch) Rev. Swami Atmaghananandaji Maharaj had timely come to our assistance to help these suffering men, women and children. Sri Ramakrishna Sarada Sevashrama Point Pedro. Owes its indebtedness to the Ramakrishna Mission.

Glory unto Sri Ramakrishna!

Special Note: (1978 - 1981)

It was a rare Privilege to be at Vidyalaya for 3 worthy years. The Present Secretary of Ramakrishna Mission Vidyalaya Coimbotore is Rev. Swami Atmaramanandaji Maharaj

சுவாமி வீலகானந்தாட்டமிருந்து
நாம் என்ன கற்கவேண்டும்?

தியாகம்	தெளிவான சிந்தனை	முயற்சி
உண்மை	திடீசங்கல்பம்	உணர்வு
நிஷ்டை	அமைதியான மனம்	வினயம்
தன்னடக்கம்		தன்னிறைவு
தன்னம்பிக்கை		நன்மொழிக்கம்
பயமின்மை		இறையன்பு
சகிப்புத்தன்மை		சுயமரியாதை
சிரத்தை	சேவையமையானமை	பலம்
பொறுமை	கருணை	நைதரியம்
	தன்னலமின்மை	

நன்றி:-
வெளியிடுபவர்-
ஸ்ரீராமகிருஷ்ணமடம்
மயிலாப்புர் சென்னை 600 004

*'When God is With us
Who is against us?
When God is not with us
Who is for us'*

**This Maximum is worth Pondering
Over and to be Pursued in life?**

Our best wishes to the ashram Swami and to all inmates.

Dr. M. K. Muruganadan & Family

Sincere Thanks!

Mr. Thayaparan Maintenance Engineer University of Jaffna and his Students were really helpful in respect of our new building. Mr. Thayaparan is the Chief Architect of the new building. May Holy Mother Sri Saradadevi Bless them all.

-Secretary

A. SOMASUNDARAMPILLAI B.A.F.C.A.,
CHARTERED ACCOUNTANT
TELEPHONE: 23530

91 1/4 Stanley Road
JAFFNA.

28-02-2001

SRI RAMAKRISHNA SARADA SEVASHRAMA,
POINT PEDRO

Inmate- Swami Chitruapanandajee.

BALANCE SHEET - 31st. DECEMBER 2000.

FIXED ASSETS.	Rs.	Cts.	Rs.	Cts.
Land & Buildings			1.090.874.89	
New Buildings - Under Construction			459.477.00	
Furniture & Fittings			136.268.45	
Equipments & Water Pump.			121.430.80	
Motor Vehicles			145.000.00	
Bicycles			9.385.00	
Kitchen Utensils			3.223.05	
			<u>1.965.659.19</u>	
CASH AT BANKS & IN HAND				
National Savings Bank Wellawatte	3.768.38			
- do - - Point Pedro	229.77			
Bank of Ceylon - Point Pedro	716.27			
Cash in Hand	1.450.52			
	<u>6.164.94</u>			
Less - Peoples Bank, Point Pedro, o/d	22.436.93		16.271.99	
NET ASSETS			<u>1.949.337.20</u>	
FINANCED BY:-				
Accumulated Fund 01-01-2000			1.830.515.48	
Add - Excess of Receipts over Current Payments			118.871.72	
			<u>1.949.387.20</u>	

I have Examined the books of Accounts of Sri Ramakrishna Sarada Sevashrama, Point Pedro and Prepared the above Balance Sheet and the Connected Account together with the Schedule thereto, in accordance therewith and the information and explanations furnished. I am of the opinion that the Balance Sheet gives a true and fair view of the financial state of affairs of the Sevashrama as at 31 st. December 2000, and the Receipts and Payments Account a true and fair summary of the transactions for the year then ended.

A. SOMASUNDARAMPILLAI B. A, F, C. A.
CHARTERED ACCOUNTANT

A. SOMASUNDARAMPILLI, B.A.-F.C.A.
Chartered Accountant
TELEPHONE: 23530

91 1/4 Stanley Road,
JAFFNA.

SRI RAMAKRISHNA SARADA SEVASHRAMA,

POINT PEDRO

Inmate:- Swami Chitruapnandajee

RECEIPTS AND PAYMENTS ACCOUNT

For the year ended 31 st December 2000

	Rs.	Cts.	Rs.	Cts.	Rs.	Cts.
INCOME						
Donations Received						
- Per Schedule					764,399.03	
Interest on Deposits						
& Savings Acs.					31,297.75	
Less - Sale of Books						
& Periodicals			* 60,530.00			
Less - Purchases			60,675.00		(145.00)	
					<u>795,551.78</u>	
PAYMENTS						
Celebrations & Poojahs						
Sri Ramakrishna Jayanthi			4,366.50			
Sri Sarada Devi Jayanthi			9,790.00			
Swami Vivekananda-						
Jayanthi			11,916.00			
Thaipongal & New Year			3,717.50			
Navarathiri & Deepavali			1,956.00			
Shrine Room Expenses			6,952.00			
Poojahs & Temple Expenses			4,780.00			
Books Exhibitions						
& Seminars			13,430.30			
Souvenir Published	30,820.00					
Less - Sales	<u>14,900.00</u>		15,920.00			
			<u>72,828.30</u>			
SOCIAL RELIEF & SERVICES						
Foodstuffs etc.			30,196.70			
Milk Feeding - Children of						
Backward Schools			74,646.20			
Clothes			9,215.00			
Medical Aid			3,081.00			
Educational Assistance			41,373.50			
Ashram Students			7,208.75			
Feeding of Poor						
& Alms Giving			25,929.00			

Displaced Persons	
- General Relief	136,547.00
Displaced Children	
- Milk Feeding	75,205.25
	<u>403,402.40</u>

ADMINISTRATION & MAINTENANCE

Printing & Stationery	19,372.00	
Telephone & Postage	22,648.28	
Newspapers & Periodicals	1,585.00	
Travelling & Vehicles Expenses	26,405.89	
Electricity & Lighting	5,817.70	
Repairs & Maintenance	36,929.00	
Donations & Subscriptions	1,550.00	
Bank Charges & o/d Interest	4,990.61	
Sundries	1,395.00	
Garden Maintenance	39,88.68	
Inmates Expenses	40,567.20	
	<u>200,449.36</u>	676,680.06

Excess of Receipts over

Current Payments

118,871.72

CAPITAL EXPENDITURE

LAND & BUILDINGS

Ceiling work etc.	18,600.00
Deed Expenses - Land	11,000.00
	<u>29,600.00</u>

New Buildings

- under Construction

459,477.00

EQUIPMENT

Telephone Installation	38,318.00	
Sony Tape Recorder	6,500.00	
Sewing Machine	15,000.00	59,818.00
Excess of payments over		<u>548,895.00</u>
		<u>430,023.28</u>

* BOOKS & PERIODICALS GIVEN OUT FREE, NOT TAKEN TO ACCOUNT.

IV

A. SOMASUNDARAMPILLAI B.A.F.C.A.
 CHARTERED ACCOUNTANT
 TELEPHONE: 23530

91 1/4 Stanley Road
 JAFFNA.

28-02-2001

SRI RAMAKRISHNA SARADA SEVASHRAMA,

POINT PEDRO

Inmate- Swami Chitruapanandajee.

DONATIONS RECEIVED - Year ended 31st December 2000

Mrs. Ranjitham Kuttithamby, Uduppiddy Girls College	1000.00
S. Sathiamoorthy Puthukaddu Valavu Valvettiturai	2000.00
Mrs. S. Ganeshamoorthy West Ryde Australia	1000.00
Mrs. Sundari Yoganathan Edmonton Road Colombo 6	1000.00
Mrs. Saraswathy Jeyarajah Hindu Ladies College, Jaffna	1000.00
M. Ratnajothy Puthukudiyiruppu	5000.06
K. Muttucumaru Bank of Ceylon Branch Colombo 1	1000.00
Mrs. J. Sivapragasam Peoples Bank Kannathiddy Jaffna	1000.00
Mrs. Senthivel Jeyakumari Kanayan Thoddam Point Pedro	3500.00
T. Ganeshalingam Monsaart Crescent Ontario Canada	1274.00
S. Sivarajah Director of Education Puloly	1000.00
Dr. (Mrs.) Thilaga Ramalingam Kipping Queensland Australia	15000.00
C. Thavarajah East Birdwood Victoria Australia	5000.00
Ravindran Niranjan Australia	15750.00
Mr. & Mrs. Ravindran & Family	2748.70
Mr. & Mrs. Nanthakumaran & Family	2200.00
Mr. & Mts. Sivanathan & Family	2200.00
A. Somasundarampillai Thunnalai East Karaveddi	9760.00
T. Ganeshalingam Monsaart Crescent Ontario Canada	1120.00
SCOT London	114978.50
A. S. Nadarajah Madhya Maha Vidyalayam Vasavillan	1000.00
A. Pavanathan Ashenden Road Guildford U.K.	7500.00
Mrs. M. Ramakrishnan First Mile Post Point Pedro	3000.00
C. Ratnasingham Alberta Canada	2356.00
Devotee U. S. A.	14568.00
Devotee U. S. A.	14568.00
N. Kugan, Kugan Studio, Point Pedro	5000.00
Dr. M. K. Muruganandam Galle Road Colombo 6	1000.00
Dr. A. Puvanendran New Molden Surrey U. K.	5000.00
Mrs. Thiruvathavoorar Fredrica Road Colombo 6	2000.00
Miss. Chitra Arulnandhy Fredrica Road Colombo 6	1000.00
A. Somasundarampillai Thunnalai East Karaveddi	4200.00
T. Ganeshalingam Monsaart Crescent Ontario Canada	1000.00
Raajan Electricals Point Pedro	1000.00
V. Adchaialingam Adchaiya Bavanam, Point Pedro	1500.00
Directed by Courts	1500.00
Directed by Courts	1500.00
Ramakrishna Mission Colombo, for Refugee work	50000.00
N. Baskaran Anderson Flats Colombo 5	10000.00

S. Aravindan Francis Road Colombo 6	5000.00
S. Nadeson Nelson Place Colombo 6	3000.00
S. Partheepan Nelson Place Colombo 6	5000.00
Dr. (Mrs) Nirmala Nagulendran Cumberland U. S. A.	18137.00
Ramakrishna Mission Colombo, for Refugge work	100000.00
V. A. Vishnukumar Colliers Road London	1104.00
Devotees U. K.	46580.80
K. Chandran Point Pedro	1000.00
Mrs. S. Nadarajah Lorenz Road Colombo 4	2500.00
T. Ganeshalingam Monsaart Crescent Ontario Canada	1119.00
T. Ganeshalingam Monsaart Crescent Ontario, Canada	1122.00
Y. Thamotharampillai Colombo	1000.00
Directed by Courts	1500.00
P. Satchithanandam Francis Road Colombo 6	5000.00
K. Ganeshalingam Alfred Place Colombo 3	10000.00
S. Ganeshamoorthy West Ryde Australia	1000.00
V. A. Krishnakumar Colliers Road London	5000.00
Vikki, C/o V. A. Krishnakumar Colliers Road, London	6000.00
Dr. M. K. Muruganandan Galle Road Colombo 4	2000.00
	<hr/>
	531.286.00

V

A. SOMASUNDARAMPILLAI B.A., F.C.A.
 CHARTERED ACCOUNTANT
 TELEPHONE: 23530

91 1/4 Stanley Road
 JAFFNA.

28-02-2001

SRI RAMAKRISHNA SARADA SEVASHRAMA,
 POINT PEDRO

Inmate- Swami Chitruanandajee.

DONATIONS RECEIVED - Year ended 31st December 2000 (ctd.)

	Rs. Cts
Balance b/d.	531286.00
Jeyakumari Senthilvel Kanayan Thoddam Point Pedro	5000.00
S. Belachandran 11th Lane Colombo 3	2000.00
T. Ganeshalingam Monsaart Crescent Ontario Canada	1182.00
K. Muttucumaru Bank of Ceylon Colombo 1	10000.00
S. Partheepan Francis Road Colombo 6	5000.00
Mrs. Indumathy Milagriya Avenue Colombo 4	1000.00
V. Mahadevan Station Road Colombo 6	1000.00
P. Kumaraguru Pootharayer Lane Point Pedro	1000.00
S. J. Kumar Scarborough Ontario Canada	5000.00
Dr. R. Ravindran Erindale Australia	20000.00
Mrs. M. A. Ravindran Arthur Blvd Irving U. S. A.	18598.86
S. Sivarajah Duisberg Germany	15572.00
SCOT London	57758.50
V. Sivaramalingam Thiruvadinilai Alvai west Alvai	3000.00
S. Balachandran 11 th Lane Colombo 3	1000.00
K. SivaPragasam Puloly west Point Pedro	1000.00
S. Sathiamoorthy Puthukaddu Valavu Valvetiturai	5000.00
K. Ganeshalingam Alfred Place Colombo 3	10000.00
T. Ganeshalingam Monsaart Crescent Ontario Canada	2680.00
T. Ganeshalingam Monsaart Crescent Ontario Canada	1595.00
N. Karthikeyan School Lane Colombo 3	2000.00
V. Sivananthan, Bank of Ceylon, Point Pedro	2000.00
Dr. (Mrs) Mangalam Kirishnadason, Lancaster, U. S. A. ,	27962.50
Mrs. Yogeswary Sivapragasam, Peoples Bank, Kannathiddy, Jaffna.	1000.00
Mrs. Surendranathan, Myliathanai, Thondamanar.	2000.00
S. Sivendran, Manning Town Housing Scheme, Colombo	1000.00
Manager & Staff, Bank of Ceylon, Point Pedro.	1250.00
V. Ganeshalingam, I. B. C. Road, Colombo 6.	1000.00
T. Ganeshalingam, Monsaart Crescent, Ontario, Canada.	1000.00
Sundari Yoganathan, Edmonton Road, Colombo 6.	2000.00
Mrs. Jeyakumari Senthevel, Kanayanthoddam, Point Pedro.	8681.17
74 others Under Rs. 1000/-	15833.00
	<u>764399.03</u>

கடவுள் மட்டுமே மெய்
மற்றவையெல்லாம் பொய்

-தூய அன்னை

பாலகனோசன் களஞ்சியம்

ஆஸ்பத்திரி வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

சோம்பலினால் உடல் மட்டுமல்ல:
மனமும் கெட்டு விடுகிறது.

-தூய அன்னை

மலாயன்

கயே

நிள்சாரந்ையை வீத்,

யாழ்ப்பாணம்

"My ideal indeed can be put into a few words and that is: to preach unto mankind their divinity, and how to make it manifest in every movement of life."

-Swami Vivekananda

RAJAN VIDEO

RAMANAN
AGENCY POST OFFICE

POINT PEDRO.

மீ முருகன் மருந்தகம்

பருத்தித்துறை.

சுகல் புடவை அகம்

பருத்தித்துறை.

பாலன் வீர்பகை நீலையம்

பருத்தித்துறை.

சிவானந்தா ரெக்ஸ்ரைல்ஸ்

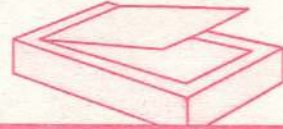
பருத்தித்துறை.

சோம்பலினால் உடல் மட்டுமல்ல;
மனமும் கெட்டுவிடுகிறது.

- ஸ்ரீசாரதாதேவி

சுதம்பரப்பள்ளி

புத்தகசாலை

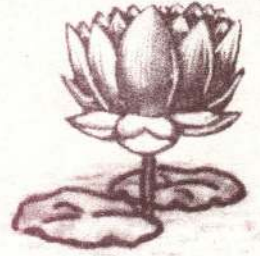
நெல்லியடி,
கரவெட்டி.

என்கடன்பணி செய்து கிடப்பதே
-சிப்பர் சுலாநிகஸ்

சுவசம்பு களஞ்சியம்

மின்சாரநிலையவீதி
யாழ்ப்பாணம்

Love the Neighbour
As the self.

S. M. FERNANDO

opticals
580, Hospital Road,
Jaffna

With Best Wishes

from

**V. MAHATHEVAN
(HARTLEYITE: 1947 - 1956)**

Contact

PYRAMID AIR SERVICES LTD.

IATA ACCREDITED TRAVEL AGENT

**96 - 1/4, FRONT STREET
COLOMBO - 11**

PHONE: 449806/448719 Fax: 448104

E - mail: pyramid@sltnet.lk

RAJAN HARDWARE STORE

Point Pedro,

ARISE! AWAKE!
STOP NOT TILL
THE GOAL IS REACHED

-Swami Vivekananda

“ஒருவன் குற்றவனடம் சரண்புகுந்தால்
தவிர்க்க முடியாத விதியின் கட்டளைகளும் அகற்றப்படுகின்றன”

சுபாஸ் வெதுப்பகம்

நெல்லியடி.

ஜீவசேவையே சிவபுறஜ

-சுவாமி விவேகானந்தர்

கலா அழகுக் களஞ்சியம்

FASHION HOUSE

65 (203) காங்கேசன்துறை வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

M | S SIVA TRADING CO.

MAIN STREET,
POINT PEDRO.

பரிசுத்தமான மனம் உடைய ஒருவன்
எல்லாவற்றையும் பரிசுத்தமானதாகவே
காண்கின்றான். -நாய அன்னை

மனிதன் எதை அதிகமாகச் சிந்திக்கிறானோ அதன்
தன்மையை அடைகிறான்..... இறைவனைப்பற்றியே
எப்போதும் நினைத்துக் கொண்டிருப்பவன் இறைவன்
மயமாகவே ஆகிவிடுகிறான்.

-பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்

கணாதிபன் அச்சகம்

முத்தநயினார் கோவிலடி, கரணவாய்.

- * சுவைமிக்க ஐஸ்கிரீம் வகைகள்
- * ஸ்பெசல் கிரீம் சர்பத்
- * மிக்ஸ் புரூட்
- * ஐஸ்பழம்

- * ஸ்பெசல் ஐஸ்கிரீம்
- * ஐஸ் சர்பத்
- * ஐஸ் சொக்
- * ஐஸ் கட்டிகள் மற்றும்

சிறுறுண்டி வகைகள், பிஸ்கட் வகைகள், ரொபி வகைகளையும்
பெற்றுக்கொள்ளலாம்

குணம் குளிகள அகம்

விரவாகு கட்டிடம்
பஸ் நிலையம்,
பருத்தித்துறை

கிளை: லூர்க்காபுரம்,
தெல்லிப்பறை.

கிளை:
டி, கே. கே. எஸ். வீதி
சுன்னாகம்

With Best Compliments of

Royal Bakery

Piont - Pedro

ஸ்ரீ சாரதா சேவாச்சிரமத்தின் பணிகள் தொடர்டும்

கிருஷ்ணேசன் வெதுப்பகம்

பருத்தித்துறை

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரால் பணத்தைத் தொடவும் முடியாது. எப்பொழுதும் அவருடைய உபதேச மொழிகளை நினைவிலிருத்திக் கொள்ளுங்கள் உலகத்தில் நீங்கள் காணும் இன்னல்களுக்கு மூலகாரணமாவது இப்பணம் வேறுபல ஆசைகளிடமும் இழுத்துச் செல்லும். ஜாக்கிரதை!

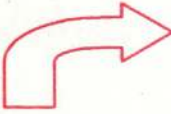
- அன்னை

கவிதா ஸ்ரோர்ஸ்

கவிதா ஸ்ரோர்ஸ்

பருத்தித்துறை

- * சகல விதமான கலண்டர்கள்
- * சகல விதமான டயரிகள்
- * புத்தாண்டு வாழ்த்துக்கள்
- * தென்னிந்திய தமிழ் சஞ்சிகைகள், நாவல்கள்
- * கொழும்பு - யாழ் அனைத்து பத்திரிகைகள்

அனைத்துக்கும் யாழ்நகரில் ஒரே ஒரு இடம்

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை

இல.டி. A ஆஸ்பத்திரி வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

தேசிய சேமிப்பு வங்கியின், டிசம்பர் 2001 ல் நடைபெறும்.

“ரிதிரேகா” மாபெரும் சீட்டிழுப்பில் 01 ம் பரிசான

ரூபா 35 இலட்சத்தை வெக்த்டவும்

இரு மாதங்களுக்கு ஒரு தடவை நடைபெறும் சீட்டிழுப்பில் 3203 பரிசுகள் வீதம் பெற்றிடவும்

இன்றே ரிதிரேகா சான்றிதழ்களைக் கொள்வனவு செய்யுங்கள்

தேசிய சேமிப்பு வங்கி

பருத்தித்தறை.

ஒவியமா? ஒளிப்பிரவாகமா? அதிசயமான படப்பிடிப்பாளர்

திருமண விழாக்களா

மங்கள் நிகழ்வுகளா

களியாட்ட விழாக்களா

இவை அத்தனைக்கும்

* சொக்கட்டான் மணப்பந்தல்

* மணவறைகள்

* வீடியோ படப்பிப்பு

* மணப்பெண் அலங்காரம்

* மலர்க் கொத்துகள் (பொக்கே)

* ஒலி ஒளி அமைப்பு

* கதிரைகள், பிளாஸ்டிக், இரும்புக்கதிரைகள்

அத்தனைக்கும் அழைக்கப்படுபவர்கள்

திரு அகையாட்ட சேவை

பிரதான வீதி,

யா/ வேலாயுதம் மகாவித்தியாலம்

பருத்தித்தறை

3ம் குறுக்குத் தெரு,

பருத்தித்தறை

அறிப்பது எஸ்ரோரூம் முடியும். ஆனால்
எத்தனை பேரால் ஆக்க முடியும்
மூலாதாத்தி

SUPER RANK
SUPER RANK

Main Street,
Point - Pedro.

ஜெயகனேசா ஸ்ரோர்ஸ்

பருத் தீத் துறை.

கடவுளைச் சரணடைந்தவன்
காப்பாற்றப்படுவான்
-ஸ்ரீ சாரதாதேவி

ஏழைகளின் தாய்துடைக்கும் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண சாரதா சேவாச்சிரமத்தின்
பணிகள் தொடர் எமது வாழ்த்துக்கள்

புலோலி பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கம்

T.Phone No:- 3275

புலோலி கிழக்கு,
பருத்தித்துறை.

சுகலவிதமான மோட்டார் நுலிச்சக்கர
வண்டிகளும், உதிர்ப்பாகங்களும்
விநியோகியாளர்

அருள் விநாயகர் ரேடேர்ஸ்

ஸ்ரான்லி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

Hero Recording Bar, Video Hero
for Quality Video Cassettes
Rent out and Lending

HERO

Dealers:- T.V. Radio, V.C.R.,
Tape Recorders
Fancy Items, Cassetes, Video Cassetes.

*Main Street,
Nelliady,
Karaveddy.*

"All the acts of Sri Ramakrishna were directed to god done.....that was the nature of his Teaching"

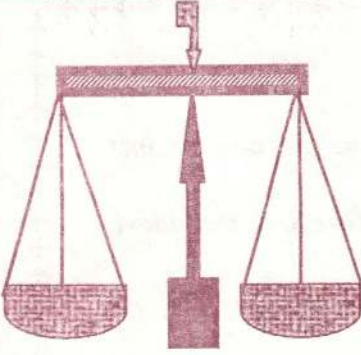
Holy Mother Sri Saradadevi

EMERALD HARDWARE STORES

DEALERS IN BUILDING MATERIALS AND PAINTS

VALVETTITHURI ROAD,
UDUPPIDY.

* மொத்தமாகவும்

* சில்லறையாகவும்

* தரமாகவும்

பெற்றுக் கொள்ள சிறந்த ஸ்தாபனம்

இம்பரான் ஸ்ரோர்ஸ்

பருத்தித்துறை.

ராசுலசூர்யன்ஸ்

கட்டிடப் பொருட்களை

பெற்றுக் கொள்ள

நாடுங்கள்

விற்பனை நிலையம்

இல: 241, பிரதான வீதி,

பருத்தித்துறை.

T.P. 212580

ரெல் கொம்ன்க்கேசன்

இல: 241 பிரதான வீதி,

பருத்தித்துறை.

T.P. 212580

புடவை அகம்

இல: 329 பிரதான வீதி,

பருத்தித்துறை.

' Jiva is Shiva (Man is Divine),
Who can show mercy to Him?
No mercy but service by
looking upon man as God'
- Sri Ramakrishna

BANK OF CEYLON

Hospital Road,
Jaffna

அரவிந்தன் ஸ்டூடியோ
பருத்தித்துறை.

மைலன் லெக்சுப்பகம் - வீற்பகை நிலையம்
பருத்தித்துறை.

உடுப்பிட்டி பல நோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கம்
உடுப்பிட்டி.

ரதி ஸ்ரோர்ஸ்
பருத்தித்துறை.

வேணி களஞ்சியம்

காங்கேசன்துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

தொலைபேசி இல: 2661
2046

ஒரு பொருள் மிக அற்பமாயிருந்த போதிலும், ஒருவன் அதை இகழ்ந்து பேசலாகாது. நீங்கள் ஒரு பொருளை மதித்தால், அதுவும் உங்களை மதிக்கும், ஓர் அற்ப காரியத்தையும் ஒருவன் மிக்க மரியாதையுடன் செய்ய வேண்டும்.

-தூய அன்னை

ஜயஸ்ரீ

Jaya Sri

உங்கள் கணக்கே உங்கள் அதிர்ஷ்டம்

மக்கள் வங்கியின் ஜயஸ்ரீ 2இன் திசைரி, மாத, வலய மற்றும் மாபெரும் அதிர்ஷ்டச் சீட்டிழுப்பு நம்பவே முடியாத இந்த அதிர்ஷ்டச் சீட்டிழுப்பிற் தகுதி பெறுவதற்கு உங்கள் சேமிப்புக் கணக்கில் ஆகக் குறைந்த மாதாந்த நிலுவையாக ரூ. 10,000/- ஐ அல்லது உங்களுடைய நடைமுறைக் கணக்கில் ரூ. 5,000/- ஐ வைத்திருங்கள். * அதுமட்டுமல்ல! நீங்கள் வைப்புச் செய்யும் ஒவ்வொரு மேலதிக ரூ. 5,000/- மும் உங்கள் வெற்றித் தருணத்தை மேம்படச் செய்யும்.

மக்கள் முனாற்றத்த வங்கி

மக்கள் வங்கி

பருத்தித்துறை

- தன் விருப்பார்ந்த தடையற்ற (திறப்பு) உறப்பரிமை
- ஜனநாயக முறையில் அமைந்த கூட்டுப்பாடும் நிர்வாகமும்
- அங்கத்தவர்களின் பொருளாதாரப் பங்களிப்பு
- சுதந்திரமாகவும் சுயமாகவும் தொழிற்படல்
- கல்வி பயிற்சி தகவல்
- கூட்டுறவுச் சங்கங்களிடையே ஒத்தழைப்பு
- சமூக மேம்பாடு

மேற்படி கொள்கைகளை நிறைவேற்று எமது சங்கம் அயராது உழைத்தும்

பருத்தித்துறை பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கம்

(மட்டுப்படுத்தப்பட்டது)

T. P. No:-070-213007

பருத்தித்துறை

Our best wishes

Sri Kanans Textile

K. K. S. Road

Inuvil Junction

Inuvil.

Maruthi Trading Centre

16 A Stanley Road,
Jaffna

Marutham Printetrs

N. M. M. V. Road
Nelliady, Karaveddy.

யாழ் நகரில் படங்கள், கண்ணாடி
வியாபாரங்களுக்கு முன்னோடி

ரஜேந்திராவுட்க்க நிஸ்தம்

RAJENDRA STORES

T. P. No: 021 - 2669

192, (108) காங்கேசன்துறைவீதி,
யாழ்ப்பாணம்

ஸ்ரீராதாதேவியின் மலரிற்கு எங்கள் நல்வாழ்த்துக்கள்

பரிசுத்தமான மனம் உடைய ஒருவன்
எல்லாவற்றையும் பரிசுத்தமானதாகவே
காண்கிறான் அன்னை

LEYDEN

JAFFNA

மரணம் எப்போது நம்மை அணுகும் என்பது நிச்சயமில்லை. எனவே ஒருவன் வாய்ப்புக் கிட்டும் பொழுதெல்லாம் நல்ல எண்ணங்களைச் செயலாக்கிவிட வேண்டும். அதற்காக ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தை எதிர்பார்க்கக்கூடாது. மரணத்திற்கு இவன் அவன் என்று பாருபாடு கிடையாது.

-தூய அன்னை

பருத்தித்துறை ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சாரதா
சேவாச்சிரமத்தின் சேவைக்கு உதவிய என்றும் மறக்க
முடியாத பெருந்தகையாளர்கள்

காலஞ் சென்ற

திரு. A.T.S. இரத்தினசீங்கம்

(பொறியியலாளர்)

நிர்வாகி: விம்பிடன் கணபதி கோயில் இங்கிலாந்து

காலஞ் சென்ற

திரு. அ. நாகரத்தினம்

உரிமையாளர் குகன் ஸ்ரூடியோ பருத்தித்துறை.

(சேவாச்சிரம நிலம், அன்னையின் உருவச்சிலை அன்பளிப்பு செய்தார்)

காலஞ் சென்ற

திரு. வ. வ. கணேசமூர்த்தி

பருத்தித்துறை.

(ஆரம்பத்தில் அவரது வீட்டில் தான் ஆச்சிரமம் ஆரம்பிக்கப்பெற்றது.)

மாண்புமிகு பஞ்சாயத்து வாணியம்

இன்னல்கள் நோக்கின்றன: ஆனால் அவை
என்றென்றும் நிலைத்திராது.
பாலத்தினடியில் ஓடும் நீரைப்போல்
அவை ஓடி மறைந்துவிடும்.

— தூயசின்னை ஸ்ரீசாரதாதேவ்

பஸ்நிலையம்,

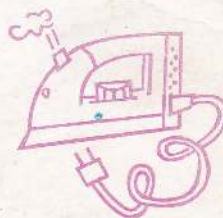
பருத்தித்துறை.

Newton Electricals

AGENTS:

- **Eveready Battery**
- **Philips Bulbs**
- **Electric Motors**
- **Electrical Accessories**
- **Kelani Cables**
- **S.Lon Pipes & Fittings**
- **Robin Water Pumps**

141, 143, Stanley Road - Jaffna